

மகாபகோபாத்ராய, டாக்டர்
க. கே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
தஞ்சாவூர், சென்னை-20.
தத்துவராய சுவாமிகள்
திருவாய்மலாநதருளிய

சசிவன்ன போதம்

ஆசிரியர் - ஸ்ரீமத் - கோ. வடிவேலு செட்டியார்
அவர்களால் வியற்றப்பட்ட

வசனம் - பதவுரை - விசேஷ உரையுடன்
கூடியது.

அபிராமம் - ஸ்ரீமத் - உ. அ. சேய்யதுழகம்மது சாயப்
அவர்களால் பொருளுதவியால்

ஸ்ரீமத் - கோ - வடிவேலு செட்டியாரவர்களாலும்
ஸ்ரீமத் - ம. ஷண்முக முதலியாரவர்களாலும்
அச்சியற்றப்பட்டது.

PRINTED AT THE
NOBLE PRESS, TRIPPLICANE
MADRAS S. E.

உ

தத்துவராய சுவாமிகள்

சரித்திரம்.

வடக்கே திருவேங்கட மலையையும், தெற்கே குமரியாற்றையும்கூட, கிழக்கே கடலையும், மேற்கே கடலையும் எல்லையாசுடைய தமிழ் நாட்டின்கண்ணுள்ள தொண்டைநாடு, மகதநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு, மலைநாடு, துளுவநாடு என்பவற்று ளொன்றாகிய மகதநாடு அல்லது நடுநாட்டிலே வீரையா நகரிலே இற்றைக் கேதக்குறைய 620 வருஷத்திற்கு முன்னர்த் தமிழ் மக்கள் செய்த தவப்பயனாக வைதிக சைவப்பிராமண வருணத்திலே புண்ணிய மூர்த்திகளிருவர் அம்மான் மருதனென்னும் முறையை யுடையவர்களாகத் திருவவதாரஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் கல் லாசிரியரையடுத்து வடமொழி தென்மொழிகளுட் கற்க வேண்டியவற்றை வையந்திரிபறக் கற்று அறிவொழுக்க முடையவர்களாய் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து வருங்காலத்தில், அவர்களுள் ஒருவர் தத்துவவிசாரமும் மற்றொருவர் சொருப விசாரமுஞ் செய்து வந்தமையின், அவ்விருவரும் முறையே தத்துவராய ரென்றும் சொருபநந்தரென்றும் காரணப் பெயர் பெற்று விளங்குவாராயினர்.

தத்துவராயரும் சொருபாந்தரும், நீக்கமற்ற நண்புடைய வராய்க் கல்வி கேள்வி யறிவொழுக்கங்களால் மேம்பட்டுப் பிரம சரிய நிலையினின்றும் தவறாது விளங்கி வருங்காலத்தில் ஒருநாள் அவ்விருவரும் நாம சந்த்ரு மூர்த்தியையடைந்து, தத்துவோப தேசம்பெற்று, உயர்வற வுயர்நல முடைய முத்தியினையடைதல் வேண்டி; ஐதுவே மானிதப்பிறப்பின் பயனொருமென்று தமமுட் பேசி யொரு முடிவிற்குவந்து தீயால் வருந்துவோன் தண்ணீரைத் தேடுமாறு போன்று சந்த்ரு நாதனைப் பிறவிப் பிணியை யொழிக்குமாறு தேடுவாராயினர்; ஓவர்கள் புண்ணியக் கூத்திரங்களிலும், புண்ணிய நதி தீரங்களிலும் இன்னும் பல விடங்களிலும் பலநாள் தேடிப் பார்த்தும் சிவசொருபமார் தேசிகமூர்த்தி தரக்கெதிர்ப் படாமையால் மிகவும் வருத்தமுற்று, நம்முள் யாவர்க்கு முன்னர்ச் சந்த்ரு நாதனனுக்கிரகங் கிடைக்கின்றதோ அவர்க்கு மற்றவர் சீடராதல் வேண்டுமென்றுறுதிசெய்து கொண்டார்கள். பிறகு சொருபாந்தர் தெற்கிலும் தத்துவராயர் வடக்கிலுமாகப் பிரிந்து போனார்கள். தெற்கே சென்ற சொருபாந்தர் திருப்பைஞ்ஞிலி யென்னும் சிவகூத்திரத்தையும், திருவெள்ளறை பென்னும் விஷ்ணுக் கூத்திரத்தையும் தன்பக்கத்தே புடையதாயிருக்கின்ற கோவத்தமென்னு மூராயடைந்தபோது அவர்க்கு வோந்தல் கண்ணீர் ததும்பல் முதலிய நற்குறிகளுண்டாயின; உண்டாகவே, அவர் இரத்தப்பதி நமது குருநாத நெழுந்தருளி யிருக்குங்

திருப்பதியாகும் என்று சிந்தித்து ஊரினுட் சென்று, அங்குள்ளாரை நோக்கி இங்கே மகாத்மாகக னெழுந்தருளி யிருக்கின்றார்களோ வென்று வினவினா. அதற்கவர்கள் இவ்வூர்ப் புறத்திலே காணற் புதரொன் றிருக்கின்றது; அப்புதரிலே ஒரு பெரியவரிருக்கின்றார்; அவா பெயா சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்; அவா எப்போதுவது மாலைக காலத்திலே அப்புதரினின்றும் வெளியே வருவாரென்று கூறினார்கள். அது கேட்ட சொருபாநந்தா அப்புதரிருக்குமிடஞ் சென்று அவரது வருகையை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தா அவ்வாறவர் காத்துக்கொண்டிருக்குமீபோது ஒருநாள் மாலையிலே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வெளியே வந்தா, அதுகண்டு சொருபாநந்தர் “சைதன்யம் ஸாஸ்வதஞ் சாந்தம் வியோமாதீதம் நீராஞ்சநம், நாதபிந்து கலாதீதம் தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநம்” என்று கூறித் துதித்து அவரது திருவடியில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, அடியேனைப் பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் கரையேற்ற வேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அவா இவன் அதிதீவிரதா பகருவனென்று குணகுறிகளால் அவரைச் செவ்விதாக வறிந்து, சொருபாநந்தாகு “நினைவரியவொரு பிரஹ்மம் சீயே” என்று தத்துவோப தேசத்தை ஐயந்திடுபில்லாவாறு செய்தனர். அதனால் அவர் சுகஜ நிஷ்டை பெற்றவராகி யவ்விடத்திலேயே யிருந்தா. இஃதிங்ஙனமாக, வடக்கே சென்ற தத்துவராயர் குருநாதன் கிடைக்கப் பெறாமையால் மழையிலுலாப் பயிர்போல மனம் வாடித் தெற்கே வந்து

கோவத்தத்தில் சொரூபாந்தரைக் கண்டு பரவச முற்ற நடந்த வரலாற்றினைச் செவ்விதாக வறிந்து அவரிடத்து, ஒரு மொழியி னுண்மைப் பொருளை யுள்ளவாறறிந்து, நிர்விகற்ப நிஷ்டை கூடி நிரதிசயாநந்த வடிவமாக விளங்கி யிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் சொரூபாந்தர் தமிழிற் கவிபாடுந் திறமை கருவிலே யமையப் பெற்ற தத்துவராயரை நோக்கி அன்பனே! நீ உலோகோபகாரமாகச் சில நூல்களிமற்ற வேண்டுமென்று குறிப்பாகப் பலமுறை தெரிவித்து வந்தனர். சொரூபாந்தர் வற்புறுத்திக் கூறாமையாலும், நிஷ்டையின் மிதுதியாலும் நூலியற்ற வேண்டுமென்னு மெண்ணம் தத்துவராயர்க்குண்டாகா திருந்தது. அது தோன்றும்படி சொரூபாந்தர் ஒரு நாள் அமாவாசையில் எண்ணெயிட்டுக் கொள்ள, எவலாளரை நோக்கி எண்ணெய் கொண்டு வருமாறு கூறினார். அது கேட்ட தத்துவராயர் இன்று அமாவாசை யெனக் கூறவேண்டி அம் என்றார். அப்போது சொரூபாந்தர் விதிநிஷேத குளியனான வெணக்கா, நீ விதி கற்பிக்க வந்தாய், எதிரே நில்லாதே, ஓடிப் போ என்று (வேண்டுமென்று) கடுகிடுத்துக் கூறினார். அதற்குத் தத்துவராயர் மிகவும் பயந்து நடுக்கமுற்று, இனி நானிச்சரீரத் தோடிருத்தல் தகுதியுடையதாகாது; கடலில் விழுந்திறப்பதே தகுதியென்று குரு சந்நிதானத்தை நோக்கிக் கொண்டே பின் னடி வைத்து நடந்து பிரிவாற்றாமை காரணமாகக் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வெரழுத, பரமாதாரியராகிய சிவப்பிரகாச

சுவாமிகள் மீதும் ஆசிரியராகிய சொரூபாநந்தர்மீதும் சிவப்பிரகாச வெண்பா, தத்துவாயிர்த மென்னும் நூல்களையும், திருத்தாலாட்டு முதல் ஆயிர்தசார மீறியுள்ள அடங்கல் முறையினையும் பாடிப் போம்போது தொடர்ந்து சென்ற அடியார்கள் அவற்றை அப்போ தப்போ தெழுதிக் கொண்டு போய்ச் சொரூபாநந்தர் முன்னர் வைத்தார்கள். அவர் அந்தூல்களின்மீது விருப்ப மில்லாதவர் போல மயிருள்ளவன் வாரிமுடிப்பது போல வாயுள்ளவன் பாடியனுப்புகின்ற னென்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். இஃதிங்ஙனமாக, தத்துவராயர் குரு தரிசனங் கிட்டாது போனமை பற்றி மிகவும் வருத்த முற்றுப் பாடுதுறையில் திருவடிமாலையைப் பாடித் கொண்டு கடலில் விழுந்திறக்கச் சமீபித்துச் சென்றதை அடியார்களுட் சிலர் விரைந்தோடி வந்து சொரூபாநந்தர்க்குத் தெரிவித்தார்கள். அதற்கவர் “அந்தக் குருவிற்கு வீங்கியை வரச் சொல்லுங்கள்” என்று கட்டளையிட, அவ்வடியார்கள் விரைந்தோடிப் போய்த் தத்துவராயர்க் கதனைத் தெரிவித்தார்கள்; அதனாலவர் அங்கமெல்லாம் பூரித்து என்னையும் சுவாமியரசர் கட்டளையிட்டதோ? என்பிழையையும் பொறுத்தருளிற்றோ? என்று தழுதழுத்துக் கூறிப் பின்னா, “ஆடுங்கழலா மடியி லொளித்தக்கால், தேடுவ தில்லையென் றுடாய்கழல், திருவடி யல்லதென் றுடாய்கழல்” என்றிறுதியாகவுடைய பாடுதுறையைப் பாடிக்கொண்டே வந்து சொரூபாநந்தரை யடைந்து “பிழை பொறுத்தருள்க” என்று பலமுறை வணங்கி, அவரிருவெனக்

கூற, பாவசப்பட்டிருந்து பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வாறிருக்கும்போது சொருபாந்தரர் தத்துவராயாபாமய நூல்களைச் செவ்விதாக வாராய்ந்து பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து அதை வெளியே காட்டாது தத்துவராயரை நோக்கி அன்பினே! இந்நூல்கள் உனக்கே உபயோகமாம்; பொதுவாக யாவர்க்கு முபயோகமாகா என்று கூறினார். கூறின வச்சமையத்தில் மடைத் தொழிலாளர் சொருபாந்தரை யழுது கொள்ள வழைத்தார்கள். அவர் அழுதுகொண்டு வருவதற்குள் தத்துவராயர் குருமூர்த்தியின் குறிப்பைச் சிந்தித்துணர்ந்து மோகவதைப் பாணியில் ஒரு பிரகரணமாக வமைத்துச் சசிவன்ன போதத்தைப் பாடிமுடித்து, குருமூர்த்தி வந்ததும் அவர் திருவடியில் அந்நூலை வைத்து வணங்கினார். அதனைச் சொருபாந்தர சுவாமிகள் பார்த்து வியந்து பெருமகிழ் வடைந்தனர்.

பிறகு தத்துவராய சுவாமிகள், ஈசுவரகீதை, பிரமகீதை முதலிய நூல்களைப்பாடி முடித்து நிர்விகற்ப சமாதி புரிந்திருந்தார். இவரிவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் யாத்திரை செய்துவந்த சில ஆரத்தியர்களும் சில வித்துவான்களும் சொருபாந்தரது சந்தானத்திருந்த தத்துவராயர் முன்னர் வந்து போர்முகத் தாயிரக் களிற்றியானையைத் தனக் கூறுபாடின்றிக் கொன்ற வீரனைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்படும் பாணியென்னும் பிரபந்தத்தை வீரமென்பதைச் சொப்பனத்தும் பெற்றிலாத உம்முடைய குருவைத் தலைவனாகக் கொண்டு அஞ்ஞவதைப்பரணி

மோகவதைப்பரணி என்னும் பிரபந்தங்களை நீர்பாடிய தெவவா
றமையும் என்று வினாவு, அதற்கவர் நமது தேசிகோத்தமர்
தம்மையடுத்த அளவிறந்த சிஷ்யர்களது அகங்காரமாகிய யானை
களை யுபதேசமாகிய போர்முகத்திலே மிக வெளிதாகக் கொண்டு
விடுகின்றமை பற்றி அப்பிரபந்தங்களைப் பாடினோமென்று
கூறினார். அதற்கவர்கள் நீர்கூறும் அகங்காரமாகிய யானை
நேத்திரேந்திரியத்தா லறியப்படுவதன்றாகவின், அது பொருந்
தாது ; பொருந்துவதாகக் கொள்ளினும், ஒரு சிஷ்யனது அகங்
காரமாகிய யானையைக் கொல்லுவதற்கு அநேக நாள் வேண்டும்;
ஊது குரு ஏககாலத்தில் ஆயிரஞ் சிஷ்யர்களது அகங்காரமாகிய
யானைகளைக் கொல்லுவ தெவ்வாறமையு மென்று வினாவு, அதற்
குத் தத்துவராய சுவாமிகள், அதனை யவாகட்கணுபவமா
காட்ட வேண்டெமென்று கருதி விடைகூறாது மனதை யுள்
விழிப்பார்வையாக்கிச் சமாதிகூடி யிருந்தார். ஆட்சேபஞ்செய
தவூ, சொற்பாணந்தாது சந்திதான விசேஷத்தால் இராப்பகல்
அறியாது மூன்றுநாள் பரியந்தம் இருவிகற்ப ஸ்திதியினைப் பெற்
றிருப்பாராயினார்; நான்காமநாளில் தத்துவராயர் சமாதிகலைந்து
வெளிமுகமாயபோது அவர்களும் வெளிமுகமாய், சொரூ
பாணந்தரையும் தத்துவராயரையும் பலமுறை வணங்கித் துதித்து
நாங்கள் அஞ்ஞானத்தின் மிகுதிப்பாட்டால் ஆட்சேபித்தோம்;
தங்களது சந்திதான விசேஷம் பதினாயிரஞ் சிஷ்யர்களது அஞ்
ஞானத்தை யு மேககாலத்திலொழிக்கு மாற்றலுடையதென்று
கூறினார்கள்; வித்வான்கள் தத்துவராயரது பிரபந்தங்கட்குப்

போற்றுக் கவிகள் புகல, யாவரும் அவ்விரு மூர்த்திகட்குஞ் சிஷ்யர்களாகிச் சென்றார்கள். பிறகு சொரூபாநந்தர் உலகோபகாரமாகத் தமிழிலுள்ள வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் பலவற்றையும் நன்காராய்ந்து வேண்டிய செய்யுட்களை யதிகார வடைவாக வெட்டுத் தமைத்துத் தமது குருமூர்த்தியின் பெயர் விளங்கச் சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டென்றொரு தூலைத்திரட்டி யருளினார். சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டென்று சொல்லப்படு மந்தத் திரட்டைத் தத்துவராயர் சங்கிரகமாகத் திரட்டி, இடைமீடையே தாம் வகுத்த வகுப்பிற் கேற்ற வண்ணம் 424 செய்யுட்களைச் சேர்த்துக் குறுந்திரட்டென்றொரு தூலைத் திரட்டியருளினார். பின்னர்த்தத்துவராயர் சொரூபாநந்தரை(கண்)இமைபோற் பிரியா திருந்து வருங்காலத்தி லொருநாள், சொரூபாநந்தர் தத்துவராயரை விட்டுப் பிரிந்து போவாராயினர். அதுகண்டு, தத்துவராயர் அவரைப் பின் தொடர்ந்து போகையில், சொரூபாநந்தர் காடென்றும் மலை யென்றுங் கருதாது பலவிடங்கட்குச் சென்று திரிந்து பின்னர்க் கடற்கரையை யடுத்துப்போய்க் கடலின்மீது தமது யோகமகிமையாற் போவாரானார்; பிரியாது கூடவே சென்ற தத்துவராயர் தாம் செல்லுவதற்குக் கடலிடங் கொடுக்கா யைக்காகப் பெருங்கவியுற்று, தேசிகோத்தமரை நீனைந்து நீனைந்து இளங்கண்ணைப் பிரிந்த பசுவைப் போலக் கதறிக் கதறியழுது தேடிச் சோர்வுற்றபோது, சொரூபாநந்தர் அவர்க்குத் தரிசனம் தந்து சிலநா ளவருடனிருந்து திருமெல்வேலிக்கு வடக்கு ஆற்றங்கரை யோரத்தன்ன சேந்தமங்கலத்தில் பரிபூரண தசையை யடைந்தார். தத்துவராயர் சிதம்பரத்திற்கும் விருதாசலத்திற்கு மிடையேயுள்ள ஏறும்பூரில் மகா மௌன தசையை யடைந்தார்.

ஜம்.

சுசுசுசு

பாபிரிர்மஜேசுரம்

சுவின்ன பொது வசனம்.

(தத்துவராய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ச்
தருளிய ஆடங்கல் முறை-மோகவதைப் பா
ணியிலுள்ள பேயிரங்கலில்) பேய்கள் தேவியை
கோக்கி.

“புது மாகி மறும் முழமுதல்
புது மாகி வநுப்படி யெங்குளே”

—என்று வினாசியதற்குத்

தேவி

அநுபுதியினு மன்பர்கீ தருவமாய
புது மொன்றுது மாமறை காணுமே
“பந்தி மாம்பலே யிற்படுங் பார்மிசைப்
புககி மாலறி வொண்ணுப் புராணனே”

—என்று திருவாய்மலர்ச் தருளிஞன்.

பேய்கள்

“தேவி யிரியடி கூறத் தீநவநாள்
பாவி போய்க் \ தென்று படைக்கவே”

தே வி

■ சசிவன்ன போதத்தைக் கூறுவாளாயினான்.

நூற்பயன் கூறல்.

1. அலகை யச்ச மறவக வான்களு
முலகின் முத்தி பெறும்பரி சோதுவாம்.

பேய்களே ! இமமண் ணுலகத்தில் பாவிதனும்

* சசிவன்ன போத மென்பகண் பொருள் சசிவன்ன
னது சரித்திரதகைக கூடம் தாழ்வுண்பதாம்; ஆது “கின்னி
குடி (கின்னியினது குடியிருக்கு மூர்)” என்பதபோல,
ஆறும் வேற்ற மறத ததாநகப் புறத்துப் பிறித ஆன்
மொழித் தொகை தலைத் தொடர் மொழியாம். சசிவன்ன
(சசிவர்ண)ன் என்பகண் பொருள் சசி (சக்திரன்) போதும்
வெண்ணிற முடைபயன் (வெண்குடிடரோகி) என்பதாம்;
போதமென்பதன் பொருளிருக்குக் கூறுதல் அல்லது அறிவித்த
வென்பதாம். சசிவன்னமென்பது அவனது சரிதகிரத்தை
யுணர்ந்துதலின், பொருளாகு பெயராம்.

பிறவிக் கஞ்சம் அச்சமொழிய, யாம் முதறிபெறும்
மார்க்கத்தலாக கூறுகின்றோம். நீலி கவனமாய்க்
கேட்டிராக 1.

ஞானி திருநோக்கின மகிமைவையக கூறல.

2. புண்ணந்த பாவமே லாம்பர் பூரண
முணாந்த ஞானி விழிபட வோடுமே

ரவாசனேத தொன்று தொடமுத தொடர்ந்து
வந்த பாவமனேதகம், அவாகுமீது, தமனம்ப் பரி
பூரண பரிசிவ வடிவமாக வுணர்ந்த ஞானிகளது நோக்
கம் (கருணையோடு) பட்டமாததிரதகில் (சூரிய வெளி
பட்டமாததிரதகில் இருள் கெடுவது போலக் கெட்
டொழிவனவாம். 2.

வராகோப நிஷித சாண்காவதத்தியாயத்தில் “எவனது
புத்தி அநுபவத்தை முடிவாக வுடையதாய் (பிரஹ்ம) தத்து
வத்தில் பிரவிரதத்திருக்கின்றதோ அவனது பாவவயிற்
பட்டவர் பாவரும் சர்வ பாவங்கள் விருதும் விடுபடுகின்ற
னர்” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

4

சசிவன்ன போத வசனம்.

ஞானி திருநோக்கத்தால் கற்பேறு பெற்ற
ஒருவனது சரித்திரம் கூறல

வேறு

3 எதிலாநு ஞானி புகழென்கு கூர்
வ்யாவீ டிவனசோல வழிசெய
சாழிலாளா சோகை யதுகேரு முன்னை
ய்திகாச மொன்று சொலவே

கலையினததுப ருறாக நானியின புகழை
யளவிடாக கூறல ருனைய முடியாது சிந்தையும்
மொழியும் வசல சில் மையதாகிய மேலாட்சத்தை
இகக ஞானியினது உயிரேசகசின வழிசெய சென
றொழுகிசொ அரு - தர கூறிய அதுபற ஒரு பழைய
இனிகா = மிரகசினறது அவவிதிகாசத்தைக கூறுகின்
றோம. மே 11க 3

ஞானியை பகர்வ பளவிடிக கூர் முடியாகென
பது "தநாதா டெரும வணைகூறின் ரவபத, திரு
நாசை டெருன னிககொண்டறம" என்ப கிருகதூர கூய
உகாதூம னகு விளங்குகாம.

சசிவன்ன போக வசனம்.

இவனிகாசம திருமாலுக்குச் சிவன
செபதியதெனக் கூறல்.

4. தந்தாப மறற் பரணவல் செயத
வவனுறற் பேறு தனைமுன்
சேந்தா மரைககண் முதல்வற்கேம் மண்ண
நிநுவாய் மலர்ந்த திதுவே.

தனனை(உடம்பை)ப்பற்றி வருந துன்பம் பிற
வயிர்களைப் பற்றி வருந துன்பம், தெய்வகாலம் பற்றி
வருந துன்பம் என்னும் மூவகைக ளுண்டி மில்
லாத குருபரனது குற்றேவலைச் செயத அந்தச் சிவன்
ண்டைநத மோட்ச ஈர்த்திரமாய்ப் இவனிகாசம
முற்காலத்தில செந்தாமரைக் கண்ணனுக்கு எமது சிவ
பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாய். 4.

செந்தாமரைக் கண்ணன்-விஷ்ணு. இ. விஷ்ணு
கந்த புராணம் - சூதசுலகிதை - முதலிகாண்டம்-ஞானி பணி
விடைப் பேறுசொற்ற அததியாபதில கூறப்பட்டிருக்கின்
றது.

இவ்விதிகாசம் இஃதெனக் கூறல்

5. உவமிப்பின் ஞானி விழிபட்டு முன்னை
வினைவிட்டு மத்தி யுலகிற்
றவமற்று வெய்ய வினையே புரிந்த
சசிவன்ன னெய்து கதையே.

இவ்விதிகாசம் தவநெறியிற் லசவவந்தாழிந்து
கொடுவினைகளையே சப்திதுவந்த சசிவன்ன னென்ப
வன் தமக்கெப்பிழில்லாத மாநகர பராயண ஞானம
ஞானியினது கிற்பா நோக்கம் பட்ட நாமமால், பழ
வினையி னினமும் கேகி தோட்சமடைந்த கதையா
கும்.

தவநெறி-ஆ ஁ரிய விர்த்திகளையும், மறோ விர்த்திகளை
யம் தடுக்கும் வழி

சசிவன்னனு தியொழுக்கத்தைக் கூறல்.

வேறு.

6. ஏமம் புதுவா ஞாபா தகரா
மியாவர்க்குளு மிக்கவ னுதுமிவ
னாமம் புகல்வார் குலமும் மெரிவாய்
நரகம்புகு மாறு நடந்தனனே.

செறக்காவ லடைதற் குரியவராயுள்ள பாதகர்

பாவருளாளும் மேம்பாடுடைபவனான இச்சசிவன்னன் தன் பாரைக் கூறுவாரது சந்ததியாரும் எரிவாய் நரககால படைபுமாறு நீவினைகளைச் செய்து வந்தனன்.

6.

செருகாவல்-காவற்கூடம், அல்லது சினைச்சாலை. எரிவாய்-மாயு-மாபூதியென்னும் நாகம், அஃது அகநீனியைக் ககநிதேவன் டிருப்பதாம்.

சசிவன்னன் சிவனடிபாரையும், சிவததையும், வேததையும், வீடுதியையும், தருமததையும் எப்போதும் நினைத்து உருவான. அவன் களவு செய்பவாத நாளே யில்லைபாம். தனன் யடுத்கவரைக் கெடுக்காது அவன் விடுவதில்லை யாம். ஸுகிர்களையும் உறவினரையும், வாலிபரையும், கருவையும், பசுவையும், வேதியரையும் அழிகக அவன் ஒவ்வொரு நாளும் மூய்ச்சிசெய்து வருவான். பிறர் வீட்டில நெருப்பு வைப்பது அவனுக்கு மிகு வினோதமான விளைபாட்டாம். அவன் பிரரை விஷமருகது கொடுத்தக கொன்றும், பாத கப்பொடி (சொககுப்பொடி) தாவி மயக்கியும், அவாகளிதத் துள்ள பொருள்களை பபகரித்துக் கொள்வான். யாராவ தொருவாக்கு அடிமைப் பத்திர மெழுதிக்கொடுகது, அவரிடதது பொருள் பெற்று வவலாளாகச்சென்ற உஞ்சனை

பலவுஞ்செய்து, அவரைப் புறந்தே கிச்சித்துப் பழித்தும், அவர்மீது கோள்சொல்லியும் வருவான்; ஒருவனிடத்துச் சினேகிதன் போலச் சென்ற பேசி, விருந்துண்டு, பின் அவன் வீட்டில் களவுசெய்து, அட்பால் அலனுக்குச் சத்துருவாகவிருந்து, அவனைக் குறைத்துப் பேசி, அவன்மீது தான்கொண்ட கோபத்தை, அவன் தனிவழியில் உரும்போது சென்று, அவனை யடித்துத் தீர்த்துக்கொள்வான், பொய்ப் பத்திர மெழுதிக் காட்டி, பலரது நிலங்களுக்கும் பொருள்களையு மபகரித்துக் கொள்வான், பிராமண சநியாசி வேடங்கொண்டு பலர் செல்லும் வழியிலிருந்து வருகின்றவரிடத்து ஞானியைப்போலப் பேசிப் பொருள் பெறுவான்; ஒரு பறைச்சியைத் தனக்குரிய மனையாளர்க்குக் கொண்டான்; தன்னை பொத்த பாவிக்கொடு சிவிகைஞ் செய்து வந்தான்; ஆடு மாடு முதலியவற்றின் மாம்சத்தையும், மீனையும், கள்ளையும், ரசலையு முண்டு வந்தான்.

அவன் எப்போதும் தனது தந்தை தாயரது கற்புததியைக் கேட்டதேயில்லை; கல்வியில் விருப்பம்சிறிது கல்லாதவனாயிருந்தான்; சநியாவந்தன முதலியவற்றைச் செப்வதையடிமோ டொழித்து விட்டான். ஜபஞ் செய்கின்றவரையும் தபஞ்செய்கின்றவரையும் அவன் பழிக்காதாளில்லை. அவன் கற்புதித்த பெண்களுக் களவில்லை; திருநீருவது தரித்துக்

கொள்ளுதல் கூடாதாவென 2 கூறுபவரைச் சீறி விழுந்து வருதுவான் தன் வீட்டுச் சொத்துகளை பெல்லாம பரததையாக்குக கொடுத்துப் பாழாக்கி விட்டான் தனது தந்தை தாயரது வருசக்கந்தா சிறிதுந் கூணிப தேயிலலை, அவர்களை மிகவுமவருகதி வருவான் அப்ப திருநடு தொழிலையும் அது காரணமாகப் பிற ரக் கொட்டித் தொழிலையும் மிகு முதல்பமாகக் கொண்டு, பரததையா வீடுகூடிலே வசித்து வந்து, முடிவிட சான் விரும்பிக் கொண்ட ஒரு பறைசசி வீட்டிலேயே வசித்து வந்தான், இப்பாக்கங்க ஈழிய பணரிலுன்னும் பல பாதகங்களுய்ஞ் செயதுவாத ன் அந் தப் பாதகங்களுக்கு அன்பு மீட்டலாம்

சசிவன்னனது பாவ கருமத்தின வலியால்

அவனது முன்னோர் கரகத்தை யடைந்தார்

ரோனல்

7 மலமேவிய த்வீணின் வலியான

மகிழும்பா பகத்தி லிருந்தவின்

குலமேவிய தேர்புல வாணாகளுங்

கோடிதாநர் கங்குடி யேறினரே

சசிவன்னன் அறியா மமயிவ் பெருக்கத்தால்
செய்த (மேற்கூறிய) மகா பாதகங்களுது வள் ம

யால, (களிப்பை யுண்டாகும்) சுவாககலோககநிலிரு
 நத இவனது வமிசுகிற பிறந்த பிகிராகள் யாவரும்
 அவவுலகதி னினறும் நீநகி, மிகக கொடியதாகிய
 நரகத்தை யடைந்தார்கள் 7

ஒருவன் பாவ நருமத்தை மிகுகியாகச செடவானாயின்,
 சுவாககத்கிருக அவனது முன்னோ யாவரும் நரகத்தை
 யடைவா ரென்பது இவருக கவனித்தறபாபதாம்

சசிவன்ன மறுமையி லடைதற்குரிய

வினையின் பயனை மிமமையிலேயே

யடைந்தானெனக கூறல

8 மிகமேவிய புண்ணிய பாவமேனும்

வினையின்பயன் மேலொரு காலமுற

திகமேவரு மென்பதொ வுளனோ

யெல்லாமிவ னைச்சேற வெய்தினவே

ஒருவன் மிகுகியாகச செயத கலவினை தீவினை
 களின் பயன் அவனுக்கு மறுமையி லுண்டாசாம்
 மிமமையிலேயே யுண்டாகு மென்று அறனால்
 கூறுவதால், (சசிவன்ன அளவு கடந்து செய்த

தீவினையின் னு வருதற் (சுரியனவாய்) உள்ள
நோயனைத்தும இச்சசிவன்னனை வருததுமாறு வந்து
சூழ்ந்து கொண்டன. 8.

*லவினையின் பயன் சுமாம் ; தீவினையின் பயன் னுக்
சுமா. சசிவன்னன் தீவினைகளை யளவு கடந்து செய்கமை
யால், அவனை அத் தீவினையின் பயனைத்தும் இம்மைமீ
லேயே வந்து சூழ்ந்து கொண்டு வருத்தினை வென்பதாம். இம்
மை-இடபிறப்பு; மரமை-வருபிறப்பு.

செருப்பு மிகின் டீரும், நீர் மிகின் செருப்பும் அடங்கு
மாய் போல, அசுரும மிகின் தருமமும், தரும மிகின் அதரு
மமும் அடங்குவனவா யிருத்தலின், தீவினைகளை அளவு கட
ந்து செய்த சசிவன்னனுக்கு அவன் சன்மாந்தராத்கிற் செய்த
கல்வின சிறிதாகவேனு முற்பட்டு நில்லாதாயிற்று; ஆகவே,
அவன் தான் செய்த பாவ கருமத்தின் மிகுதியால், தவ்வுட
முதலிய கோய்களால் வருத்த முறுவா னாயினான்; அவனைப்
பேயும் பிடித்துக்கொண்டது; பிரஹ்மஹத்தியும் பற்றிக்
கொண்டது; இவற்றால், அவன் அளவிறந்த வேதனைக்
களாகி யல்லலுற்று வதைவா னாயினன்.

சசிவன்னனது தந்தை அவனது துன்பத்தைக்
கண்டு சகியாது வருந்தினானெனக் கூறல

9. தன்புத்திர னேயம் விடாமையினுற

நவறுற விவறபேறு தந்தையுள்

துன்புறறினி யென்னகோலோ புதல்வன்

றுயாதீாவகை யென்று சுழன்றனனீ

சசிவன்னனது பிதாவா! உதகம் போதியாப
விளகதியிருந்த பாகயகஞ்ஞென்னனுமீரா அநகண சிரே
ட்டன கிரமக நயரி! தனது புதிரானாகிய சசிவன்னன
பெருநாயா லும், பிசாசாலும், பிரமமறதகியாலும்
படும் அவஸ்தைகளைக் கண்டு, தன் புதிரன்மீது அவத
துள்ள அனபுரீ வகாமையால், கன சிகததகின்கண பெ
ருந துன்பமடைந்து, இனி இவனது துன்பப் பீடுகும்
மார்க்கம் பாடுகொடுவென்று கலககமுற்றிருந்தார் 9.

பாகயக்ஞன செயலைக் கூறல்.

10. ஒன்றாவும் வினைததுயர் துயடபகலா

லொழிவிககு முபாய முனக்கிலதே

யென்றவ மறிந்தவ னன்புவிடா

திவனைக்கோ டுழன்றன னெங்கணுமே

பாகயகஞன் இவ்வாறு கலக்க முற்று வருந்து

வந்ததே சசிவன்னன் கண்டு கந்தையே! பான் செய்த
 தீவினையின் பயனாகிய துன்பத்தை யானே அனுப
 வித்ததலேவன்றிய அங்ஙன மல்லாமல் அகன்ற மணி-மா
 கிரம் மருகம் தனபனவற்றுவன் பாதொன்றாலு மொழி
 யசம் பூபு முபா மம் கீதவரீகத்து கிடைக்க மாட்டா
 தென்று கூறினான் அவனங்ஙனம் கூற்பும், அவன்
 படுந் துன்பங்களை யறிந்து வருந்தும் பாகயகளுன் புத
 னிர வரஞ்சை நீங்காமையால், தீர்த்த யாததினை! செய
 கால் ஆகியார பெரிமோரது அனுக்கரகதகால் இவ
 னது ௧௨ பீடுங்கி விடுமென்று கருதி, சசிவன்னனை
 முதுகின் மீதுகொண்டு காண்ட பெரிமோரது வசிக
 கும ஸகலங்களை பஸ்வற நிஷ்டை மனம், தீர்த்த பாத
 திரை செய்தது சுற்றி வந்தனன்

10

பாகயகளுள் தீர்த்த யாததிரை செய்தல் அவருள்ள
 பெரிமோரது நெபா மாகக்கதால் தன் மைந்தனது
 ரோம கீதவரீடு மென்று கருதி, அவன் முதுகின் மீது
 கொண்டு தீர்த்தயாததிரை செய்தால் மென்பதாம்

14 சசிவன்ன போத வசனம்.

பாகயக்ஞன் சசிவன்ன து துன்பம் நீங்குதற்குரிய
காரணத்தை யுணர்ந்தா னெனல்.

11. ஒருமாதவன் மற்றிவன் வேதனைகண்
டொழிவற்றுள வொன்றை யுளத்துணரும்
பரமாகிய ஞானிகள் கண்ணுறவே
பரமௌடத் மென்று பகர்ந்தனனே.

பாகயக்ஞன் தன் புத்திரனது துன்பம் நீங்கு
மாறு தீர்த்த யாத்நிரை செய்து வரும்போது, தேவ
பததன்னை மொரு முனிவரைக் கண்டு வணங்கித்
துதித்து, கனது புத்திரனது துன்பமனை கதைபுகூறி,
எனது புத்திரனது துன்பம் நீங்குதற்குரிய வுபாயக
தைத் தேவரீர் கூறியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்தனன். அவர் பாகயக்ஞனை கூறியதைக் கேட்டு,
சசிவன்னனை டைத்துள்ள கொடுத் துன்பத்தை நோக்கி
மனமிரங்கி, காலம் தேசம் வஸ்து என்னும் மூன்ற
விடத்தும (கடத்தில மண்போல) நீக்கமற சிறைந்
தேகவடிவமாக விளங்கும் பரமபொருளைத் தததுவ
விசாரத்தால ஐயங்கிரிபில்லாது தாமாச வறிந்
துள்ள பரமாத்வைத ஞானிகளது கிருபா நோக்கமே

இவனது சொடிய நோபகளை நீக்குவதற்குப் பரம ஷ்ணு
தமா மென்று திருவாய் மலராகருளிப் பின், 11.

12. தானந்த மிலாத தனைத்தருவான்

சததீசகர மென்னு மிடந்தனில்வாழ
மனந்தி பராயண னென்பவனின்

மைந்தாக்குறு நோய்க்கு மருந்தெனவே

சததீசகர மென்னும் சிவலிப சேஷதிராதனை
கண அகி தீவிர பகதவாரங்கு நாசாதித மாபுள்ள
பரம்பொருளை அவாகம நிஜசொரு மென்று (ஆதமா
வென்று) உபதேசஞ் செய்து பொருட்டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற மாகதி பராயண னென்னும் பரமாத்மாவதி
யின இருப நோகசமே உனது புகழினடைந்துள்ள
கொடு நோயை நீக்குவதற்குப் பரம ஷ்ணுதமாமென்று
திருவாய் மலராகனா 12

சததீசகர மென்னும் சிவலிப சேஷதிராம, விருத்தாசலத்
திறகு வடமீழத் திசையி லிருப்பதாம் அது சிவபெருமானைச்
சததி(உமா தேவி) பூசிக்கமையால் சததீசகர மென்னும் பெயர்
பெற்றது, கோ (நந்தி தேவா) பூசிக்கமையால் கோபாவத்
மென்னும் பெயரையும் பெற்றது. “அததவமு நந்திபெய

ராலேகோ பருபபகமாயச, சசகிபெயாறசகதிச சுரமுமாயத்
தழைசது ராலு"என விருசகாசல புராண ம கூறுகின்றது

பரகயக்ஞன மரநக்தி பராயண ிடத்துச்
செனறு சசிவனன்னது கொடுந் செயல்க
னைக கூற, அவர் சசிவனனைக கருணை
யோடு நோக்கினு ரெனல

10 முடியாவுப தேசுரி தென்றிவனம்
முனிவன்பத மெய்தி மொழிந்தனனிக்
கொடியான்வெரு வாது துயிறறியநோப
கூற்றகரி தாய கொடுநதொழிலே

இப்பாடல்களுன கவபகத முனிவா கிருவாய்
மலாகதருளியதைக கீடடது, இம்முனிவா கிருவாய்
மலா தருளியதிது எலகே பிறற உ மீதசமா குமென்று
கருகி சதகீச்சுர மெனறுத தவவிப மீசுததிரத்திற்
குச் சென்று, மரநக்தி பராயண ரெனணும மகாதது
மானவ பரடகது, அவருடைய கிருவடிகளை வணங்கித்
துகிகது அவரது சநநிதானகுகில சசிவன்னனை நிறு
தகி கூவாமி' இக்கொடியவளுன எனது புதகிரன் ஒன்

அக்கு மருசாறு செய்த துன்பந்தருள் கொடிய செயல்
கள் அளவிட்டுக் கூறுதற்கு முடியாதனவாம். 13.

14. ஈங்குன் ஈருமுன் பகரும்படியோ
விவனெய்திய தீவினை யென்னவெலா
ஈங்கும்படி தன்னது பூதியினை
னிகழும்விழி வைத்தன னின்மலனே.

இவன் செய்த கொடுமபாதகச் செயல்களை யெல்லாம் இவருடையவர் சந்திதானத்தில் கூறுவது தகுதியாகாது : இவனது துன்பங்களைத் தேவரீர் கிருபா நோக்கத்தால் நீக்கிப்பருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதுகேட்டு மகந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனிடீது கருணை கொண்டு, இச்சசிவன்னனடைந்துள்ள பாவ கருமமனைத்து மொழியும்படி, சுவாணுபவத்தால் அன்றலாந்த செந்தாமரை மலர் போல விளங்குகின்ற தமது கிருபா நோக்கத்தால் அவனது முகத்தைப் பார்த்தனர். 14.

பாகயக்ஞன் சத்திச்சுரஞ் சென்று மாநந்தி பராயணரைக் கண்டு வணங்கித் துதித்து, அவர் சந்திதானத்தில் சசிவன்னனை நிறுத்தினான் ; அவர் பாகயக்ஞனை நோக்கி, ■

யார உன்னுடைய நுகுகின்ற இவனை யார் யிங்குவ த கார
 ணைம பாடினா ன் வினவினா அகற்குப் பாகி கருண மான
 பிராமணன், எனப் பாரா பாகபகடன இரக பாவி எனது
 புத்தரன் ஸுமர மசுதி மகா பாகங்களுக்க களவி லீல,
 அக்ஷயின பெருந் துன்பங்களை இன்பவிசக வருகின்
 ருள் பாக சகம உபய பான கரடகமிக வம், எனத்
 பிகாக்கை கரக பாகபகடின மம் க்ககவும கேட்கீர் இப்
 பாவிய நமீது நெபரீர கமமை சகருள மேலை நெபனம்
 பிராசத்திதனண னுது மகட்டு மா ௨௫ பா 1௦ முனிவர்
 சசிவந் தன்ன பிரட ககவேனை இயமனட ஏருவாகடகா நடு,
 அன்னங் முகந் க்கு கநீனை மபா(௩) பா ௨௫ ௨௪ ௨௫

மாநகதி பராமணரது கிருபானோககத்தால

சசிவன்னன துன்பம் நீங்கினு னெனல

15 கணியாத பவககடு வானதிருக

கண்வைத்ததும் விட்டன காதுகடும்

பிணியாவையு நல்லபிதா விறைதாள

பேணிபபணி யென்று பெயாநதனனே

மாநகதிபராமண முனிவா அளவிடற ி
 பிறபெ ணனுங் கொடிய விஷகோபை நீகருவதற்கு

மருந்துகள் தகுதியுடையவை யிருந்த போல, பிரிப்பிணியை நீக்குவதற்கு ஞானிகளது கிருபா போகும் அமர்த சஞ்சீவிமருந்தாயிருக்கின்றதென்பது புலசுணர்தற்பாலதாம்.

யோக சித்தியுடையார் தம்மை யடுக்கவாது போப் நீங்கவேண்டுமென்று கருதி அவரைக் கிருபையோடு போகவாராயின், அவரது நோய் நீங்கி விடுவதாம், ஞானசித்தியுடையார் தம்மை யடுத்தவரது பிறவிப்பிணி நீங்கவேண்டுமென்று கருதி அவரைக் கிருபையோடு போகவாராயின், அவரது பிறவிப்பிணி மகாவாக்கிய உபதேச வாயிலாக நீங்கிவிடுவதாம். யோகசித்தியும் ஞானசித்தியுமுடைய மாநந்திபராயண முனிவர் சசிவன்ன னடைந்துள்ள நோயும், பேயும் பிரஹ்மஹத்தியும் நீங்கவேண்டுமென்று கருதி, யோபாவனைகொண்டு அவனைக் கிருபையோடு போக்கினார்; அனல், அவனடைந்துள்ள நோயும், பேயும், பிரஹ்மஹத்தியு அவனை விட்டு நீங்கின வென்பதாம்.

சசிவன்னன் சற்குருபணினிடை செய்திவ
மேம்பட்டவ னானெனல்

16. இடனேமுத லாக வுவந்திறையோ
னேவும்பணி செய்திவ னுஞ்சிலநா
ளுடனேயிவ னத்திரு மேனிதனக்
கூரியானேன வற்றன னும்பனோடே.

சசிவன்னன தானது தந்தை தனக்கு மாநகதி
பராயணமா முனிவரது திருவடித தொண்டு செய்து
கொண்டிருந்தக் கடவாயென்று நியதை மகர மங்
கிர உபதேசமாகக் கொண்டு, உடலுயிர் - கண்ணிமை -
ஊசிநூல் போல மாநகதி பராயண முனிவரைப் பிரி
யாது, இடனே முதலாகவுள்ள சந்தரு பணிவிடை
களைக் கவருது செய்யவேண்டு மென்று நிச்ச
ரித்து, மாநகதிபராயண முனிவர் ஏவும பணிவிடை
களை, இப்பணிவிடை செய்யும் பாக்கிய மெனக்குக்
கொடுத்தே யென்று பாமாநகதமடைந்து செய்து
வந்தான்; இவன இங்ஙனம் சிலநாள் செய்துவந்த
போது, திசரசிவன்னனும் உததம் சிஷ்யருடனே அம்
மா முனிவரது திருமேனிக் குரியவனென்று அங்குள்
ளார் புகழ்ந்தது கூற, அம்மா முனிவருட னிருந்த

16

மா முனிவரது திருமேனிக் குரியவனாதல்-மாநகதி பரா
யணமுனிவரது பிரமகோசத்தை(உடம்பை)ப்பாதுகாப்பதில்
கண்ணுங் கருத்து முடையவனாதல்.

உடனே முதலாக உள்ள சற்குரு பணியிடைகள் ஆப
தம், அங்கம், உதாரணம், சற்பாவு மெனப்பனவரம்

அபசம்—சற்குருவிற கண்கூலமான காரியங்களைச் செய்
தலாம்.

அங்கம்—சற்குருவின் திருவடி யாகக் கழுவதல், பிம்
தல் முதலிய கொணங்களைச் செய்கலாம்

ஸ்காணம் (ஆடம்) —சற்குருவின் மடம் எல்ல முதலிய பற்
மைப் பாதுகாத்து வருதலாம்

சரபாவம் —சற்குருவைப் பிரசுரிட சிவமனதாக ந
தும் விசுவாசமாக

“ஆருடா னுக்கிய செந்தமிழ் போதக கூடத்தாய்
காசர யுகிய னெய் செய் கேக்கிய கிசிய போ
லுரிய மனைமுதல் பாவையுங் காத்தவரே மாறாமையாகத்
மாரிய செய்யாச காண்பா னெய் கேய் பதர்க்கியனே.

என்ற ஆருட்பிரகாசம் கூறவுஞ் சுவாகரம் பாலகாம.

சசிவன்னன சற்குரு பணியிடைமை

கன்றாகச்செய்து வந்தமையால்.

சாதன சதுஷ்டய முடையவனானேனல்.

17. நன்னமுனி தாள்வழி பாடதன

நாவித மான பிறப்பினைவிட

டோன்றுகிய வீணை ருத்தமர்கட்

குளசாதன நான்கு முதித்தனவே.

சசிவன்ன மாதந்திரபாபண முனிவரது திரு
வடிவ மகாண்ட (ஆபதம், அங்கம், ஸ்தானம் சந்
பாவ பெண்பணவற்றுள் ஸ்ரீமதுவ குறையாகாது) செவ
வைபாகக ரீபாது வகணன்; அவ்வாறு செய்து
தமையால் பலவிதமான பிறப்பினின்றும் நீகருதம்
பொருட்டு, (நாந வெண்பது சிந்தாகவேனு மின்றி)
என வடிவராளன் மேரட்சகநக யுள்ளவா றுணர்ந்
தடைப பிநம்பும உதகமாக குரீபாண புள்ள சாதன
நான்கும் அவனுக்குண்டாயின 17.

ப விதமான பிறப்பு எழுவாகப் பிறப்பாம்; அவை
கீசவா, மகக்ள, விலங்கு (மிருகம்), புர (பருவ), வாவன
(எம்பு முதலியன), சீவாழ்வன (சின் முகலியன), தாவ
ரம் (மரஞ்செடி முசலியன) என்பனவாம். ஆப பிறப்புகளை
கையிற் பிசாவு, மூத்த பிறபிறக்கல், பூசாபி பிறக்கல்,
வியர்வைவாரி பிறத்தல் எனனும் காவாணசுடி னடங்குவன
வாம். எழுவாகப் பிறப்புள தேவப்பிறப்பு 14 இலட்சம் பேசு
மும், மககட்பிரப்பு 9 இலட்சம் பேசுமும், விலங்குப் பிறப்பு
10 இலட்சம் பேசுமும், புள பிறப்பு 10 இலட்சம் பேதமும்,
ஊவனவற்றின் பிறப்பு 11 இலட்சம் பேதமும், சீவாழ்வன
வற்றின் பிறப்பு 10 இலட்சம் பேதமும், காவரப்பிரப்பு 20
லக்ஷம் பேதமுமாக விருப்பனவாம்.

“ஊர்ப் பதினொரு மெனப்பது மாணா
 போதறது எங்கேயோ பப்பா நாம்—நீயா
 பந்தாந கேவா பதினொரு மாண்பது
 அந்நமீந்த பாவாந பநது”

என்னும் மெனப்பா இங்குணாத டா காம

மோட்சம்—சாவதுகந நிலாகதி பரமாநச சிராபடி
 வழுவமாக விருப்பதாம சூரிபதி—நீகா நவக மன ம

சிவவழுவ பூபமா அல்லது அதமவழுவ சிவ ம மாயை
 அதன காரிபமெனப்பா வாஸத மாக வி டாது ஏகமாக
 விருத்தவீன, அதுவே மோட்ச சொரபமாக விருப்பதாம
 உதகமா-அநிசீவிரகர பகருவா

சசனம் னானகாவன - (1) நிகயாநிததி வஸது விவே
 கம், (2) நுகாமுகவிராதத பஸபோத சிராகம், (3) சமாதி
 சடக சம்பததி, முமுட்சுகதுவ மெனப்பவாம

(1) நிகயாநிததிய வஸது விவேகமாவது சிவம் அல
 லது ஆதமாவே நிகதியம், அதற்கண்ணிபமாயிருப்பன வனைத
 தும் அங்கதிபமா மென்ற அவற்றைத சிடமாக விசாரணை
 செயது தெளிவாகவறிவதாம் நிததியம்-அழியாதது, அநித
 தியம்-அழிவது

(2) இகாமுததிராதத பல போக விராகமாவது நல வினைபால் வரும் இகலோக (இவவுலக) போகமும், பரலோக (சுவாககாதி யுலக) போகமும் நாசமாவதால் துக்க சாதனமா மென்புணராக, அவற்றைக் கற்ககை மலம்:- வாந்தி செய்த அன்ன முதலிபவற்றை விருமபாமை போல விருமபா கிருக தலாம்

(3) சமாதி ஈடக சம்பதநிபாவது சம முதலிய ஆறு குணங்களைப் பெ கலாம். அக்குணங்களை சமம், உடம், சிசிடாச, உபரதி, சிரததை, சமாதானம் என்பனவாம்

(a) சமமாவது அந்தக்கரணத்தை (மனம்-புதகி-சிசுசம்-அகங்காரம் என்பனவற்றை) யடக்குதலாம்

(b) தமமாவது பாகிய கரணத்தை (சுரோதசாரம்-துவககு முதலிய இந்நிரிபங்களை) யடக்குதலாம்

(c) சிதிடசையாவது கனை (உடம்பை)ப் பற்றி வரும் துன்பம், பிற வுயிர்களைப் பற்றி வரும் துன்பம், செய்வததைப் பற்றி வரும் துன்ப மென்னும் தாபததிரயதருகச சகித்துக்கொண முருத்தலாம்

(d) உபரதியாவது சற்குரு பணிவிடை செயதற பொரு டடு, தான் செய்துவந்த கரும் மனைத்தையும் விடுதலாம்

சசிவன்ன போத வசனம்.

(1) சிரத்தையாவது சீவத வாக்கியத்திலும் சற்குரு வாக்கியத்திலும் பூரண விசுவாசம் வைத்தலாம்.

(2) சமாதானமாவது சற்குரு அருளிய வாக்கிபத் தைச சிறிதும் மறவா திருத்தலாம்.

(3) முழுட்சத்தவமாவது அளி தீவிரதாமான மோட்சா பேட்சயாம்.

சசிவன்ன மாநாதிபராபண முனிவரது திருவடித் தொண்டைச் செய்து வரும்போது அவர்க்குக் காத (வேர்) மூல (உதங்கு) பல (பழ) முதலியவற்றைக் கொண்டு வருதலிலும், அவரது பசவிகுப் புல்லிடுதல் முதலியவற்றிலும், அவர் ஸநானஞ் செய்யத் தீர்த்தந் கொண்டு வருவதிலும், அவரது வஸ்திரங்களைத் தோய்ப்பதிலும், கோவணத்ததைச் சுத்தஞ் செய்வதிலும், அவர்க்குப் படுக்கை போடுவதிலும், அவரது திருவடிகளைப் பிடிப்பதிலும், அவரை வணங்கித் துதிப்பதிலும், மற்றமுள்ள தொண்டுகளிலும் சிறிதுந தவறா திருந்தான் ; அதனால், அவனுக்கு அறம் (புண்ணியம்) வளர்வதாயிற்று ; பாவம் குறைவதாயிற்று ; அதனால், அவன் அறியாமை நீங்கப்பெற்றுச் சாதன சதுஷ்டய முடையவ னாய்வு னென்பதாம்.

சசிவன்னன் தனது குறையை மாநந்தி
பராயணமுனிவர்க்குத் தெரிவிக்கத் தொடங்கி
அவரை வணங்குதல்.

18. முனிவனார் முன்டா நன்துறைதான்
மொழிவன்சிவ வஞ்சலி கஞ்சியதாய்ப்
பணிவந்திரு கண்கள் பகங்களிலே
பலபால்வலம் வந்து பணிதனனே

சசிவன்னன் பாடுகிறபராயண முனிவரது சந்தி
யில் கனக்குள்ள குறையாடுகளுள் சிலவற்றைச் சொல்
லத் தொடங்கி, கனது சிவசென்மீது இரண்டு நாங்
கையுடைய துளிகளாகக் காண்டு, இரண்டு கண்களிலும நீர்
தவிராத ரையா பொழுது அழுது, அவரது திருவடியில்
பல முறை பிரதகசனஞ் செய்து வணங்கினான். 18

சசிவன்னன் தனக்குள்ள குறைபாடுகளை மாநந்திபரா
யண முனிவர்க் கறிவித்து, அவரது அருளைப் பெறுகற்
பொருட்டு, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கினு னென்ற
தாம். (பிரதக்கணம்-உலம்வருதல்.)

மாகந்திபராயண முனிவர்

அவனது குறைபாடுகளை வெளியாக்க வினவல.

19. அருளேவடி வாகிய மாமுனிதா

னறியாதவர் போல வழங்கவுறும்

போருளேதேன மைந்த னடுங்கினனிப்

பொல்லாத பவப்புண ரிக்கேனவே.

கருணையையே வடிவமாக வுடைய மாகந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனது குறைபாடுகளை அவனது முகக்குறிப்பால் அறிந்தா, அவரைப் பரியாதவரால் போல நடத்தது, சசிவன்னனை நோக்கி, சசிவன்னா!

துன்பமுற்று வருகதுவகற்குரிய காரணம் பாது என்று வினவினா. அதற்குச் சசிவன்னன சுவாமி! அடிபோன் இப்பொல்லாத பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்கு வழி தெரியாமையால், அது பற்றி மிக நடுக்க முற்றிருக்கின்றேன்; அது பிறவிக் கடலைக் கடக்கதற்குரிய மராக் கத்தைத் தேவரீர் தயிபோனாக் கருளிச் செய்தல வேண்டுமென்று கூறினான். 19

ஞானிகளிடத்து இயல்பாக விருத்தர் குரிய குணங்கள் என்காம். அவை மைக்கிரி, கருணை, முகத்தை, உபேட்

சை டென்பனவாம்; அவற்றன்,(1)மைத்திரியாவது சற்புருஷ
சினேகமாம்;(2)கருணையாவது சக்கிகளிடத் துண்டாகு மிரக்க
மாம்; (3) முனிதையாவது சர்க்கருமங்களைப் புரிநின்றவரைக்
கண்டவிடத்த அவர்மீதுண்டாகும் பிரியமாம்; (4) உபேட்
சையாவது பாலிகள் டத்து ஓராகத் துவேஷ மில்லா திருத்த
லாம். மீதபராயண முனிவர் கருணையையே வழுவமாக
வுடையவரென்று கூறப்பட்டாராயினும், மைத்திரி முதலிய
பாரை ம் வழுவமாக வுடையவரென்றங் கொள்ளதல்
சீவன்மும்

பேசுத்த பிறப்படித்திடுவான் சசிவன்னன் பரமா
சரியானாதங்களை யாண்டித் துதித்தபோது, அவர் அவ
னது கருணை முகக்குறிப்பா லுணர்ந்தும், உணராதவர்
போலச் சசிவனனா ி வருத்தமுற் றழுவதற்குரிய காரணம்
பாதென்ற வினாவியதற்கு, அவன் தான் பிறவிக்குஞ்சி கடுங்
குவனதை கூறினென்பதாம்.

**மாகத்தி பராயண முனிவர் பிறவிக் கடலி
னியல்பைக் கூறல்.**

20. வெகுவும்பிற விக்கடல் வித்தரமுன்
வேதாகம கீதை விளம்புமதைக்
குருவுந்தன தன்பன் மனத்தளவிற
கோளுமாறு தோகுத்திது கூறிடுமே.

விநாயக நவராத்திரி தரிசு செய்து கொடுத்த பிறகு
 கள விளையாட்டை நடத்தி அந்நேரத்திலே பிற
 விககடலின் விரிவைச் சுவைப்பது, அதனை மீட்டி
 பண முனிவருடைய கையினால் சரிபடுத்தி அதனை
 கொள்ளுபதாய்வு அவ்வளவோ அவ்வளவாக அம்மனம்
 கொள்ளுமன்று கொஞ்சு கொஞ்சு கொடங்கினர் (21)

அவதர்ம கீதையைக் கொண்டு சுருதி - ஸ்மிருதி - பவக
 கீதையினைச் சுவைக்கலாம்.

சசிவன்ன பிநவிககடலுக்கு நடப்பதாய்வு பழித்தரிபா
 னை அதுபற்றி மிகுந்த பிறருக்களிடையே கொடுத்த பிற
 னைமொழி, மாந்தரப்பாபாண முனிவரின் பிறவிககடலின்
 விளையும் துன்பத்தை நன்கு விளக்குமா அன்ன மனம்
 கொள்ளு மனவின்காக, அன்னுக்கு அதனை விரிவைச்
 சொடுக்குக கூறத் தொடங்கினான் (22)

பிறவிககடலின் வர்ணனை.

பேரம்

21. மரண பவங்க ளான புனலை புனடபது

மதியை விழங்கு காம வரவு பொய்து

கரண வொழங்கு ருது விடய விரைதகா

கணமொ டியங்கு மீன மிக பு முகளவகே

(மாநந்திபாராயண முனிவா சசிவனனை மோகதி,
அனபனே பிறவிக கடலி வியலபினைக கூறுகினை
மேன அநனை நீ கவனமாகக் கேட்கக்கடவாய்) பிற
விககடலானது பிறப்பிறப்பு மனனமும் நீரை யுடையது,
சந்திர சூரியர்களை இராகு கது வென்னுஞ் சாயாக
கொகவுளை மறைப்பதுபோல உளனிழி யென்னும்
ஞானச கண்ணை மறைத்து விழுங்குவதாகிய காமமன
னும் பாமபை மிதுதியாக வுடையது சபத பரிசு-ரூப-
ரக கந்த மனனம் விஷயங்கராகிய இரானை கிர
மகவரு குண்ணும் இருநிரியக் கூடாததேகாநி சஞ
கரிக்கும் அநதககாரண மனனம் மீனகள் மிகவுட நீந
கித துளருவனவாக விருப்பது

21

ஞானகண்ணை சகத்துவ ஞானசந்த புண்டாகரு மருச
சாதனமாயுள்ள சதக மனம் சதந மனமாவது பரிசுத
குணமும் காமதகுணமும் மடங்கி நிற்க, சகத்துவ குணம் மீம
பட்டுள்ள மனமாம் ஞானக கண்ணை மறைத்து விழுங்குத
லாவது காமம் மனத்தில் சதத்துவ குணம் எவ்வகை ாலும்
வெளியாகாவாறு செய்தலாம் மனம்-புத்தி-சித்தம் - அகவ
காரமெனனும் அநதககாரணம் எப்போதும் மெய-வாய-கண்-
முகரு - செவியென்னு மிரதிரியங்களோடு கூடி, யாதாவ

தொன்றனை நினைத்தல், அறிதல் முதலிய வியாபாரமுடைய தா யிருத்தலின், அஃது இுந்திரியக் கூட்டத்தோடு சஞ்சரிப்ப தாக விருக்கின்ற தென்க. காதிந்திரியம் சப்தத்தையும், தொக்கிந்திரியம் பரிசுத்தையும், கணணிக்ிரியம் ரூபத்தையம், நாக்கிக்ிரியம் ரசத்தையும், மூக்கிந்திரியம் கந்தத்தையம் கிரமமாக அறிவதன்றி மாறாக அறிவதில்லையாகலின், இுந்திரியக்கூட்டம் சப்தாதி விஷயங்களைக் கிரமமாக அறிய மியுட்புள்ளதா யிருக்கின்ற தென்பதாம்.

காமமாவது பேராசையாம். காமமுடையார் மாதர்போக முதலியவற்றை விரும்பி, உன்னோக் இல்லாதவரா யிருத்த லின், அவர் ஞானக்கண் இல்லாதவராயிருக்கின்றன றென் பது ஒங்குணர்தற்பாலதாம். பிரபோத சந்திரோதயம் காம னாதிவர் வீராலாபச் சருக்கத்தில் காமன் “தாதவிழ்பூங் குழற் கணீவாய்த் தத்தைமொழி முத்துகைத் தைய வார்மேல் காதலுறப் புரிசெயலே யென்வடிவா யவரவர்தங் கருத்துட டோன்றி, யேதம்வினை விக்குமென்றா விரதியா லெனதுசின் னத் தியல்பா லென்றும், ஆதரவுற் றின்பமென்னு மவ்வலையி லெவ்வலகோ ரகப்ப டாரே” என்று கூறியிருப்பது காமத் தின் திமையை நன்கு விளக்குவதாம்.

சசிவன்ன போத வசனம்.

11

22. பெருமித மென்று கூறும் பெருமை யுடையது
பிணிக ளெனுங்கே டாத புலவு கமழ்வது
வருமிட ரின்ப மான திரைகள் போருவது
மனமெனும் வஞ்ச ராஜ மகர முறைவதே.

பெருமித மென்று சொல்லப்படும் பெருமையை
யுடையது; கோய்களென்று சொல்லப்படும் ஒருபோ
துங் கெடுதலில்லாத புலால் நாற்றத்தை விசிக்கொண்
டிருப்பது; மாறி மாறி வரும் சுக னுக்கமென்னும் அலை
கள் தம்முள் மோதியடித்துக்கொண் டிருப்பனவாக
விருப்பது; மனமென்று சொல்லப்படும் கபட முள்ள
ராஜ மகரம் வசிப்பதாயிருப்பது.

11

பெருமிதம் - இறுமாப்பு. பெருமை - கம்பீரம், அஃ
தாவது தோற்றப் பொலிவு. இராஜமகரம் - திமிங்கல மீன்.

23. அளவி லகந்தை யாமை யபரி மிதமுள
தவாவென் னிறந்த வாழ மறிய வரியது
களவு நெருங்கு பாரு மலையு முடையது
கலக விடங்கண் மேவு கிருமி நெளிவதே.

அளவில்லாது வளரும் அகந்தை யென்னும் ஆமை
கள் அளவில்லாதனவாய் வசிக்க விருப்பது; அவா

வென்னும் அளவு கடந்த ஆழத்தை யெதகன்மை யுடையாரும் அளவிட் டறிதற்கு அருமை யுடைய தாக விருப்பது; களவென்னும் நெருங்கிய தரையை யும் மலையையு முடையது; கலகஞ் செய்தலென்னும் விஷம நிறைந்த புழுக்கள் நெளிவனவாக விருப்பது.

23

அகநகையாவது ஜீவதென்னுடைய தென்னும் அபிமானமாம். தேகாபிமானம் அகவகாரமாம். பிரபோக சாக்ஷி ரோதயதகி ன் அகவகாரன் “தேகாபி மாணம் பறநி பானெ லுஞ் செருக்குத தாழ்ந், உபாகாத சொரூப மாகு மமன்ன லும் பொருளை யீட்டி, மாகாத லாவமேஸ் வவசுதே தென தென்றல வடிவ யார்க்கும், வகாவென் னகத்தை யாலு மெவர்கொலே மாப்பு றரே” என்று கூறியிருப்ப திங் குணர்த்த பாலதாம். அவா - எனக்கிது வேண்டுமென்னும் விருப்பமாம். களவு - பிறர் பொருளை யபகரித்துக் கொள் ளுதலாம்.

24. துகளெனு நன்கி லாத நுரைக டருவது

துறவேனு மின்ப மாறுபடைய யகழ்வது

மகளி ரெனுந்த வாத வலிய சுழியது

மறலியு மஞ்ச கோப வடவை யெரிவதே.

குற்றமான செயல்களைச் செய்வதென்னும் நன்மையைத் தருவதில்லாத துரைகளைத் தருவது; பேரின்பத்தைத் தருவதற்குக் காரணமாயுள்ள துறவறமென ஆவ கரையைத் தோண்டி யழித்ததுகொண்டிருப்பது; பெண்ணைச் சென்னுடைய கெடாத வலியுழவினை யுடையது; யமனம் உருகித்தற்குரிய கோபமென்னும் உடவா முகாக்கினி மாரிந்துக்கொண்டிருப்ப விருப்பம்.

24

குற்றமான செயல்கள் - பழி பாவங்க ளுண்டாவதற்குக் காரணமாயுள்ள செயல்கள். உடவாமுகாக்கினி - கடலிலிருந்து அதனீரைக் கரைகடத்து செல்லாவாறு செய்யும் ஒரு வகை யக்கினி.

“ எதிருறத் துடிதுடித் தெரிவிழித் துணைசிவத், ததிர் கொன்சொற்படபடத் தங்கமும் பதைப்பதைத், துதிமெய்க குலைகுலைத் துட்கொதித் தெழுசினக், கொதுபொறுப் பவாக னெக் குவலயத் தவர்களை ” என்று பிரபோத சங்கிரோதயம் கூறுவதால், கோபத்தி னியல்பு நன்கு விளங்குவதாம்.

25. வேருவரு கின்ற போக முதலை யுடையது

விவித் மருந்த மான துறைபு முடையது

ஒருவர் கடந்து போக விரகி லெழுபவ

வுத்தி விளம்ப யாவ ருலகி லறிவரே.

நித்தியா சித்தியவஸ்து விவேக முகம் - இது மிகப் பொலஸாததென றஞ்சுகின்ற மோகமென்னு முதலைகள் நிறைந்திருப்ப சிறப்பது நன்னை தடைவதற்குக் காரணமாக னன்றோடொன் றெவ வாதுள்ள ஜடபுத்தி, தீயாரத பீதசம், விஷயாசக்தி, குதர்க்கம், சபலத்துவ முதலிய பறபலவிதமான துறைகளைப் முதல்பது; தத்துவ ஞானிகளல்லது மறறவருள் ஒருவராவது கனனிக கடந்து போவதற்குச் சாதன மிலலா திருப்பதாம் இததணமையதா யுள்ள எழுவகைப் பிறப்பென்னுங் கடலின் தன்மையை யளவிட்டுரைக்க உலகத்தில யாவாறிவர் (ஒருவருமில்). 25

நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம் - இது நித்தியவஸ்து, இஃது அசித்திய வஸ்துவெனப் பொருள்களைப் பகுத்துணர்தலாம். போகம் - இவருச் செல்வப் பெருக்காம். செல்வம் - காணி, மனை, கைப்பொருள் முதலியனவாம். ஜடபுத்தி-பகுத்தறிவின்மை; விஷயாசக்தி-விஷய விச்சை; குதர்க்கம்-யுத்தி மிலலாது பேசுதல்; சபலத்துவம் - மனந் கலங்குதல். எழுவகைப் பிறப்பு - தேவர், மககன், விலங்கு, புன், ஊர்வன, நீர்வாம்வன, தாவரமென்னும் பிறப்பாம்.

பிறவிக் கடலை யின்னார் கடவார்,

இன்னார் கடப்பரெனக் கூறல்.

26. பொழிவழி சென்று மரு மவல மதிகோடு

பொருசும யங்க ளாறு மறிய விழுமதி

லரவழி வொன்றி லாத பொருளி தேனவுள

வநுபவ வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரே.

அபபிறவிக் கடலை சுரோதகிராம (காது), துவகரு
(உடம்பு), சட்சு (கண்), சிங்ஷுவ (நாக்கு), கிராணம
(மூக்கு)என்னு பிக்குரியவகளின் வழியே விஷயங்களிற்
சென்றுசென்று திருமபிதகிருமபி வருங்கிலேச புத்தி
பைக் கொண்டு என் கடவுள் பெரியது, உன் கடவுள்
சிறியது என்றற றெடுககத்தனவற்றைப் பேசிட தம்
முன் வாதப் போர் செப்கின்ற மதவாதிக ளுளவரும்
(முதகிரகரி சிறவருவதற்குரிய துறை யறிபாமைபால்)
தலைமீழாக விழுநது கிடப்பார். தததுவ விசாரத்
தரல் அழிவென்பது சிறிதுயில்லாத பொருள் இஃ
தென முள்ளவா முணர்ந்து, நிர்விகழவ சமாதி கூடி,
அதனாளுளதாகிய சுவானுபவமென்னும் மாக்கலத்தி

லேறியுள்ள விவேகிகள் அப்பிறவிச் சுடலைக் கடந்து
முதலி நகரி விற்றருவார்கள். 26

ஆறு மதங்கள் - சார்வாகம், சமணம், பொளத்தம், சாங்
கியம், நியாயம், வைசேடிக மென்பனவாம்; மற்ற மத
மனைத்தும் இவற்றுள் அந்தர்க்கதமாம்.

மதவாதிகள் புறநோக்குடையவரா யிருத்தலின், அவர்
கள் பிறவிக்கடலைக் கடப்பதில்லை யென்பதாம். “ஆறு சமய
மும் கண்டவர் கண்டிலர், ஆறு சமயப் பொருளு மவனலன்”
என்று திருமந்திரம் கூறுவது இவ்வுணர்தற் பாலதாம்.

அழிவென்பது சிறிதுமில்லாத பொருள் - சிவமாம்.
சுவானுபவம் - தனதனுபவம்; அஃதாவது ஆத்மாவாகவே
விளங்குதல்.

குறுந்திரட்டு.

பிற வி க் க ட ல்.

சாதல் வாழ்தலென மேலிய சலத்தை யுளதாய்க்
கோதை மாதரோடு கோண்முதலை யாக யுளதாய்
நோத லாகவரு நோய்நுரைய தாக யுளதாய்க்
காத லானிலை கலங்கவரு காலு முளதாய்.

சசிவன்ன போத வசனம்.

111

வதம் துத்துவரு கோபடை வன்ன யுளதாய
வதம் ஸப்பருமீவி ரோதநதி வீழ வுளதாய்ச்
கூழ ஸப்படு சுகத்தீவலை வீசி யுளதாய
மதமெ ஸப்படு மகாமகரம் வாழ்வ துளதாய.
தீவான் ராவிடய சிந்தைதீரை யாக வுளதாய்த்
தளித ஸாறுதொழின் மேவிவரு சங்க முளதா
யவாவென் யாவரு மளப்பரிய வாழ முளதாய
வ்வாத மாமலை யெறித்தவொலி விதிசி யுளதாய.

(அருந்நை யாமளவி லாதமலை யெவ்வு முளதாய்க்
துடு ம்ப மாகிய வரால்கன்பல கூடி யுளதா
யுடம்ப தாகிய புலாலொழிவி லாமை யுளதாய
நடங்கன் சேர்விவ்த மானவினை மீன முளதாய்.

அவச மாகவிடு கீமமெனு மால முளதாய
நவைசெய் பேகமெனும் வேகவிட நாக முளதாய்ச்
சுவைசெய் துண்டுவிடு சுற்றமெனு மடடை யுளதாய்ப்
பயர கோததி பதுப்பெவர் பகீர்த்து ரடிவாய்.

வெருவாரு மெழிற்றெறி வேலையி லீழிந் தமிழாமே
தீருவாரு முதற்பெனுந் தீரத்தைச் சேர்வுறுதம்
கோருநான நாவாய்கொண் டோங்கருளா லேயுய்க்குங்
குருவாது மீகாமம் கூடுநர்க்குக் கூடுமாய்.

என்று கூறுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குச்
 சிறந்த சாதனமாயிருப்பது
 தத்துவஞானமென்னும் மரக்கலமாமெனக்
 கூறல்.

27. புணர் கடந்து போக விரகி லெனமொழி
 பொழுது புலம்பி யாலி புதல்வ னிறுமுன
 முணர்வேனும் வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரேன்
 றுரையை வழங்கி நாத னுவகை யருளவே.

மாநகதி பராயண முனிவர் சசிவன்னனை நோக்கி,
 அன்பனே! எழுவகையாயுள்ள இப் பிறவிக் கடலைக்
 கடந்து, முத்தி பென்னும் நகரத்திற் செல்லுவதற்குச்
 சரர்வாகம, சமணம், பெளத்தம், சாங்கியம், நிபாயம்,
 வைசேடிக மென்னும் அறுவகைச் சமயங்களுள்
 யாதொரு சாதனமு மில்லை பென்று கூறியருளினார்;
 அதனைக் கேட்கும்பேர்தே சசிவன்னன் யாம் பிறவிக்
 கடலைக் கடந்து சுகக்கடலா யிருப்பது எவ்வாறு
 மெனச் சேர்வுறறழுது முர்ச்சை யடையுந் தன்மைய
 னாயினான்; மாநகதிபராயண முனிவர் தமது ஞான

புத்திரானு சசிவன்னனது அகிதீவிரதர பக்குவத்தைக் கண்டு உவந்தது, அவன் முர்ச்சையடைவதற்கு முன்னே அப்பா! சசிவன்னா! பிறவிக்கடலைத் தத்துவ ஞான மென்னும் மார்க்கலதகிலேரிய விவேகிகள் தவருது கடப்பார், இதற்குச் சந்தேகஞ் சிறிது மிலலை பென்றருளிச் செய்தனர். சசிவன்னன் அவவருளிச் செயலைக் கேட்டு நமக் கிணிப பிறவித துன்ப முண்டாகாதென்று கொரிவடைந்து மகிழ்வடைந்தான். 27

ஓறைவனடி (சேரந்தார்) பிறவிப் பெருங்கடல் வா என்று திருக்குறள் கூறுவதும், “அறிவு மார்க்கலதி லாரோ கணிததால், பிறவித கடலைப் பிரித்தது - துறையாம், பிறவா வழிக்குரிய பேரின்ப வீட்டில், உறவாக வைக்கு முவந்து” என்று அனுபவசார வெண்பா கூறுவதும், இவகு நன்குணரப் படுமாயின், பிறவி தத்துவ ஞானத் தாலன்றி மற்றொரு லொழிவ தில்லையா மென்பது நன்கு துணியப்படுவதாம்.

தத்துவ ஞானமாவது ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமாம்; அஃநாவது ஜீவ சாட்சியான ஆத்மாவும், ஈசுவர சாட்சியான பிரஹ்மமும் ஒன்றையென் றுணரும் ஞானமாம். இந்த ஞானம்: பிறப்பு, அது வருதற்குரிய காரணம், வீடு, அதனைப்

பெறுதற்குரியநாரணம் என்பவற்றைக் கண்காரிடத்துக் தக்க வாறு விசாரஞ் செய்வதால் வருவதாம். இவ்விசாரம் சமாகிய பப்பியாச முடையாரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்து நிலைபெறவ தில்லையாம்.

சசிவன்னன பிறவியைக்கடத்தற் கேதுவாயுள்ள
தத்துவ ஞானத்தை யெனக்கு
உபதேசித்தல் வேண்டுமெனக் கூறல்.

வேறு.

28. வாழியேன விறைவனடி தோழுதுவரு பவமா
மாழியினை யகலுமறி வருளுகென வவனே.

பின்பு அச்சசிவன்னன் மாநகரி பராபண முனிவ ரது கிருவடிகளை வணங்கி, தேவரீர் எனதுளளக் கமல ததி லெழுந்தருளி யிருநது எப்போதும் வாழவேண்டு மென்று துதிசெய்து, சிவசொருபமார தேசிக மூர்த் தியே! தேவரீர் என்னை விடாது தொடர்ந்து வரு கின்ற பிறவிக்கடலை யான் கடப்பதற்குச் சாதனமா யுள்ள தத்துவ ஞானத்தை அடியேனாக ருபதேசஞ் செய்தருளல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். 28

மாகந்திபராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குத்
தத்துவ ஞானோபதேசஞ் செய்தல்.

(இருவகை யறிவு.

29. பரவறிவு மபரவறி வேனவுமிரு பரிசாந்
தீரவறிவை யறியுமவா மொழிவர் தேளிவுறவே.

மாகந்திபராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குத் தத்
துவ ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று கிரு
வுளங்கொண்டு, அவனைப் பெருங் கருணைப்பாடு
நோக்கி, அன்பனே 'ஸ்திரவறிவென்னும் பிரபலமத்
தைத் தமது நிஜவடிவமாக வுணர்ந்த ஞானிகள் மதளி
வாக அறிவானது பர அறிவு அபர அறிவு என விரு
வகைத்தாக விருக்கின்றதென் நதனைக் கூறுகின்றனர்.

பரவறிவு - அபரோட்ச ஞானமாம்; அபரவறிவு - பரோட்ச
ஞானமாம்.

இதுகடம், அதுபடம் என்றற் றொடக்கத்து ஞானம்
அபரோட்ச ஞானமாம்; கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்
றது என்றற் றொடக்கத்து ஞானம் பரோட்ச ஞானமாம்.

இங்கு அகம்பிரஹ்மாஸ்மி (யான் பிரஹ்மமா யிருக்
கின்றேன்) என்னும் ஞானம் அபரோட்ச (பிரத்திடட்ச)

ஞானமாம், பிரஹ்மம் என்கின்ற தென்னும் ஞானம்
பரோட்ச ஞானமாம். இவ்வரோட்ச ஞானம் பிரஹ்ம
வித்தை யென்றும், பரவிதன்மை என்றும், தத்துவ ஞான
மென்றும் கூறப்படுகிறது.

30 அபரவுணா வருமறை : ண் முதலகில கலையு
முபரமதை யறவுதவு மணாவுபர வுணாவே

அபரவறிவாவது உடனாகற்கரிய வேக முதலிய
சூழித்தச விதலகுகளின் ஞானமாம். பரவுட்வாவது
அஃது பிரஹ்மத்தைத் துணைச் செவ்வையாக வறி
தற்குச் சாதனமாக புள்ள ஞானமாம் 31

சாஸ்திரஞானம் அபரவறிவாம், குருபகேசத்தால ஆத்
மாவைப் பிரஹ்மமென்றறியும் ஞானம் பரவறிவாம். பிரம்
மத்தை - முண்டகோபநிஷத் தாற்பரியமுரைக்கு மத்தியாயத்
தில் “இங்குநா மறிய வேண்டுவ திரண்டு விசேசப்ப விரண்
டினு மொன்று, பங்கமா மபரை பரையெனப் படுவ தொன்ற
திற்பழமறை நாலும், அங்கமா றுணமை யமையிதி காச மா
திக அபரையா மற்ற, தெவருமாய நின்ற தொனையா தொ
ன்று வெயதலாமது” என்றும், “தாணுவா யெல்லாக
தோற்றுதற் கிடமாந் தத்துவந் தன்னே ததன் னாலே, யாணியா
யறிட மறிவது விச்சை யாவது பிறிதெலா மவிச்சை” என்று

கூறுவதால், இருவரை விச்சையின் (அறிவின்) இயல்பு நன்கு விளங்குவதாம்.

“முழுட்சுக்கள் இருவிதவித்தையையும் அத்தியாவசியக மாகச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்; அவற்றுள், ஒன்றோ சாத னமா யிருத்தலின் அபரையாம்; மற்றொன்றோ பலரூப மாக விருத்தலின் பரையாம்... ..சுட்சை முதலிய ஆறங் கங்களோடு கூடிய இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களையும் விஷயமாகவுடைய வித்தை அபரையாம். அபரையாலே பரைய டையபபடும. அத்விதியப் பிரஹ்மத்தை விஷயமாகவுடைய வித்தை பரையாம்” என்று ஆதமபுராணம்-முண்டகோபநிடத தாத்திரிய வருணனத்தில்-கூறுகின்றது. இவ்ருப் பரையென் பது பரவறிவாம்; அபரையென்பது அபரவறிவாம்.

சதுர்த்தச வித்தைகள்: —வேதம் 4, ிவதாங்கம் 8, நியாயம் 1, மீமாம்சை 1, ஸ்மிருதி 1, புராணம் 1 என்பனவாம். பாரதம், இராமாயணம், சிவாகமம், லிஷ்டனு ஆகம முதலியன வெல்லாம் ஸ்மிருதி புராணங்களில் அடங்குவனவாம்.

சாஸ்திரங்களி னபிப்பிராய மறியாவிடத்து அவற்றால் பயனின்றெனல்.

31. புராணமிதி காசமேவையும்பொரு ளனைத்தின் பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே.

புராணம் இரிகாசம் மற்றுமுள்ள சாஸ்திரங்க-
என்பனவற்றினது பொருள்க ளெல்லாவற்றின் பிரா-
ணனை யறிபாதுள்ள விடத்து இவற்றைப் படித்தல
பிதற்றலாக முடியும். 31

பிராணன் - புராண முதலியவற்றின் தாற்பரியமாம்.

புராண மிதிகாச முதலியவற்றைப் படித்துணர்தல ஆத-
மாவை யறிந்து, சுதக்கடலாக விளங்குவதற்காமென்ப துண-
ராகு, அவற்றைப் படிப்பவா அவற்றின் தாற்பரிய மறியாது
கலக்க முழுவாரென்பதாம்.

பிராமணைத “வேதமா கம்பு ராண மிருதிகன் வேறு மார்க்-
கர், ஒதுமா கமங்கள் தர்க்க மொன்றொடொன் றொவ்வா கா-
கும், மீதேலா மொக்கப பண்ண லாவதன் றிதய துக்கம்,
ஆதலா லனைத்தும் விட்டிங் களைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்-
ப்பான்” என்று கூறுவ துணர்வார்க்குப் புராண மிதிகாச
முதலியவற்றின் பொருள் நிச்சயம் அதிகாரி புருஷன் அனை-
ததுமாஞ் சிவத்தைத் தனது வடிவமாகக் காணல் வேண்டு-
மென்பதும், அதனால் அவன் இதய துக்க மில்லாது க்-
கடவுட்க விளங்குவா னென்பதும், விளங்குவனவாம்.

புராணம் - பிரஹ்மம், பதம் முதலிய மகா புராணங்களும, சந்தகுமாரம், நாரதிக முதலிய உப புராணங்களுமாம்

இதிகாசம் - பாரதம், இராமாயண முதலியனவாம்

கததுவராபா அஞ்ஞவகைப பரணியில “படித்து மறைகள் பொருளபடுத்திப் பயனி ஸெட்டிப் பாராதே, வழிதத கிளிபோல் வருமாயா வாகப் பேயகரும வாரீரே” என்று கூறுவதனால், புராணேதிகாச முதலியவற்றின் தாற்பரியதனை பறித்து, சமாதிகசெய்து, ஆத்மாவை பறிய முயலாது ஏடடைப்படித திறமாகிருப்பவர் அவற்றின் பயனையடையா தொழுகின்றன ரென்பது என்கு விளங்குவதாம்

பாவறிவுண்டாதற்கு கேர்சாதனமா யிருப்பது யோக நித்திரையா மெனக் கூறல.

32. ஆகம விதங்களறி வாரபர மறிவார

யோகமொ றேங்குமவ ரேபர முணாகதாா.

சுருதி-ஸ்மிருதி-புராணம் - இதிகாச முதலிய ஆகமங்களின் பலவிதமான அர்த்தங்களைப் பறிப்பவர் அபாவிவருடையவராவர், பாவறிவுடையவராகார்; யோக நித்திரை செய்பவரே பாவறிவுடையவராவர். 32

அபர வறிவென்னுஞ் சாஸ்திரஞானம் பரவறிவுண்டா தற்கு நேர்சாதனமாக விருப்பதில்லை ; ஆனால், பரம்பராசாத னுக்கு விருக்கின்றது ; யோகநித்திரையோ நேர்சாதனமாக விருக்கின்றதென்பது இவ்வுணர்தற் பாலதாம்.

அபரவறிவு - கடவுளிருக்கின்றார், சீவனிருக்கின்ற னென்றற் றெழுடக்கத்து ஞானமாம் ; பரவறிவு - சீவப் பிரபஞ் ஐக்கிய ஞானமாம்.

“ சின்னஞ் சிறியார்கள் செயதமணற் றோடறையொக் கும், மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே ” என்றும், “ போகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான, தாகிய ரும் யோகமுன்னே சார்த்தோர் பராபரமே ” என்றும், தாயு மானவர் கூறுவது இவ்வுணர்தற் பாலதாம்.

யோக நித்திரையாவது சர்வ விருத்தி நிரோதமாம் ; அஃதாவது சித்தம் உலகவெண்ணங்களுள் ஒன்றுமில்லாமல், ஆத்மாவையே நோக்கி நிற்பதாம்: யோகம், மந்திர யோகம், ஸ்பரிச யோகம், பாவ யோகம், அபாவ யோகம், யோகமென ஐவகைத்தாம்.

(1) பிரணவம், பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சர முதலிய மந்திரானுசந்தானத்தால், சித்தம் பரமாத்மாவினிடத்து ஒடு க்கி நிற்தல் மந்திர யோகமாம்.

(2) அந்த மந்திரியோகத்தோடு சித்தமும் பிராணவாயுவும் ஒன்றாய், மூலாதாரத்திலிருந்து, சுழிமுனைநாடி மாகக்கத்தி ஸேறியபோது, சித்தம் செறிந்த மதனியில் விளங்கும் பிராணமபிரகாசத்தி ஓங்கி நிறல் ஸ்பரிசு யோகமாய்.

(3) சுவாசம் சிவம், சிகரத்தின் காதும, சந்திர சூரியர்களே கண்ணுறு, அக்கினிபே முகமும், ஆகாயமே நாபியும், சூரியே பாதமுரான ஈனது விராட்புருஷ வடிவத்தையாவது அபயாஸ்த ஆபாணசிவத்தான ஈனது நிவ்விப வடிவத்தையாவது தியானஞ்செய்து, பின்ன அந்த அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றாகவிட்டு, நீன்ற அவயவி ராதிரமான சதரூபப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஓங்கி நிற்வ பாவ யோகமாய்.

(4) ஓங்கிரிபங்களாலும், வாக்ஷாலும், மனததாலும், அணுமான முதலிப பிரமாணங்களாலும் எட்டியறிதற் கியலாத நிருபாதிக (உபாதியிலலாத) பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஓங்கி நிற்வ அபாவ யோகமாய்.

(5) தோற்றவொடுக்கத்திலும் அறியேன் அறிவேன் என்ப திலும் தனக்கொரு கெடுதியு மில்லாது ஒரேவிதமாக விருகமும் பிரத்தியகாதமப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஓங்கி நிற்வ மகா யோகமாய்.

இவ்வைவனை யோகத்துள் எதனையாவது சற்குருவாயிலாக வறிந்து, கிரமமாக அப்பியாசஞ் செய்பவர் தத்துவஞானமென்

ஐய பாவறிவைப் பெறுதல் ச்சசயமா. இந்த பெயர்க்களினியல்பு இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

இஃதறிவாம், இஃதறிவாகாதெனல்.

33. இயலறிவ திசையறிவ தினமறிவ துளதா
மயலறிவ தறிவதல வறிவறிவ தறிவே.

இபற்றபிழி னியல்பை யறிவது, இயலறிவறிழி னியல்பை யறிவது, நாடகத் தமிழி னியல்பை யறிவது என அறிவு முன்னுலகையதா றிருக்கின்றது; அவ் வறிவு அயலை யறிவதாம்; ஆகலின், அஃது (ஆத்மா வைச் சிவொராசூபமாக அறியும்) அறிவாகிறது; சின் மாத் திரமாபுள்ள சிவொராசூப ஆத்மாவை யறியும் அறிவே (உண்மை) அறிவாம். 33

ஆயற்றமிழ்-செய்யுள் இலக்கணத்தையார் வசன விலக்க ணத்தைய முணர்த்தும் நூலாம்; இசைத்தமிழ்-செய்யுள் ஈரத் தனம் முதலியவற்றின் இராக தாளங்களினியல்பை யுணர்த்தும் நூலாம்; நாடகத்தமிழ்-செய்யுள் முதலியவற்றை யுரைக்கும்போது ஆடல் அபிநய முதலியவற்றைச் செய்யு மியல்பை யுணர்த்தும் நூலாம். இம்மூன்று நூல்களினியல்பினத்தையும் நன்குணர்ந்தவர் நாவதொன்றின யெழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் பாடுவதற்

44 மிகத் தகுதிமுடைய ராம லிருக்கின்றனா, ஆவாகன இத் தகுதியுடையவரா மருட்டுப்ப, தன்னே (ஆதமானை) யறியும் அறிவுலாதவரா யிருக்கலின் அவாறிவ லலறிவாபாது ஆகவே, அவா பிறவா நிறைபப் பெறுதற்குப் பவரா எ னருக்கின்றன வென்பதா யுது கருபதற் பரராப பாங்களை வெல்லாங் கறவ ளென இருக்கின்ற, பெருமிக முடையரா மூட்டே பிறவா பெறியைபுட பறுசலா” என்று பிரயக்த்தை கூறுவதால் எனகு ளாங்குவதா அடலே (அன்னியத்தை) யறிவது மெய்யறிவோது அறிமை (ஆதமானை) உறிவது மெய்யறிவா வென உ அருணகிரிநாதா திருப்புகழில் அரவு புனைதரு புனிதரு வழிபட முக வெழி எரி மகளிதா வெளிநிகழ அறிவை உறிவது மடாருள்ளன கிருளிய மெருமாள” என்று கூறுதே புனிது வினக் குவதா

தமிழின் பாதுகாப்பாளன் இயற்றமிழ், இசைதமிழ், நாடகதமிழ் எனப்பெற்ற இயல்புகளை யறிவது அறிவாகா தென்று கூறப்பட்டதாயினும், இனம்பற்றி, சமஸ்கிருத முதலிய பாஷைகளின் இயல்புகளை யறிவதும் அறிவாகாதென்று மகானக இத்தொல இலக்கண நூலுணர்ச்சி தன்னை யறிவதற்கு நாசாதனமாகாதெனப் துணர்த்தியவாறா

அறுபத்துநான்கு கலைகளையு முணர்ந்தவரும்
 யோகாப்பியாச மில்லாதிடத்துப்
 பரம்பொருளை யறியாரெனல்.

34. நவிலுகலை யறுபத்து நான்குமறி வாரும்
 பவலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே.

தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்ற அறுபத்து நான்கு கலைகளின் பொருள்களையுந் தெளிவாக வறிந்திருப்பவரும் (யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்து) நாசோற்பத்தியில்லாத சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத் தாமாக (ஆத்மாவாக) அறியமாட்டார்கள். 34

அறுபத்து நான்குகலைகள்-கீதமுதல் வைதவிதி விய்யாசான மீறியுள்ள தூல்களாம். இவை இன்னவை யென்பதைப் பிரஸ்தானபேத மென்னும் தூலிற் காண்க.

இதனால், இலக்கணதூற் பயிற்சியே யன்றிப் பல திறப் பட்ட துலுணர்ச்சி யுடையாரும் யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத் துச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத் தாமாக வறியாரென்ப துணர்த்திய வாரும்.

நாசோற்பத்தி யில்லாதது நித்தியமாம். நாசமாவது, உற் பத்தியும் நாசமுபாவது உடையது அநித்தியமாம் ; இவ்விரண்

—ஊள ஒன்று மில்லாதது நித்தியமாம் சுததப பிரஹ்ம
நாசம், அல்லது உறபத்திநாச மெனப்பனவற்றுள் ஒன்றுமில்லா
யிருத்தலின், அதுவே சித்தியப டொருளாம் ஆதமா சுததப
பிரஹ்ம சொருபமா யிருத்தலின் அஃது அநித்தியமெனப்பது
யெற்பப்படாது படாதாக்வே ஆதபாலிற்கு அன்னியமாகத்
தொற்றுவின வர்க்கது. அ தகிட மாம னாக தன்னேய் பான
றுங் கலத்த வில்லாதது சுதகமாய வியவளா நோக்கல் ஆகா
மத்தை யொன்றுங் கல்வாலை போல, பார மாததிக (உண்மை)
யொக்கில் பிரஹ்மத்தை யொன்றுங் கலத்தலினையின் அது
சுததமா யிருக்கின்ற தெனபதா.

இவர் கலைஞான கோகருடையவரா யிருப்பர்:

இவர் அககோக்கில்லாதிருப்பரெனக்கூறல்.

35 ஆகவறி வாளரறி வாரிவை யனைத்து

மேகவறி வாளரிவை யாபுமறி யாரே

உத்த கோகமென்னும் ஞானமுடைபவா இறத்தச்சாஸ்
கிராகுகளின் பாகுபாடு, பொருள நுட்பம், இலக்கண
நமைதி, தருக்கப்பொருத்த முகனியவற்றை மெல்லாம்
அறிதற் குரியவராவா, ஏகமாயுள்ள பரமபொருளைத்
தாமாக வறிந்திருப்பவா இவ்வெல்லாவற்றையும் அறிவ
தொழிற்திருப்பர்.

தானியத்தைப் பெற்றறன் வைக்கோலை விநாயகஸாம்பேரால்
பிரஹ்மத்தை பறிந்து பிரஹ்மச் சாஸ்திரமாக நிகழுகின்றவா
சாஸ்திரவீச்சாரவிருப்ப மில்லாதவரா யிருப்ப வரன்பதாய்.

மேதகோகமென்னுப ஞானபுத்தகஃப டானென்பதன் ஸ்பந்
னாமென்னுப புத்தியாய். இதனால், மேதகோக மென்னுப ஞான
மில்லாதவர் சாஸ்திரவாராய்ச்சி முதலியவற்றை என் ருந்துவிடச்
செல்லில், அஃகலையாடோ அவ்வாறாகச் சட்டகம் தரி வர வந்த
கின்றன மென்ப ச ணாததிவாய்.

வீடுபேறு ஞானத்தாலன்றி யோகத்தால்

சுத்தியாதெனல்.

36. ஐயறி வறிந்தவை யடங்கினவ ரேனும்

மேய்யறி விலாதவர்கள் வீடது பெற்றே

மெய்யுணர்விலாதவர் வெய், வாய், கண், மூக்கு,
செவிநெய்னு இந்நிரியங்கறின் வெய்யாய் வாய், ஸ்ரீ
தாகிய வுணர்வுகனி ரியல்லை யறிந்து, அவ்வுணர்வுகள்
(அவ்விந்நிரியங்களைவிட்டுத் தவையத்தவ்வாய்) அடங்க
கப்பெற்றவராகவிருப்ப ராஜினும், சர்வதங்க விவித்தி-
பரமாந்தப் பிராப்தி வடிவ மோட்சத்தை யடைபவராய்.

சசிவன்ன போத வசனம்.

85

ஸ்ரீநிர்மலனின் வேறுபாட்டால் ஐந்தாகிய வுணாவுகளை யுடைய மனப் பூங்கு ‘ஐந்தாகிய வுணாவுகள்’ என்று கூறப்பட்டது என அடங்குதலாவது அஃது ஸ்ரீநிர்மலனின் வாயிலாகச் சென்ற சபத பரிசு முதலிய விஷயங்களை யறிவித்தாழி நது ஒருமுடிப்பட்டு ஒரு குறியில் சிற்றலாம். யோகமென்பது து வேயா.

பெரியுணாவு கக கவநானமாம். பூதஞ்ஞை, தத கவநான மிஸ்ஸாகும. மயாநா ரியாச முடைபவா யிருப்பி னு. வீதிமபநா ரொனா டிவிவாநா. மபாநா தத கவநான முண்டாலகற்குந காரணா யிருபாகன்றி, சிவோ வீட்டினைப் பெறுதற்கும் காரண மாக விருப்பது டெயிபென்பது பூங்குணாதற்பாலதாய்.

“ஹாணா வயபிநாந கண்ணு. பயமின்றே, பெபபுணா விஸ்ஸா தவாநா” என்று கிருத்திரை கூறுவது, “அவிஸ்ஸா கால பெபுணா விருநா” றும பிநாகத் தன்னொ, தனாவிலா முத்தி வாரா ததவா ஞானத திஸ்ஸால்” என்று ஞானசத்தி கூறுவது, “வண்ண யிரத்தாணடி யோக மிருபபிஹம, ண்டு ரபுதண்க கண்டறி யாரிபெ, உண்ணுடி ஞானத வெதாவிபெபந பாககி னால், கண்ணுடி மபாலக கலந துநின் டுணே” என்று, நமந்தி ரங் கூறுவது, பூங்குச் சிவநிதி கணந்தற் பாலனவாய்.

மெய்யறிவாவது தம்மை யறிவதாம்,
அன்னியத்தை யறிவதன்றோ மெனல்.

37. மெய்ம்மையறி வல்லதில் வேறறிவ தேல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே.

தமக்கு வேறாக விருப்பனவற்றை யெல்லாம் அறிவது மெய்யறிவன்றாம்; தம்மை (ஆத்மாவை) யறியுமறிவே மெய்யறிவாம். 37

அறிவு - மெய்யறிவு, பொய்யறிவேன ஒரு வகைத்தாம்.

(1) ஆத்மா முக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரியதாகாததா யிருத்தலின், அது மெய்யாக விருப்பதாம்; அதனை யறிவது மெய்யறிவாம்; (2) ஆத்மாவிற்கு அன்னிபமாக விருப்பன வெல்லாம் எக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரியனவாக விருத்தலின், அவை பொய்யாக விருப்பனவாம்; அவற்றை யறிவது பொய்யறிவாமென்க.

நானென்பதன் உண்மைப் பொருள் ஆத்மாவாம். அது நனவு நனவு உறக்க மென்னும் அவஸ்தை மூன்றிலும் மாறா யிருத்தலையும், நனவில் விளங்கும் உலகம் கனவிலும், கனவில் விளங்கும் உலகம் நனவிலும், அவ்விரண்டும் உறக்கத்திலும் விளங்கா தொழிதலையும், நானென்பதற்கு அன்னிய

மாக எனதென்று சொல்லப்படும உடம்பு, பொறி, பிராணன், மனம், புத்தி, சித்தம், அங்காரம் எனபனவும், வீடு காணி முதலியனவும், பிரதநிய நாதமாவை விளங்காவாறு செயதுள்ள பாஸப டய ததா' அசகதா' சததததா' இவ்விரண்டியுடைய லேறு' அஃதாவது மிததையா வென்றவற்றை விசாரிக்குமிடக்கு அவை தமக்கென வொரு பொருளினிற் பெய்யாய யொழிதலையும, னனகுணாகது நோக்குமிடத்து, மெயப் பொருளென்பது ஆதமாவேயாய, பெய்யப் பொருளென்பது அதற்குணியமாகத் தோன்றுவனவேயா மென்பது நனகு ள்ளங்குவதாம்.

நிருமந்திரப "முன்னப் பிறவியிற் செயத முத்தவம், பின்னைப் பிறவியிற் பேற்ற ஸிறிபலாம், தன்னை யறிவ தறிவாமென்றிப், பின்னை யறிவது பேயறிவாமே" என்று எவையுறள் "உடம்பினைப் பெற்ற படனுவ தெல்லாம், உடம்பினிலுத்தமனைக காண்" என்று கூறுகின்றன.

ஈசனையறிவது அறிவாகாதோ வெனின, ஆகாது; அவனையும் தன்னையும் (ஆத்மாவையும்) ஏகமாயறிவதே அறிவாமெனக் கூறல்.

38- பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு மீசனையும் வேறதற வறிவதறி வேனவே.

பூசைசெய்யும் விதத்தையும் அப்பூசை செய்தற்
குரிய (எண்ணெய், இரகீர், பால், தயிர், நெய், தேன்
முதலிய) பல பொருள்களையும அறிந்துள்ள தம்மை
யும், (அபூதையைப் போல மூக்கொன்றதற்குரிய) சசனை
யும், வேற் றமை பொழிய வறிவாநீ, அறிவாம; (அநுபவ
மன்றி அவனை ஆண்டாயின) தமனை அடிமையாகவு
மறிவாநீ அறிவாண்டாயின) என்று சி நவாபம்லர்நகுந்ருளி
றார்.

38

ஒன்றாகவே யிருக்கும் ஆகாயம் கடர்ப்படம் (வீடு) என்னும்
மபாநிகரால் உடைய மடாகாயென்றும் வியவகாததிற
குரியதாயிருக்கலால், ஒன்றாகவே யிருக்கும் சிவமுமயையை
அவிததையென்று முபாதிக்காநீ, சசன் சிவனென்னும் வியவகா
ரததிற குரியதாயிருக்கின்றது, கடம்பு என்னு முபாதிக்க நீ
கியால்வததில் கடம்பாய் மடாகாயென்றுப் பேதமில்லாமல் ஒன்
றாகவேயிருக்கும் ஆகாயம் ஒன்றாகவே விளங்குவதுபோல, மாயை
அவிததையென்று முபாதிக்க நீங்கிய காலத்தில் சசன் சிவனென்
னுப் பேதமில்லாமல் ஒன்றாகவேயிருக்கும்சிவமுன் ஒன்றாகவேவிள
ங்குகின்றதென்பது வேதசித்தாந்தமாம். இந்தச் சித்தாந்தத்தை
யொப்பாதவர் அநாதம் (ஐ)வாதிகளாவரென்பதற்குயாதோர்ஐயப்
பாடுபிரும். ஆத்மாவிற்குப் பிரஹ்மம் உண்மையில் வேறாகவே

தென்று தொடர்பாக வருளிச் செய்ததைக் கேட்டு, சிறிது நேர மாலோசித்து நோக்கி, தேசிக மூர்த்தியே! யாவரும்) தானென்று விபவகரிக்கும் இவ்வுடம்பினைத் தவிர, இதற்கு வேறாக யானென்று கூறுவதற்கியைந்த பொருளிருக்கின்றதோ? அஃதெனக்கு விளங்கவில்லை; இருந்தால், விளங்குமன்றோ? அதனை அடியேனுக்குத் தெரிவிப்பாரருளிச்செய்தல்வேண்டும் (என்று வினாவினான்).

சசிவன்னன் தான் என்பதற்குப் பொருள் இவ்வுடம்பா புகுங்கின்றதன்றி, இத்தற்கு வேறாகக் காணப்படவில்லை; அங்ஙன மிடத்தலின், நான் என்பதற்குப் பொருள் யாது என்று வினாவினான் என்பதாம்.

தான் என்பது ஆத்மாவாம்; அதுவே நான் என்பதன் பொருளாம். அது சந்தருவின் உபதேசத்தைப் புரணமாகப் பொருதவர்க்கு விளங்குவ தின்றமென்பதிங் குணாதல் வேண்டி. எதில் நானென்னுந் புத்தி யுண்டாகின்றதோ அஃ தாத்மாவாம்; அல்லது எதில் மிகுபிரீதி யுண்டாகின்றதோ அஃதாத்மாவாம். நாஸ்திகர் அல்லது சார்வாகர் நான் மனிதன் நான் பிராமண மென்றற் றொடக்கத்துப் புத்தி (ஸ்தூல) சரீரத்திலேயே யிருக்கின்றது; அதிலேயே மிகு பிரீதி யுண்டாகின்றது; ஆதலால், சரீரமே ஆத்மாவாம்; அதற்கு வேறாக நானென்பதற்குப் பொருளில்லை யென்று கூறுவர்; இவர்க்கு மரணமே மோட்ச

மாம்; பிரத்தியட்சு மொன்றே பிரமாணமாம்; பொருளைத் தேடுதலும் அதுகொண்டு சிற்றின்பத்தை யனுபவித்தலுமே புருஷார்த்தமாம். ஆத்மா இத்தன்மையது, அநாத்மா இத்தன்மையது, ஈசனது சொரூப மித்தன்மையது, நமது சொரூப மித்தன்மையது என்பதுணர்ந்து, அதனால் தேவாகாரமா யிருப்பதொழிந்து, ஆத்மாவாகவே நில்லாதவா யாவரும் நாஸ்திகர், அல்லது சார்வாகராவ ரென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாம்.

மாநந்திபராயணர் விடை. எனதுட லென்றலின்,
இத்தேகம் ஆத்மாவன்றெனல்.

வேறு.

40. எனதாடை பொன்பூ மகன்றையல் பாய்மா
விபங்கண் முகங்கால்கை மெய்யென்ன வென்றுங்
தனதா யுரைப்பான் வகுத்திந்த வுனைத்
தானென் றயார்த்தஞ் சொலத்தக்க தன்றே.

(மாநந்திபராயணமுனிவர் சசிவன்னன் கூறியதைக் கேட்டு, அவனது பிராந்தியைத் தீர்க்கக்கருதி, அன்பனே! ஆத்மா தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மன முதலியவற்றுள் ஒன்றுமன்று; அதுபற்றி யான் கூறுவதை நீ கவனமாய்க் கேட்கக்கடவாய்.) அறிவிலான் என்

ஹனுடைய ஆடை, என்னுடைய மெய்யின், என்னுடைய பூமி, என்னுடைய புத்தியின், என்னுடைய மனனின், என்னுடைய குதிரையின், என்னுடைய யானையின், என்னுடைய வாகனம், என்னுடைய கண், என்னுடைய முகம், என்னுடைய கால், என்னுடைய கை, என்னுடைய உடம்பு என்னும் அனைத்து என்னுடைய தன்மையும் என்னுடைய பொருளாகவும் உருகின்றனவென்று ! ஆகவே இந்நித்திரைநித்திரை நிரந்தரமான அந்நித்திரைநித்திரை உருகிய உடம்பாகும்.

10

பாசனத்திற்கு (என்கிறதற்கு) விஷயமாகிய அந்நித்திரைநித்திரை (நாளைப்பதற்கு) விஷயமாகிய என்னுடைய தன்மையும் என்னுடைய தன்மையுள்ள பதற்கு விஷயமாகிய அந்நித்திரைநித்திரை நிரந்தரமான அந்நித்திரைநித்திரை உருகிய உடம்பாகும்.

என்னுடைய ஆடை, என்னுடைய உடம்பின், என்னுடைய பூமி, என்னுடைய மெய்யின், என்னுடைய புத்தியின், என்னுடைய மனனின், என்னுடைய குதிரையின், என்னுடைய யானையின், என்னுடைய வாகனம், என்னுடைய கண், என்னுடைய முகம், என்னுடைய கால், என்னுடைய கை, என்னுடைய உடம்பு என்னும் அனைத்து என்னுடைய தன்மையும் என்னுடைய பொருளாகவும் உருகின்றனவென்று ! ஆகவே இந்நித்திரைநித்திரை நிரந்தரமான அந்நித்திரைநித்திரை உருகிய உடம்பாகும்.

பாபன் தேகத்தை மறந்தாயினும் ஆதராவென்று கூறுதல்
கூடாதென்பது ஐங்குணாதற் பாவநாம. என்னுடைய ஆதர
என்னுமிடத்து, ஆதர மமதைக்கு விஷயமா யிருத்தலின், அஃ
தேகங்நப பாணென்னுஞ் சொல்லிறகுப் பொருளாமெ னின்,
என்னுடைய ஆதராவென்பவன், தேகத்தை பாணென்பதன்
பொருளாகக்கொண்டு, அதற்கு வேறாக அஃதிருக்கின்றதென்று
கூறுதலால், அவன் கருத்தின்படியும், ஆதர தேகத்திற்கு வேற
கூட யிருக்கின்றதென்பது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, ஆதர
தேகத்திற்கு எவ்வகையாலும் வேறாகவே யிருக்கின்றதென்பது
பெறப்படுமா றறிக. இதுதனால், என்னுடைய தென்று விபவகரி
ப்பப்டிம தேகம் எவ்வகையாலும் ஆதர வாகாதென்று விளக்கிய
வா றறிதற் பற்றர. என்னுடைய ஆதராவென்பதிற்கு இராகு
வினது தலையென்பதுபோல்வதாம்

**தேகம் தேர்போன் நிருத்தலின். அது தன்னை
கடத்தும் ஆத்மாவாகாதெனக் கூறல்.**

41 தாளாக வூராழி யார்வேங்கில் வீணை
தண்டாக வன்மாபு தட்டாக மொட்டா
நாளா மலர்ச்சென்னி கூந்தற் கொடித்தேர்
நாணு முர்வாணின் வேறுக நாடே.
மகாமேசேய, திராய
டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர்
ஈல் மிஸ்யம்.

காலிரண்டும் ஊர்ந்துசெல்லும் சக்கரங்களாகவும் முதுகிலுள்ள வீணைதண்டம் ஐந்துரு வாணியாகவும், மார்பு தட்டாகவும், தலை சிகரமாகவும், கூந்தல் அல்லது குழி கொடியாகவும் உடைய இத்தேகமென்னுந் தேரானது எப்போதும் தன்னை நடத்தும் ஆத்மாவிற்கு வேறாகவேயிருப்பதாம். சசிவன்ன! நீ தேகமும் தேகியுமில்வாறிருத்தலை யாராய்ந்து நோக்கக்கடவாய் 41

தேரினுள் இருந்து அதனை நடத்துவோன் தேராகாமையோல், உடம்பினுள் இருந்து அதனை நடத்தும் ஆத்மாவும் உடம்பாகாது; ஆதலால், உடம்பை ஆத்மாவென் றெவ்வகையாலு மறிதல் கூடாதென்பதாம்.

தேகவடிவத் தோக்கு இந்திரியங்கள் குதிரைகளாகவும், மனம் கடிவாளமாகவும், புத்தி சாரதியாகவும், ஆத்மா யஜமானாகவும், நவ்வழியி லொழுதுதல் அல்லது தீவழியி லொழுதுதல் அந்தத்தேர் செல்லும் மார்க்கமாகவு மிருக்கின்றனவென்பதுமிந் குணாதல் வேண்டும். இதனால், ஆத்மாவில்லாத விடத்து உடம்பு ஓரிடத் திருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போகாது; போதலின், அதற்கு வேறாக அதனுள் ஆத்மாவிருந்து அதனை நடத்துகின்ற தென்பது விளங்கியவாறறிக.

தேகத்திற் கொருவகையாலும் தானே
யியங்குந் தன்மை மில்லை; அஃது ஆத்மா
இயக்க, இயங்குகின்ற தெனக்கூறல்

42. கடக்குஞ் சரம்பண்ணி யுண்ணின் ரொருத்தன்
னைபாத கன்னங்கண் மெய்போ லியக்குங்
கிடக்குந் நடத்தா விடத்தில் வுடம்புங்
கிடக்கும் மொருத்தன் னடத்தா விடத்தே.

முதலியவற்றைக் கொண்டு
மதயானையொன்று செய்து, அதனுள்ளே தானி நந்து,
அதனது துதிக்கை, கால், காது என்பனவற்றையியக்கு
வானான், அப்பொய்யானை மெய்யானேபோலத் துதிக்கை
யை யாட்டியும், காலால் நடந்து சென்றும், காதை
யாட்டியும் இயங்குகின்றது; அவன் அதனை யியக்கா
விடத்து அது வறிதே கிடப்பதாம்; அங்ஙனமே, இவ்
வுடம்பும் ஆத்மா இயக்குகின்றபோது, கொடுத்தல்-
வாங்கல்-நடத்தல்-கேட்டல் முதலிய வியவகாரங்களைச்
செய்கின்றது, தன்னை இயக்காதபோது வறிதே கிடப்ப
தாம்.

42

மூங்கில் முதலியவற்றைச் செய்துள்ள யானையினுள்ளிருந்து,
அதனை யாட்டுகின்றவன், அந்தயானை யாகாமைபோல, உடம்

பிணுள ளிருந் து அதனை யாந்நி ர ஆதமாவ ர் அந்த வுடம்பாகா
தென்பதாம். (உதனுல, உடம்பி ளரியகநகதிறதக காரண
ஆதமாவனநிப பிறிதொன றனநென விளககிபொற்றித

“ மரணைகா லீரகுளளோர னைநதநிருந சாடகல்
மேருகசிபது லாநிஞ செயலபோற—றரிகருமுடல்
ஆடநிவா னுடகன லாடுமல னுடடாடகல்
காடடாடா வரகுமிது னாண ”

எனனும லெனப ஐநுதுணாதத பாலகாம

உடம்பே உயிராயின, மலமும் உயிராதல்

வேண்டுமெனக் கூறல.

43. ஒருகூறு மலமாகு மோருகூ றுடம்பா
மோருகூறு மனமாகு முண்டறற வன்ன
மிருகூறு நியாகி லொருகூறு நீயா
மிழிக்கும் மலஞ்சோ ரிடப்பட்ட வுடலே

கண் காது முக்கு முதலிய வாரிலக ளெல்லாவற்றி
னும் பிளை, குறம்பி, சளி முதலிய மலங்கா கசிகன
வருமியலபுடைய உடம்பு அறிவுடைபார் யாவரும் அரு
வருததற் குரியதாக விருக்கின்றது; சசிவன்னா! நீ அவ்

வுடம்பாயின், பானதுபற்றிக் கூறுவதைக் கேட்கக் கடவாய். உண்டு சீரணமான ஆகாரம் முன்று பாகமாகின்றது; அம்முன்றனுள், ஒருபாகம் மலமாயமைகின்றது; மற்றொரு பாகம் உடம்பா யமைகின்றது இன்றொரு பாகம் மனமாயமைகின்றது. இம் முன்றனுள் உடம்பும் மனமுமாகிய இரண்டுபாகமும் நீயாரின், மலமாகிய மற்றொருபாகமும் நீயாதல் சேண்டும். (நீ மலமாகாமையின், உடம்பும் மனமும் நீயாதல் கூடாது; ஆதலால், நீ உடம்பன்று).

43

உண்டு சீரணமாகிய வுணவு மலமும் உடம்பும் மனமுமாகியமைகின்றது; அம்முன்றனுள், உடம்பும் மனமும் ஆதாரமாகியவாயின், மலமும் ஆதமாவாதல் வேண்டும்; ஆதார மலமாகாமையின், அஃதுடம்பும் மனமுமாகிய எவ்வகையாலும் கூடாதென்பதாம். உண்டு சீரணமாய வுணவின் சத்துவ பாகம் (சூகசுமப்பகுதி) மனத்தோடுகூடி அம்மனமாகவும், இராசத பாகம் (மத்திமப்பகுதி) உடம்போடுகூடி அவ்வுடம்பாகவும் அமைகின்றன; தாமதபாகம் (ஸ்தூலப்பகுதி) மலமாயமைகின்ற தென்பன இங்குணர்த்தப் பாலனவாம்.

உடம்பு உயிராகா தென்பதை

விளங்குகின்றதோ ரனுபவவாயிலாகக் கூறல்

44. கிளரா தரத்துண்ண மன்னஞ் சுடக்கை
கிட்டப் பொறுதே யிருந்தார் கிடந்தார்
தளரா துறப்போன்று முயிர்போக வன்றே
தழற்பள்ளி மீதே துயின்றார் சகித்தே.

மிக்க விருப்பத்துட னுண்ணுதற்குரிய அன்னமா
னது சுட, அதனைக் கையால் தொடர் சகியா திருந்தவர்
நோபால் படுக்கையிற் கிடந்து, கை கால் முதலிய அவ
யவங்களுள் ஒன்றும் குறையாதிருக்க உயிர்நீங்க, உயிர்
நீங்கிய வப போதே இடுகாட்டில் அக்கினி சுயனத்தின்
மீது, அவ்வக்கினியைச் சகித்துக் கொண்டு சித்தியை
செய்கின்றனர். 44

உண்ணுதற்குரிய அன்னஞ் சுடும்போது, அதனைத் தொட
முடியாது வருத்த முற்றவர் இறந்தபின் இடுகாட்டில் அக்கினி
சுயனத்தின்மீது யாதொரு வருத்தமுமின்றி உறங்குகின்றனர்;
இவ்வாறு உறங்குபதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரித்தால்,
உயிர் உடம்பினும் வேறென்பது நன்கு விளங்கு மென்பதாய்.

உடம்பினுள் உயிருள்ளபோது அது சிறு சூட்டையும்.
பொறுத்தற்குரியதாகாது வருத்த முறுகின்றது; அது நீங்கிய

காலத்தில் கட்டை முட்டைகளைப் போல் எரிக்கப்படுகின்றது; அலேதவ்வா றெறிக்கப் படுவதால், உயிர்க்கு பாதொரு வருந்தமும் சம்பவியாதிருக்கின்ற தென்பது இங்குணர்தற்பாற்றும்.

நயு மரணந்த காலத் துருத்துவெந்

தியட லானுமிங் குந்தீபற

கீத னீ தானல்லெ யுந்தீபு ॥”

என்று அலிரோத வந்தியார் கூறுகின்றது.

கைகால் முதலிய அவயவங்கள்

சுதந்தாமாகத் தொழில் செய்வதில்லை ;

அவற்றைத் தொழில் செய்விக்கு மொன்று

உடம்பிற்கு வேருக அதனுள்

இருக்கின்ற தென்று கூறல்.

45. நிழற்பாவை கண்ணாடி யிற்பாவை கைகால் நிமிர்க்கும் முடக்கும் மிவன்செய்யு மேல்லாந் தொழிற்பால வாமற்றிவ் வுடலஞ்செய் தொழிலுஞ் சுடர்ஞான வடிவான வன்செய்த தொழிலே.

சூரியன் - சந்திரன் - தீப மென்பனவற்றால் தோன்றும் ஒருவனது உடம்பின் நிழல் வடிவமும், கண்ணாடியில் தோன்றும் பிரதிபிம்ப வடிவமும், கையை நிமிர்த்

தலையும் முடக்குதலையும், காலே நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்கின்றனவன்றோ? அத்நொழிலில்லார் இவன் செய்யும் நொழில்களால் சிகழ்வனவார்; அது போல, இவ்வுடம்பு செய்யுந் நொழில்களுந் ஞானவாயாயுள்ள ஆத்மா செய்யுந் நொழில்களால் சிகழ்வனவார்.

45

ஒருவனது உடம்பின் நிழல் வடிவமுட பித்திரிய வடிவமும் கையைபு காலைபு நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வது போலத்தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவன் கனது கையையும் காலைபு நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதால். அவன் தனது கையைபு காலைபு நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்யாவிட்டால், அவனது நிழல் வடிவமுட பிரகிரிப்ப வடிவமுட தமது கையைபு காலைபு நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வ தில்லையாம்; 'அங்கனமே, உயிர் எனது கையையும் காலைபு நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வேண்டு மென்று சங்கற்பஞ்செய்கின்றபோது அவைநிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்கின்றன; அவ்வுயிர் அவ்வாறு சங்கற்பஞ் செய்வாதபோது, அவை நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதில்லையா மென்பதாம். உடம்பினது ஒவ்வொரு நொழிலும் ஆத்மா நொழில் செய்கின்றபோதே நிகழுகின்றது; அது வாளாவிருக்கின்றபோது அதனிடத்து நிமிர்த்தல் முடக்குதல் முதலிய நொழில்களுள் ஒன்

றுப் சிவமுல தில்லையாமென்பதின்குணர்தல் வேண்டிமே. ஆத்மா ஞானவடிவப் யிருத்தலின், நிர்விகார வடிவமா நிர்விகார வடிவமா யிருப்பினும், கேவலத்தில் அவித்தையிலும், சகலத்தில் அவித்தையின் காரியாயுள்ள அந்தக்கரணத்திலும் ப்ரதிபிம்பித் துச் சீவ சொருபபாய் விளங்குகின்றது; சீவமே ரூபமாய் விளங் குப் நிலையில் விகார முடையதுபோலத் தோன்றி, தேகேந் திரிய முதலியவற்றை யியக்கும் தொழிலுடையதாக விருக் கின்ற தென்பது சாஸ்திரார்த்தமாம். கேவலம்-சமுத்தியாம் ; சகலம்-சாக்ஷிமுப சொப்பனமுமாம். காந்தக் கல்லின் சந்நி தானத்தில் பூரும்புகள் தொழிற்படுவதுபோல, ஆத்ம சந்நி தானத்தில் தேகேந்திரியாதிகள் தொழிற் படுகின்றன வென் பதின்குணர்தற்பாலதாம்.

“உன்முன் போற்கண் ணைக் குள்ளொரு முகங் கண்டாற் போல், சிந்தய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன் றும்” என்றும், “செய்கையுஞ்செய் விக்கையும் நிருக்குங் காந் தச் சீவமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கை யுஞ்செய் விக்கையும் நிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெ லாஞ் சேட்டை செய்யும்” என்றும், கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவ திங் குணர்தற் பாலதாம்.

இதனால், கைகால் முதலியன தாமே யியங்குந் தன்மையைப் பெறுது உயிரி னியக்கத்தா லியங்குவனவா யிருத்தலால், உயிர் உடம்பாகாதென விளக்கியவாறறிக.

ஒரு வீட்டினுள் ளிருந்துகொண்டு
 அவ் வீட்டை யறிபவன் அவ் வீடாகாமையோல
 உடம்பினுள் ளிருந்துகொண்டு
 அவவுடம்பை யறியும் ஆத்மாவும்
 அவ் வுடம் பாகாதெனக் கூறல்.

46. அறிகின்ற பொருளென்று மறிவானில் வேறே
 யானாலிவ் யூனாரை நானென்ன லாமோ
 சேறிகின்ற புள்ளல்ல வேகூடிவ் வகையே
 சேடமான வுடனின்னில் வேறென்று தெளியே.

அறியப்படும் பொருள்கள் எப்போதும் தம்மை
 யறிகின்றவனுக்கு அன்னியமா நிரூபனவாமன்றோ?
 அங்கனமாயின், ஆத்மாவால் அறியப்படுவதா புள்ள
 இம்மாமிச வடிவ வுடம்பை ஆத்மாவென்று கூறுதல்
 பொருந்துமோ? பொருந்தாதன்றோ? மேலும், கிளி-
 காடை முதலிய பறவைகள் வசிக்கின்ற கூடு அப்பறவைக
 ளாமோ? ஆகாதன்றோ? (இங்ஙனமே, ஆத்மா வசிக்
 கின்ற வுடம்பு ஆத்மாவாமோ? ஆகாதன்றோ? ஆத
 லால், சசிவன்னா!) நீ சட வடிவமா யுள்ள வுடம்பு சித்

வடிவமாபுள்ள உனக்கு வேறாகவே யிருக்கின்ற தென் பதைத் தெளிவா யறிபக்கடவாய். 46

இவ்வுடம்பு னிருப்பு சாக்கிராவஸ்தையிலும், ஆதனது அபா வம் சொப்பனாவஸ்தையிலும் சுழுப்தி யவஸ்தையிலும் ஆத் மாவா லறியப் படுவனவா யிருத்தலின், இவ்வுடம்பு ஆத்மாவாக மாட்டாது ; மேலும், கூட்டில் வசிக்கும் பறவை அக்கடாநாயை போல, உடம்பில் வசிக்கும் ஆத்மாவும் அவ்வுடம்பாள் தென்ப தாம். சேதனமாய் அருவாய் நித்தமா புள்ள ஆத்மாவும், அசேதனமாய் உருவாய் அநித்தமா புள்ள வுடம்பும் தயமுள் பாராக விருப்பனவா மாலின், அவ்விண்ணும் ஒன்றாகா ; அங் கன மிருப்பினும், ஆதமா வினை வயத்தால் உடம்போடு கூடி யிருக்கின்ற தென்பதிங் குணர்தற்பாலதாம்.

இனிக் கூடு என்பதற்கு முட்டை யென்று பொருள் கொள் ளுதலும் கூடும். முன்னர் முட்டையும் கருவும் (பறவையும்) வேறாகதிருந்து பின்னர் வேறாய் விடுதல் போல, முன்னர் உடம்பும் ஆத்மாவும் வேறாக திருந்து பின்னர் (மரண காலத் தில்) வேறாய் விடுகின்றன வென்பது மிங்குணர்தல் வேண்டும். “ஒற்றுமை நயத்தி னென்றெனத் தோன்றினும், வேற்றுமை நயத்தின் வேறே யுடலயிர்” என்று நன்னூல் கூறுகின்றது.

“நடுங்கும்வெங் காய வனத்துழல் வோர்க்கு நதியெனு னானரீ ரன்றி, இடும்பைதீர்ப் பதுவே நிலைநு விகர்ப்பத்

தேகமா யிலங்குமயம்ஞ் ஞானி, குடம்பைநீத் தேகம் புள்ளெ
னச் சூழ்ந்த கொஞ்சடம் வேறதாய் நிற்பன்” என்று பெரியார்
கூறுவது இங்ஙதங் கவனித்துணர்தற்பாலதாம். குடம்பை-கூடு ;
கடம்-கூடப்பு.

**இவ்வுடம்பு பூதகாரியமா யிருத்தலின்,
ஆத்மாவாகாதெனக் கூறல்.**

47. நிலமாகும் வற்பென்ற னெகிழ்கின்ற னீரா
நெருப்பா மிதிற்சட்ட வெல்லாமு மகிலஞ்
சலமான புரையான வானிந்த வுடலஞ்
சடமான வைம்பூத வருவங்க டாமே.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்
னும் பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாயுள்ள இவ்வுடம்பு
சடமாம்; (ஆகலின், அது சித்தாகிய ஆத்மா வன்றும்.
இவ்வுடம்பு பஞ்சபூதங்களின் காரியமா மென்பது எவ்
வாறு மெனின், கூறுதும்). இவ்வுடம்பில், கடினமா
யிருக்கும் பகுதி யெல்லாம் பிருதிவியின் காரியமாம்;
நெகிழ்ச்சியா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம் அப்புவின்
காரியமாம்; சுடுந் தொழிலை யுடையனவா யிருக்கும்
பகுதி யெல்லாம் தேயுவின் காரியமாம்; சலனமா

புள்ள பகுதி பெல்லாம் வாயுளின் காரியமாம்; புரையா
புள்ள பகுதி பெல்லாம் ஆகாயத்தின் காரியமாம். 47

சுலன - அசைவு; புரை-துவாரம்.

முதலால், புத்தங்களின் காரியமாயுள்ள உடம்பு புரண
காரிப ரசிதமாயுள்ள ஆத்மாவாகாதென மறுத்தவாறறிக.

“அன்னபே செயத தூல வாக்கையே யன்ன டோசம்,
அன்னமுண் டாலலி துய்ய மல்திலா தேவி நகரும, தன்னிய
மேதை யத்தி தோன்முதற் கூட்ட மான, அன்னது நீத்த சுதத
மாகிப ஞான்மா வாகா” என்று விவேககுடாமணி கூறுகின்றது.

இதுகாறிய ஸ்தூல தேகம் ஆத்மாவாகா தென்பது கூறப்
பட்ட தென்க.

**ஞானேந்திரியங்கள் ஆத்மாவாகா
வெனக் கூறல்.**

48. விழியைப்பு மானென்னில் ரவியாதி யாலே
விளங்கின்ற தல்லால் விளங்காமை யாலே
யொழியப் படுங்கன்ன முதனான்து முன்ற
னுருக்கண்ட கண்டன்னை யொப்பாக வுன்னே

சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்ஃபுவை, கிரா
ணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களுள், சட்சு உலக வியவ

காரஞ் செய்வதற்கு முக்கிய காரணமா ஈடுபுத்தலின், அதனை ஆத்மாவென்று கொள்ளுதல் கூடாதேவென்று சசிவன்னா! நீ கூறுவையாயின், அவ்வாறு கூறுதல் கூடாது. சட்சுவென்னுங் கண்ணிந்திரியம் ரூரியன் - சந்திரன் - தீபமென்னு மொளிப் பொருள்களின் சம்பந்தத் தால் விளங்குகின்றதல்லாமல், தானே விளங்குகின்ற தில்லையாம்; ஆகையால், அது சுயம்பிரகாசப் பொருளன் றும்; சட்சு விந்திரிய மொழிந்த சுரோத்திரம்-துவக்கு-சிங்ஹவை-கிராணமென்னும் நான்கிந்திரியங்களும் ஆத் மாவன்றும்; அவற்றை உருவ முதலியவற்றை யறிவதற் குச் சாதனமா யுள்ள உனது சட்சு விந்திரியத்திற் கொள்பாகக் கருதக் கடவாயாக.

49

சுரோத்திர முதலிய இந்திரியமைந்தும் சுயம்பிரகாசப் பொருள்களன்றாகலின், அவை ஆத்மாவன்று ; எது சுயம்பிரகாசப் பொருளோ அதுவே ஆத்மாவாம். சுரோத்திர முதலிய இத் திரியங்கள் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தால் சுயம்பிரகாசப் பொருள்கள் போல் விருந்து, சத்த முதலியவற்றை யறிதற்குச் சாதனமா யிருக்கின்றன; அவற்றை ஆத்மாவென்று கூறுத லமைபா தென்ப தாம்.

கண்ணிந்திரியம் ரூரியன், சந்திரன் முதலிய ஒளிப்பொருள் களின் சம்பந்தத்தால் விளங்குகின்றது ; அதற்குச் சுயம்பிரகாச

மினனென்று கூறிபது இந்நிரியங்களுக்குச் சுயமபிரகாச மின
மறனபதை விளக்குவதற்காம் சுயமபிரகாச மெனபது இங்கு
அலுபதப் பிரகாசமாம் அஃதாவது எப்போதும் கெடுதலில்லாத
பிரகாசமாம் சூரியன சந்திரன முதலிய வெளிப்பொருள்கள்
ஒரு காலவீச்செய்ததில் கெடுவனவாய்ந்ததலின் அவை சுய பிர
காசப் பொருள்க ளன்றெனபதா குணாதல் வேண்டு

மனதோடுகூடிய ஆதமா சுரோத்திர முதலிய விநக்ரியங்க
கொடு கூடியபோது, அவை சத்த முதல்யவற்றை யறிவ
தற்குச் சாதனமாக வரகின்றன வென்பது விளங்கு யாயின,
சுரோத்திர முதலிய விநக்ரியங்கள ஆதமாவாகா வென்பது
நன்கு விளங்குவதாய் சடசு இந்நிரியம் ஒளிப் பொருள
களின் சுயபநகமில்லாதபோது மருவ முதல்யவற்றை அறிவ
தற்குச் சாதனமாக வமைவதில்லை, ஒளிப்பொருள்களின் மபத
முள்ளபோதோ அவற்றை யறிவதற்குச் சாதனமாக வமைகி
றது சுரோத்திர முகலிய மறநாணகிர்திரியங்களோ ஒளிப்
பொருள்களின் சுயபநகமில்லாதினே சத்த முகலியவற்றை யறிவ
தற்குச் சாதனமாக வமைகின்றன வென்பதும், அவை மனதோடு
கூடிய ஆதமாவின் சுயபநகமில்லாதபோது கடம பட முதலி
யனபோல ஜடமாவே யிருக்கின்றன வென்பதும் கூறந
தோடுகேவோரக்கு நன்கு விளங்குவனவாய்

சைவருள் ஒரு பகுதியார கண்ணுக்குச் சுயமாகவே ஒளி
புண்டு அது விளங்குவதற்குச் சூரியன முதலிய வெளிப்

பொருள் ள் உதையாயிருக்கின்றன என்று கூறுவதை மறுக்க, இங்குக் கண்ணுக்கு உயற்கையாக வெளி யில்லை யென்பது கூறப்பட்டது. மின் மிளிர் பூச்சியின் ஒளியுடைய மற்றொரு ஒளி யால் விளங்காது, தானே விளங்குவதா யிருத்தலே உய்த்துணர்வார்க்குக் கண்ணொளி விளங்குலகிற்குச் சூரியன் முதலிய ஒளிப் பொருள்கள் உதையா யிருக்கின்றன வென்று கூறுவா கூற்று, எழற்பு எறுய்யியை (யானையை) விழுங்கிய தென்பார் கூற்றுப் போன்று இறும்பூதாகவே (வியப்பாகவே) தோன்றுமென்க. மேலும், அவர் கண்ணொளியும் உதிர் (சூரியன்) ஒளியுர் கூடி ஒன்றப் விளங்குதல் போல, சிவனும் சிவமுங் கூடி ஒன்றாய் விளங்குதலே அத்துவிதமா யென்று கூறுகின்றனர். இவா கூறுவதைச் சொற்பாங்கத் சொற்பசாரத்தில்

“விண்ணுருவ மீசனென்பர் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பர்

கண்ணு மிரவியும்போற் காலெனென்பர்—கண்ணுடைய

அத்துவித மாகா தலையிரண்டு மாகாத

சித்துருவந் தானே சிவம்”

என்று கூறி மறுத்திருக்கின்றனர்.

சத்தத்தைச் கேட்டல் சரோத்திர (காது) இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம்; பரிசுத்தை யறிதல் துவக்கு (மெய்-உடம்பு) இந் திரியத்தின் வியாபாரமாம்; உருவத்தை யறிதல் சட்சு (கண்) இந்திரிடத்தின் வியாபாரமாம்; இரசத்தை யறிதல் சிங்ங்வை

(நாகு) இந்நிரியததின் வியாபாரமாம், ஷாசனையை யறிதல ஷராஷ (முககு) இந்நிரியததின் வியாபாரமாம் ஷரோத்திர முத லிய இந்நிரியததின் மணக்காடு கூடிய ஆதமாவின் சம்பந்தமுள்ள போது கேட்டல் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்கின்றன அச ஷபந்தமில்லாதபோது அவ்வியாபாரங்களைச் செய்யாதிருக்கின் றன, இவ்வாறிருக்கலால், அவற்றை ஆதமாவெனக் கொள்ளதல் கூ றாடுகன்பது இதனால் விளங்கியவாற்றிக்

கர்மேத்திரியங்களும ஆத்மாவாகா

வெனக் கூறல்.

வேறு

49) அழலுண்போருள் களிலுண்பனவ முக்கூறதின் முதற்கூ றணியென்பு நடுக்கூறது மச்சைகசணி யாகு, மெழில்கொண்ட கடைக்கூறது வாக்கா யெழுமென்றே வியனன்மறை யந்தங்க ளிசைக் கின்றன தாமே.

ஒருவனுண்ணுதற்குரிய எண்ணெய், நெய் முதலிய வுணவுகளுள் உதராக்குனிபால் சீரணமானவை மூன்று பாகமாம்; அவற்றுள், முதற்பாகம் எலும்போடுகூடி அவ்வெலும்பாக அமைகின்றது; நடுபாகம் மசை

யோடு கூடி, அம்மச்சைபாக அமைகின்றது; கடைப் பாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடுகூடி அவ் வாக்கிந்திரியமாக அமைகின்றதென்று அநாகியாக நடைபெற்று வருகின்ற வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. 49

மச்சை-வகாமூப்பு; வேதாந்தம்-உபநிடதம்; அநாகி - ௨ ற் பத்தியில்லாதது. சாத்தோக்கிய உபநிடதம் 6-வது பிரபாடகத்தில் இவ்விஷயங்களை விரிவாகக் கூறுகின்றது.

இதனால் ஒருவனுண்ணும் எண்ணெய் நெய் முதலிய உணவு சீரணபாயபோது, அதுமூன்று பாகமாக அமைகின்றது; அவற்றுள் முதற்பாகம் எலும்போடு கூடி அவ்வெலும்பாகவும் இரண்டாமபாகம் மச்சையோடு கூடி அம்மச்சையாகவும், மூன்றாம்பாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூடி அவ்வாக்கிந்திரியமாகவு மமைகின்றன; சீரணமாய வுணவால் விருத்தியடைந்து வருகின்ற எலும்பு, மச்சை, வாக்கிந்திரிய மென்னு மூன்றனுள் எலும்பும் மச்சையும் நீயாகுமாயின், வாக்கிந்திரியமும் நீயாதல் கூடும்; எலும்பும் மச்சையும் நீயன்றாலின், வாக்கிந்திரியமும் நீயன்று எனக் கூறியவாறறிக.

சீரணமாய வுணவின் சத்துவபாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூடி அவ்வாக்கிந்திரியமாகவும், இராசதபாகம் மச்சையோடு கூடி அம்மச்சையாகவும், தாமதபாகம் எலும்போடுகூடி அவ்வெலும்பாகவு மமைகின்றன வென்பதில் குணாதல் வேண்டும்.

கர்மேந்திரிய மலந்தனுள் வாக்கிந்திரியம் நீ (ஆதாய) அன்
மென்று தலைமைபற்றிக் கூறப்பட்டது; படமீவ, ஏனைய இந்திரி
யங்களும் நீ உன்மென்று கூறப்பட்டதென்றுங் கொள்ளல் வேண்
டும்.

கர்மேந்திரியர் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம்
என்பனவாய்.

வாக்கிந்திரியத்தின வியாபாரம் வசனித்தலாம்; பாத ஆந்
திரியத்தின் வியாபாரம் நடத்தலாம்; பாணி (தை) இந்திரியத்
தின் வியாபாரம் இடுதலேற்றலாம்; பாயுரு இந்திரியத்தின்
வியாபாரம் மலங்கழித்தலாம்; உபஸ்த இந்திரியத்தின் வியா
பாரம் ஆந்நித்தலாம். உடம்பினுள் வசிக்கும் உயிர்க்குச் சுரோத்
திர முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் அது கேட்டல் முதலிய வியா
பாரங்களைச் செய்வதற்குச் சாதனமா யிருததல்போல, வாக்கு
முதலிய கர்மேந்திரியங்களும் வசனித்தல் முதலிய வியாபாரங்க
ளைச் செய்வதற்குச் சாதனமா யிருக்கின்றன வென்பதாய். ஒருவ
னுக்கு அவன் நடப்பதற்குச் சாதனமாயுள்ள தடி அவனொகாமை
போல, உயிர்க்கு அது கேட்டல் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்
வதற்குச் சாதனமாயுள்ள ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்
களும் அஃதாகா வென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

ஞானேத்திரியங்களும், கர்மேத்திரியங்களும்
காணென்பதன் பொருளாகாவென்பது ஓக்கும் ;
பிராணவாயு ஏன் காணென்பதன் பொருளாகா
தென்னும் வினாவிற்கு விடை கூறல்.

50. உண்ணும்புனை முக்கூறதின் முதற்கூடியவர் நீரா
முதிரங்கு விற்குறு கடைக்கூறு பிராண,
னெண்ணும்மிதி லிருகூறவை நீயாயிடி னன்றோ
விறுகின்ற பிராணன்னது நீயாதவை யிசையே.

ஒருவன் குடிக்கின்ற நீர் சீரணமாயபோது மூன்று
பாகமாம் ; அவற்றுள், முதற்பாகம் மூத்திரமாம்; நடுப்
பாகம் உதிர்ந்த நீராகி அலுவலாகி மாயம்; கடைப்பா
கம் பிராணவாயுவோடு கூடி அபபிராண வாயுவாம்.
மூத்திரம், உதிரம், பிராணவாயு வென்னு மிம்மூன்ற
னுள், மூத்திரமும் உதிரமும் நீ யானானன்றோ பிராண
வாயுவும் நீயாதல் கூடும்? சசிவன்னா! நீ இக்கூறு
பாட்டை ஆரோசித்துக் கூறக்கடவாய். 50

இதனால் ஒருவன் குடிக்கும் நீர் சீரணமாயபோது அது
மூன்றுபாகமாக வமைகின்றது ; அவற்றுள், முதற்பாகம் மூத்

சுரமாகவும், இரண்டாம்பாகும் உதிரத்தோடுகூடி அவ்வுதிரமாகவும், மூன்றாம்பாகும் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராணவாயுவாக மறைகின்றன; இம்மூன்றனுள் மூத்திரமும், உதிரமும் கியாகுமாயின், பிராணவாயுவும் நீயாதல்கூடும்; மூத்திரமும் உதிரமும் நீயன்றாவின், பிராணவாயுவும் நீயன்று எனக் கூறியவாரும். உதிரம் - இரத்தம்.

சீரணபாய நீரின் சத்துவபாகம் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராண வாயுவாகவுட, இரரசதபாகம் உதிரத்தோடு கூடி அவ்வுதிரமாகவும், தாமதபாகம் மூத்திரமாகவு மறைகின்றன வென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

மனம் பிருதிவியின் (மண்வடிவ அன்னத்தின்) காரியமாயும், வாக்குத் தேயுவின் (அக்கினியின் சம்பந்தமுள்ள எண்ணெய் நெய்முதலியவற்றின்) காரியமாயும், பிராணன் அப்புவின (நீரின்) காரியமாயு மிருத்தலின், அவை ஆத்மா வாகாவென்பது இங்குத் தொடர்பாக வுணர்த்தப்பட்ட தென்க. டடையப்பட்ட தயிரின் சூக்குமாம்சம் வெண்ணெயாவதுபோலப் பிருதிவியின் சூக்குமாம் சம் மனமாகவும், தேயுவின் சூக்குமாம்சம் வாக்காகவும், அப்புவின சூக்குமாம்சம் பிராணனாகவு மறைகின்றன வென்பதிங் குணர்தற் பாலதாம். பஞ்சபூதத்துள் பிருதிவி - அப்பு - தேயு வென்னு மூன்றுமே நாம் உண்பன - தின்பன - நக்குவன - பருதவனவாயுள்ள அன்னபானங்களாக வமைகின்றன வென்பது மிக்குணர்த்தற் பாலதாம்.

“கடையப்படு தயிரிறறிர கணயபோன பனமுசா
 ஜுடையிறசெயு மியலவே நில்”

என்று பரமகீதை கூறுகின்றது

ஒருகப் ஸதானத்திலிருந்து, மூக்குநுனி பரிபந்தம் வானு
 உசவாச ச்சுவாசஞ் சி பபுர வாயு பிராண வாயுவா

பிராண பஞ்சகத்துள் பிராணவாயு நியனமென்று தலைமை
 பற்றிக் கூறப்பட்டது படவே, மற்ற வாயுக்களு நீயனம்மன்று
 கூறப்பட்டதென்றுங் க்காளன் ல வேண்டு

பிராணபஞ்சகம்-பிராணனை அபாணன சாணன உகா
 னன, வியாணம்னனபனவாம்

குதஸதானத்திலிருந்து மல முகதிராகக்ளாக எழிபக்கூ
 வாயு அபாணமும், நாபி ஸதானத்திலிருந்து உண்ட அனன
 சாரத்தைச் சாவாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுக்கு வாயு சயான
 மும், உண்ட ஸதானத்திலிருந்து வாக்நி பண்ணுவிக்கு வாயு
 உதானமும் சாவாங்கத்திலு மிருந்து கேகத்தைக் கீறுத்துவிடு
 கு வாயு அபாணஞ்

சசிவன்ன போத வசனம்.

பிராணவாயு ஆத்மாவாகாதென்பது விளங்க
வில்லை யென்னும் வினாவிற்கு விடை கூறல்

(பேறு)

51 பிராணனு மல்ல துஞ்சி ஸுணாவின்மை
யாலஃ துணரும் புலன்க ளொந்வாற,
பிராணன தென்னின் மன்ன யொழியாது
சேனை நகர் துழ வுலகுசெய் பொழுத

(தேவர, நோ நேந்திரியர, கன் மீநந்திரிய மென்பன
உறறா எதுவும் ஆத்மாவாகாதென்ற தேவரீ ரருளிய
நோகடும்; பிராணவாயு ஆத்மாவாகாதென்பது விள
ங்கவில்லை; அதனைத் தேவரீ ரருளிச் செய்தல் வேண்டி
என்றனன் சசிவன்னன். அது கேட்டு பிராந்திரியரபண
முனிவா அவனை நோக்கி அன்பனை 'ஓ பான் கூறு
வதைக் கவனமாங்க கேட்கக்கடவாய்). பிராணவாயுவும்
ஆத்மாவன்றி; அஃதெனது லெனின், அது நாம்
உறங்கும்போது சடரா நிருத்தலாலுய, விஷயங்களை
பறியும் இந்திரியங்களின் சம்பந்தமில்லா திருப்பதினா
மாம். (இங்ஙன மிருப்பதால் பிராணவாயு எவ்வகையா
லும் ஆத்மாவாக மாட்டாது.) பிராணவாயு நாம் உறங்கும்

போது சுரோத்திரமுதவிய இந்திரியங்கள் அடங்கிய போ
வன போன் றடங்குவதாகாது தனது வியாபாரத்தைச்
செய்திருப்பதற்குக் காரண மென்றை பெனின், அரசன்
நகரவலம் செய்யும்போது அவனது சேனை அவனை
விடாது சூழ்ந்திருத்தல் போல, ஆத்ம வாசன் புரத்தி
ரய நகரவலம் செய்யும் போது, அவனது சேனையாவி
பிராணவாயு அவனை விடாது சூழ்ந்திருக்கின்றது. (அ
சனும் சேனையும்போல ஆத்மாவும் பிராணவாயு நிரு
கின்றன என்பதை நீ உணரக் கடவாய்). 51

புரத்திரயம்-சாக்கிரம, சொப்பனம், சுழபதி வயன் னு
அவஸ்தைகளார்.

நாம் உறங்கும்போது பிராணவாயு சடமாயும், விஷயங்கள்
யறியுந் இந்திரியங்களின் சம்பந்தமில்லாததாய் மிருத்தலின்,
ஆத்மாவாக மாட்டாது; அரசன் நகரவலஞ் செய்யும்போது,
அவனை அவனது சேனை சூழ்ந்திருத்தல்போல ஆத்மா புரத்திர
யத்திற் சென்றுலாவும்போது அதனை அதனது சேனைபோலுள்ள
பிராணவாயு சூழ்ந்திருக்கின்றது; அரசனும் சேனையும் ஒன்
ருகாமையோல, ஆத்மாவும் பிராணனும் ஒன்றாகாவென்பதாம்.

ஒருவன் சாக்கிராவஸ்தை யுடையவனாயிருக்கும்போதும்,
சொப்பனாவஸ்தை யுடையவனாயிருக்கும்போதும், சுழபதி

யவஸதை புட்டபவஞயிருக்கும்போது, அவன் பிராணவாயுவை உடையவனாக எண்பபிதவின, நதாவலஞ்செய்யும் அரசனை அனந்து சேகன விடாது சூழநகிருததலபோல, புரத்திரயத்திற சென்று உலாவா ஆதமாவையும் பிராணவாயு விடாது சூழநகிருத கின்ற கெண்பது இவகுணாதற பாலதாம

ஆத்மா-சாகஷபாவஸதையல் ஸதூலபஞ்சபூதம், தசேநதிரி யம், பிராணாதிவாப பஞ்சகம், அநதக்கரண சதுஷ்டயமென்னும் இநபததுநானகு தத்துவ வடிவ ஸதூல சரீரத்திலிருந்து வியவ காரஞ் செய்கின்ற தென்றும், சொப்பன வஸதையில் இவவிரு பததுநானகு ககதுவங்களுள் ஸதூல பஞ்ச பூத மொழிந்த சூக குர சரீரத்தில்ருந்து வியவகாரஞ் செய்கின்றதென்றும், சுழுத்தி யவஸதையில் ஆததத்துவங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள அஞ்ஞான மென்றுங் காரண சரீரத்திலிருந்து வியவகாரஞ் செய்கின்ற தென்றும், சொப்பனவஸதையிலும் சுழுத்தி யவஸதையிலும் பிராணவாயு வில்லாவிடினும், அவவவஸதைகளை படைந்து கிடக்கின்றவனை நோக்குவோருக்கு அவனது சரீரத்தில பிராண வாயு தோன்றுதலின், அஃது அவவவஸதைகளி லிருக்கின்ற தென்று கொள்ளப்படுகின்ற தென்றும் இவகு உணாகல் வேண் டெ

“ஓன்றனையா மூலத்”என்னும் சிவஞானபோத வெ
ஹரையில் பாணடிப்பெருமானவர்கள் “என்றது அநதக்கரண

ங்கள் அமைச்சர் ஷம், வாயில்காப்பார்-ஒற்றாட்கள்-தூதர்-அத் தாளிகள்-புரோகிதர் ஐவரும் ஞானேந்திரியங்களாகவும், யானைப் படை-குதிரைப்படை-தேர்ப்படை-காலான்-சேனபதியர்ஐவரும் கன்மேந்திரியங்களாகவும், சத்தாதி-வசனாதி விடயங்கள் பத்தும் வலலாட்களாகவும், பிராணவாயு முதலிய வாயுக்கள் உறுதிச் சுற்றமாகவும் உடைய ஆன்மாவாகிய அரசன் என்னதாம், ஐபாசா பவணிபோய்த் தன்னுடைய நோயிலுட் புதுமனவல் வாயில் தோறும் நிற்குமவர்களை நிறுத்தி அந்தப்புரத்தில் தாமன புது மாறுபோல, கருவி கரணிகளுடனே உணர்த்து முறையிலே வியாபரித்த ஆன்மா சாக்கிரம் - சொப்பனம் - சுழுகி - தூரியம் - தூரியாதீத மென்கின்ற அவஸ்தைகளைப் பொருந்கி மூலாடம் - கண்டம் - ஆதபர் - நாபி - மூலாதாரமாகிய விடங்களை யடையுமள வில், அவையிற்றில் நிற்குங் கருவி கரணிகளை முறையையிலே நிறுத்தி யடைவ னென்றதாம்” என்று கூறியிருப்பதின்கு உணர்த்தபால்தாம்.

சுரோத்திர முதலியன வொடுங்கியவிடத்தும்

பிராணவாயு ஓடுங்காதிருப்பதற்குக்

காரணம் கூறல்.

52. உண மொடுங்க வாயு நிகழ்வேன்கோ

லென்னி லுடல்காவ லாகு மிலதேன்,

மரண மடைந்த தென்று தமர்சுட்

டிடாமுன் வளைவாலின் ஞானி கோளுமே.

சிவன்! சீரோத்திர முதலியன வெநிங்
கிய விடத் தும, பிராணவாயு விநதது உதவர திசுவா
சங்களைச் செய்வதற் து காரணம யாதது என்று வினவு
வாபாரின், அதற்கு விடை கூறுகின்றேன், கீட்கக்
கடவாய். ஒதுவனுடங்குங் காலத்தில் பிராணவாயு
தான் வசிக்கின்ற அவனுடமிருந்த உதவர திசுவாசங்
களைச் செய்வுகொண்டு காவலாக விநத்கின்றது; அஃ
தவ்வா நிலதரின், அவ்வுடம்பை மரணமடைந்து
விட்டதென்று அவனது சுற்றத்தார் இரிகாட்டித் தக்
கொண்டுநீராய்ச் சிவதற்கு முன்னே (வளைந்த வாலே
யுடைய) நாப்தனக் காகாரமாகக் கொண்டுவிடும். (உறங்
குக்கின்றவனுடம்பு மங்களகரமாக விளங்குதற் பொரு
ட்டு, பிராணவாயு ஒடுங்காதிருக்கின்றது; இஃகிவ்வா
ரிநுப்பது ஈசனது ஆணையாடுமன்பதறியக்கடவாய்) 52

பிராணவாயு ஒருவனுக்குகின்ற காலத்தில் சீரோத்திர
முதலியவற்றைப்போல ஒடுக்கி விடுமாயின், அவனுடம்பு பிணம்

போலத் தோன்றுவதாம் ; அஃதவ்வாறு தோன்றாவாறு, ஈசனது கட்டளையால் பிராணவாயு ஒடுங்காதிருக்கின்ற தென்பதாம்.

அரசன் தான் வசிக்ரும வீட்டிலுறங்கும்போது அவ் வீட்டை முக்கியமாய் சேவகர்கள் தாம் நீங்காது காத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, சீவன் தான் வசிக்கு முடம்பில் உறங்கும்போது அவ்வுடம்பை (தேகத்தினிருப்பிற்கு) முக்கியமாய் பிராணவாயு தான்ங்காது (ஒடுங்காது) காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற தென்பது இங் துணர்த்தப் படுகாது.

இங்கு உறங்குதலென்பது 'சொப்பனாவஸ்தையும் சுழுந்தியவஸ்தையும்'.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்
என்னும் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்று
ஆத்மாவாகாதோ வென்னும் வினாவிற்கு

விடை கூறல்

மனமும் ஆத்மாவன்று, புத்தியும்

ஆத்மாவன்றெனல்.

53. இனமுற வேண்ண வுள்ள கரணத்தி
லொன்றி தேனலா லிதேன்ன தேனலான்,

மனமுன மன்ன மேன்ற வதனாவு
மல்ல மதியல்ல வந்த வகையே.

நொநெந்திரிய பஞ்சகம், காநேந்திரிய பஞ்சகம்,
பிராண பஞ்சகம் என்னுந் தத்துவங்களுக்கு இனமாக
வெண்ணு விருத்தின், அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள்
ஒன்றா யிருப்பது இம்மனமென்று சொல்லப்படுவதா
லும், வியவகார்காலத்தில் இஃது என்னுடைய மன
மென்று சொல்லப்படுவதாலும், முன்பு (43-வது எண்
னில்) மனம் உண்ணு முணவின் காரியமாமென்று கூறப்
பட்டிருப்பதாலும், மனம் ஆத்மாவாகாது; அவ்வாறே
புத்தியும் ஆத்மாவாகாது.

55

மனம் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்றாயும், என்னு
டைய மனமென்று சொல்லுதற் குரியதாயும், உணவின் காரிய
மாயு யிருத்தல் போல, புத்தியுட் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள்
ஒன்றாயும் என்னுடைய புத்தியென்று சொல்லுதற்குரியதாயும்,
உணவின் காரியமாயு யிருத்தலின், அதுவும் மனம்போல ஆத்மா
வாகாதென்பதாம்.

மனமுப் புத்தியும் உணவின் காரியமாமென்பது அவை
உணவில்லாதபோது, சேர்ந்து போவதால் நன்கு விளங்குவ
தாம். மாதத்தின் விருத்திக்கு மண்ணும் - நீரும் - வெயிலும்

காற்றுர் அவசியமா யிருத்தல்போல, மனம் புத்திகளின் விருத்திக்கு உணவு அவசியமா யிருக்கின்ற தென்பதின் துணர்தல் வேண்டி.

மனம் காணருபாயகவுர், புத்தி எந்தா ருபாயவே மிருப்பனவார்.

(1) தேகத்தில் அகந்தையும் (யாவென்பதும்) விடு முதலியவற்றில் மமதையும் (என்தென்பதும்) ஆகிய அபிமானத்தை எதிர்த்துக்கொண்டு, (நுந்திரியங்களின் வாயிலாக) பலவிதம் செல்வதாய்க் கரண (கருவி) ரூபமா யிருப்பது மனம்.

(2) சாக்ஷராவஸ்தையில் (நனவில்) நகரங்களிமுதல் நிலை வரையிலும் தேகத்தில் வியாபித்தும் எந்தா (வெப்பவன்) ரூபமா யிருப்பது புத்தியார்.

விஷயங்களை நினைத்தல்லமுவ மனமும், அவற்றை நிச்சயித்தல் மமுவ புத்தியும், அந்தக்காணத்தின் வியாபாரமாயும், மமதைக்கு (என்தென்பதற்கு) விஷயமாயும், உணவுள்ளபோது விகாசத்தையும் (விரிதலையும்) அஃதில்லாதபோது சங்கோசத்தையும் (சுருங்குதலையும்) அடைந்து வருவனவாய் மிருத்தலின், அவை ஆத்மாவாக வென்பது கூறப்பட்டது.

அகங்காரமும் ஆத்மாவன்றெனல்.

வேறு.

54. இடரின் புளதாய நிலையற றறிவற்
றெண்ணுங்கர ணங்க ளிலாயேவரும்,
அடரும் பிறவிக் கடியென் றுணரு
மகங்காரமு நீயா வென்றறியே.

கா னு ள் ளாவனவும் சுகதுக்க வடிவா ட்போ ட்த்தைத்
மாறாது தருதுகொண் டிருப்பதாயும், ஒரு கண் மீடனும்
கிலே னெ றுவதாகாது மாறிமாறி வருவதாயும், அச்சேதன
மாயும், மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்த மென
வெண்ணும் அந்தக்காண சதுஷ்டபத்துள் ஒன்றா
யும், (சித்தாவ ஞானிக ளல்லாதார்) யாவார்க்கும்
(நெருங்கிப்) பிறவி வருவதற்குக் காரணமாயு முள்ள
தென் றறியத்தக்க அகங்காரமும் நீ (ஆத்மா) அன்று
சசிவன் னே! நீ இதனை நன்குணரக்கடவாய். 54

சுகதுக்கங்களைத் தருவதாயும், நிலையற்றதாயும், அச்சேதன
(ஐட)மாயும், அந்தக்காணசதுஷ்டபத்துள்ஒன்றாயும், பிறவிக்குக்
காரணமாயுமுள்ளது அகங்காரமாம்; அஃதுன்னு லறிப்படுத
லின், அதுநீ (ஆத்மா) அன்றென்பதாய்.

தேகாதி வடிவப் பரபஞ்சத்தை யானெனதென்று அப்பா
னித்தல் வடிவ அகங்காரம் (சேதனத்தின் சாபையை (கண்ணுட
சூரியனது சாபையை மீயற்பதுபோல) ஏற்றுச் (சேதனப்போல
விளங்குகின்றது; அதனால், பலர் அகங்காரத்தைபே ஆதபா
வென்று தீர்மானித்தது, மேற் செல்லுவதில்லாத கலக்க முற்ற
னர்; அகங்கார சாட்சியாக விளங்காதவளவும் அவர்க்குப் பிறவி
ஒழியாதென்பது இங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

அகங்காரம் நானென்னும் வடிவமாக விளங்குவதாம். ஒரு
வன் கருங்குவளை மலரை யறிபுமிடத்து, அவனுக்குக் கருமை
மென்னும் விசேஷணத்துடன் விசேஷியமாகிப் பலர் விஷய
மாவது போல, இளைத்தேன் நான், கண்டேன் நான், நினைத்
தேன் நான் என்னுமிடத்து இளைத்தல், காண்டல், நினைத்த
லென்னும் விசேஷணத்துடன் விசேஷியமாகிப் நான் (அகங்
காரம்) ஆத்மாவிற்கு விஷயமாதலால், அகங்காரம் ஆத்மாவின்
றும். கடத்தை யறிபவன் அதற்கு வேறாக வருத்தல்போல
அகங்காரத்தை யறியும் ஆத்மாவும் அதற்கு வேறு யிருக்கின்
றது; அதனால், அஃது அகங்காரமாகா தென்பது இங்
குணர்த்தப்பாலதாம். இளைத்தேன் நான் என்னுமிடத்து உடம்ப
பும், கண்டேன் நான் என்னுமிடத்து இந்திரியமும், நினைத்தேன்
நான் என்னுமிடத்து அந்தக்கரணமும் ஆத்மாபோலவிளங்குகின்
றன; அவை முறையே என்னுட்பு, என்னிந்திரியம், என்னந்

தங்கணமென ஆதமாவிற்கு விஷப்பமாயிருததலின், அவற்றை ஆதமாவென்று கொள்ளுதல் கூடாதாம்.

அகங்காரம்-சுத்தம், அசுத்தம்மென இருவகைத்தாம். (1)தேகத் திரப வில்ட்சணமாய், அவஸ்தாததிரய சாட்சியாயுள்ள ஆத மானை நடுவென்னு மகங்காரம் சுத்த அகங்காரமாம், (2) உடம்பு பொறி (இரத்திரிபம்) மனமுதலியவற்றுள் பாதாவதொன்றினை வன்னும் அகங்காரம் அசுத்த அகங்காரமாம். இவற்றுள், முன்னேபது மோட்ச சாதனமாம், பின்னையது பந்தசாதனமாம்.

இன்னும் இவ்வகங்காரம் சாமானியப் பச்சேஷ்வெனவும், முக்கியம் அழகல்ப மெனவும் இரண்டிரண்டு வகைத்தாம். (1) தேகாதி தாமங்களி லுத்தேதசமின்றிக் கேவலம் நானென் றெழும் அகங்காரம் சாமானிய அகங்காரமாம், (2)தேகாதி தாமங்களின் (பெபா ஜாதி முதலியவற்றின்) உத்தேசத்தால் நானென்றெழு மகங்காரம் விசேஷ அகங்காரமாம், (3) தேகம் இரத்திரிய முதலிய வற்றோடு கூடிய சீவனையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக் கொண்டு, அறியாமையால் சர்வ வியவகாரத்திலும் நானென்று வியவகரித் துக் கொண்டெழும் அகங்காரம் முக்கிய அகங்காரமாம்; (4) வியவகார தசையில் சீவனையும், பரமார்த்த (உண்மை) தசையில் ஆத்மாவையும் நானென்று கொண்டெழும் அகங்காரம் அமுக கிய அகங்காரமாம்.

சாமானியம், விசேஷம், முக்தியமென்னு மூன்றாகப் பார்த்து மும் அசுத்த அகங்காரமாய்.

அசுத்த அகங்காரத்தின் வடிவமின்ன தென்பது “தேகத்தி
மானம் பற்றி யானெனுஞ் செருக்குத் தானே, போதாத சொம்ப
மாகும்” என்று பிரபோத சுந்திரோதயங் கூறுவதாலி னிக
விளங்குவதாம். இவ்வகங்கார மூள்ளவளவும் பிறப்பொழிபாடி ;
அஃதொழிந்தபோது பிறப்பொழியு மென்தது “யானென்ன
தென்னுஞ் செரு கறுப்பான் வாடுணர்ச், குபாந்த வுலகி புது”
என்று திருக்குறள் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

சித்தமும் ஆத்மாவன்றெனல்.

51. ஐயப் படலோர் பொருணிச் சயமா
யறியப்படல் யானென தென்றுமதஞ்
செய்யப்படல் செய்வது சிந்தனையாஞ்
சித்தம்மது வன்றென நீதெளியே.

யாதாவ தொன்றனிடத்து இதனாவா அதுவோ
வென்று ஐயமுறுதல், அதனை நிச்சயமாக அறிதல்,
தானல்லாத வுடம்பை யானென்றும், தனதல்லாத
பொருளை எனதென்றும் அபிமானங் கொள்ளுதல்
என்னு மூன்றினையும் செய்வது சித்தமாம் ; அச்சித்த
மும் ஆத்மாவன்று ; இதனை நீ தெளியாக அறியக்
கடவாய்.

பாதமொடு தன்னனை இதுமவா அதுமவா மென்று நினைத
கல சசயிகக அபிராணித்த மன்னனு மூன்றன் செய
விந் சித்தபார அல்கு அநதக்கரண சகவட்டபததின ஒன்ற
மன்னனு உத்ததின்று மொல்லுதற குட்டதா உண
மொலிதா தமக அன்னினைபொல் சந்தேசசக ரக டைவ
கூப விருத்தலைன ஆதர்வாகா தனபதா

அநதக்கரண துவட்டபரணப புதந் அநத உத்த சித்த
மன்னபனவா சித்தகதனை பனததுலுப அநதகாரகதைப
புத்தியிலு மொக அநதக்கரண மிரண்டெனக கூறுதலு
முண்டு அசஞ்ஞ சித்தத்தி னிலககணப மனதநிலு அநத
நாசகி னிலககண புத்தியிலு மடநஞுவனவா

நினைப்பது மனபாம, நிசசயிப்பது புத்தியாம, அபிமா
னரிப்பது அநதகாரமாம, சிநதீபபது சித்தமாம அநதக்கர
ணம—உடந்ருல்

‘ஆங்கா நிசசயித் தப்புத்தி பறறலா
வேவகுள னுனமன முநதீபற
ஒன்றுநீ மனறிவற றுநதீபற”

‘அறிவா னினைவு மடங்கலாற சித்த
மறிவன ரித்ததாமென றுநதீபற
அறிவுன னுருவமென றுநதீபற”.

என்று அலிபோத உந்தியார் கூறுவது இங் துணர்த்து "லதாம்.

தேகமுதல் சித்தமீரூயுள்ள ஏழும் உன்னு
லறியப்படுதலின், அவை நீயன்றெனத்
தொகுத்துக் கூறல்.

56. முன்னாக வுடம்பது சித்தமதே
முடிவாக மொழிந்த பொருட்டிரடா
னின்னாகில நீயறி யும்பொருளாய்
நிகழ்கின்ற தனாலென நின்மலனே.

மலாகுதராய் விளங்கும் மாநந்தி பராயண முனிவர்
சசிவன்னனை நோக்கி, சசிவன்னா! தேகமுதல் சித்த
மீரூகக்கூறிய பொருள்க ளனைத்தும் உன்னு லறியப்படு
வனவா யிருத்தலின், அவை உனது யதார்த்த வடிவமன்
றும். (கடத்தை யறிபவன் அந்தக் கடமாகாமை போல,
தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்கா
ரம், சித்தமென்னு மேழிணையு மறியும் நீ அவையாகாய் ;
இதனைக் குறிக்கொண் டுணர்வாயாக என்றனர்). 56

தேக முதல் சித்த மீரூ யுள்ள ஏழும் சேவபாதி அல்லது
காரிய வபாதி யென்று கூறப்படும். சரோத்திரம் துவக்கு

சிவபுகை - கிராண மென்னும் ஞானேந்திரிய பஞ்சகம்
வாகு-பாத - பாணி - பாபுரு-உபஸத மென்னும் காமேந்திரிய
பஞ்சக மென்பனவற்றை ஐந்திரியமென ஒன்றாகவும், பிராணன்-
அபாணன் - சமானன் - உதானன் வியானென்னும் பிராண
பஞ்சகத்தைப் பிராணென ஒன்றாகவும் கொண்டு, காரிய
வுபாதி ஓமென்ற கூறப்பட்டது சாக் கிரா (நனவு), சொபப
னம் (கனவு), சுமுத்தி (உறக்கம்) என்னும் அவஸ்தை மூன்றும்
இக்காரிய வுபாதியில் உருவனவாம். (1) சிவன் தேகம், இந்
கிரிய, பிராணன் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தமென்னு
மிவவேழு உபாகிபுடன் கூடி விளங்குங் காலம் சாக் கிராவஸ்தை
யாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ தவனுக்குப் பெயர் விசுவரூ
(2) சிவன் அவற்றை பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தமென்னும் ஐந்துடன் கூடி விளங்குங் காலம் சொப்பன
வஸ்தையாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ தவனுக்குப் பெயர்
தைஜசனும். (3) சிவன் அவற்றை பிராணனுடன் மாதிரிங்
கூடி விளங்குங் காலம் சுமுத்தியாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ
தவனுக்குப் பெயர் பிராஞ்ஞனம். சிவன் சாக் கிராவஸ்தையில்
தேக முதல் சித்தமீற யுள்ள வற்றையும், சொப்பன வஸ்தை
யில் மன முதல் பிராண மீற யுள்ளவற்றையும், சுமுத்தியில்
பிராணையு முடையவன யிருக்கின்றான், அங்ஙன மிருப்பது
கொண்டு, அவனை அப்பொருளாகக் கூறுவது கூடாதென்ப
தாம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

சொப்பனாவஸ்தையிலும சுழுத்தி யவஸ்தையிலும சீவன் பிராணனை யுடையவனா யிருக்கின்றானென்பது சொப்பனா வஸ்தையை அல்லது சுழுத்தி யவஸ்தையை யடைந்திருப்பவன் பிராணவாயுவை யுடையவனாய்த் தோன்றுவது பற்றியாரென்க.

(1) சாக்கிராவஸ்தை ஸ்தூலபூத பஞ்சகம், த்வேசந்திரிய பிராணாதி பஞ்சகம், அந்தக்கரண சதுஷ்டய மென்னும் இரு பத்துநான்கு தத்துவவடிவ ஸ்தூல சரீரத்தி லிருப்பதாம்; (2) சொப்பனாவஸ்தை அவ்விருபத்து நான்கு தத்துவங்களுள் ஸ்தூலபூத பஞ்சக மொழிந்த மற்றப் பத்தொன்பது தத்துவவடிவச் சூக்சும சரீரத்தி லிருப்பதாம்; (3) சுழுத்தி அவஸ்தை இந்தச் தத்துவமெல்லா மொடுங்கப்பெற்று அவற்றின் சமஸ்காரசு துடன் கூடியுள்ள பிரகிருதி(அவித்தை)வடிவக் காரண சரீரத்தி லிருப்பதாம். இங்குக் காரண சரீரமான பிரகிருதியை வ்யாழ்ந்து ஸ்தூல சரீரமுதல் சித்த மீரு யுள்ளன சிவனுக்கு உபாதிய மென்று கூறப்பட்டது. அவித்தை சரீரம்போன் றிருக்கின்ற தன்றி, உண்ணா நோக்கில் சரீர பாகாமையின், அஃதிங்குச் சரீர மென்ற உற்படலில்லை. இக்காரிய வுபாதி யேழுனுள் முதலது ஸ்தூல சரீரமாம்; மற்றவை சூக்சும சரீரமாம். இவ்வேழு உபாதிகளில் (1) ஸ்தூல சரீரம் அன்னமய கோசமாம்; (2) பிராண வாயுவும் கன்மேந்திரியமும் கூடியது பிராணமய தேரசமாம்; (3) மனமும் ஞானேந்திரியமும் கூடியது மனோமய கோசமாம்; (4) புத்தியும் ஞானேந்திரியமும் கூடியது விஞ்

நான் டி கோசமாம். (5) இவை யுண்டாதற்குக் காரணமா
டள்ள அஞ்ஞானமும், பிரியம் - மோதம் - பிரமோத மென்னும்
மூவகைச் சுகவிருத்தியுங் கூடியது ஆகந்தமய கோசமாம். கோச
யன்பதன் பொருள் நறைப்ப தென்பதார். அனுகூல விஷ
யங்கள் எக் காண்டலா லுண்டாகும் பிரியம், அவற்றை யடைதலா
லுண்டாகு மோதம், அவற்றை உண்பல்த்து லுண்டாகும்
பிரமோத மென்னும் மூவகைச் சுகவிருத்திகள் சுழுத்தியவஸ்
தையில் அஞ்ஞானத்தோடு கூடியிருக்கின்றனவென்ப திருகுணர்
கல் வேண்டிப் சுழுத்தியினின்று உடமுத்தவன் காடுவென்று
பரியாது சுகமாக வருங்கினை மென்று கூறுவதால், அங்கு
அநாகார விருத்தியுப் (நானென்னும்) வடிவ ஞானமுட, அவித்
திபாகார விருத்தியும், (ஒன்றுமறியா தென்னும்) அஞ்ஞான
வடிவ ஞானமும், சுகாகாரவிருத்தியு (சுகவடிவ ஞானமும்)
இருக்கின்றனவென்பது முணர்தல் வேண்டும்.

ஸ்தூலசரீர முதலாக உள்ளனவற்றுள் ஒவ்வொன்றை மத
வாதிகள் ஆத்மாவென்று தவறாக வணர்ந்து, அவற்றுள் ஒவ்வொ
ன்றை ஆத்மாவாகக் கூறி வருதல் பற்றி 'அவை யனது யதார்த்த
வடிவமன்றம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) நாஸ்திகருள் ஒரு சாரர் ஸ்தூல தேகத்தையே ஆத்மா
வென்றும், (2) மற்றொரு சாரர் ஸூத்திரியத்தையே ஆத்மா
வென்றும், (3) இன்னொரு சாரர் பிராணனையே ஆத்மாவென்

றும, (4) வேறொரு சாரா மனத்தைய ஆத்மாவென்றும், (5) பெளத்தருள் ஒரு சாரார் புத்தியையே ஆத்மாவென்றும், (6) பெளத்தருள் மற்றொரு சாரார் குனியத்தையே ஆத்மாவென்றும், (7) சுமணா ஆத்மா தேக முதலியவற்றிலும் வேறொத்த தேக பரிபாணமாக வுள்ளதென்றும், (8) தார்க்கோ ஆத்மா காத்தா, போத்தா, ஜடா, விபு என்றும், (9) பூர்வ கீமாட்சகா ஆத்மா ஜடசித் சொரூபமென்றும், (10) சாங்கியர் ஆத்மா பேரகதா, கர்த்தாவன்று, போத (ஞான) சொரூபமென்றும் கூறுகின்றனா இவாகள் இவ்வாறு கூறுவனவெல்லாம் பிறழ்ச்சியுடையனவார், அவற்றுள், ஒன்றும ஆத்மாவன்றும்; ஆனால், அலித்தையால் கர்த்திருததுவ முதலிய தர்மங்களுடன் கூடி, பரமார்த்தத்தில் (உண்மையில்) ஒரு தர்மமு மில்லாது பரமார்த்த போத (ஞான) சொரூபமா யிருப்பதே ஆத்மாவா மென்பதிக் குணாதல் வேண்டும்.

என் தேகம், என்னிந்திரியம், என் பிராணன், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், (என் அஞ்ஞானம்) அவை என்னுடையன வென்பதற்கு விஷயமா யிருந்தலின், ஆத்மாவன்றா லென்று இங்குத் தீர்மானமாக அறிதல் வேண்டும்.

ஆத்மா ஜாக்ஞராவஸ்தையில் இந்நிரிய அந்தக்கரணங்களி னுதலியால் விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது; சொப்பஞ வஸ்தையில் இந்நிரியமில்லாது அந்தக்கரணத்தி னுதலியால்

விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது, சுழுத்தி யவஸ்தையில்
 சூத்திரியமும் அநதக்காணமு மில்லாது அவித்ஸகயோடு மாத்
 திர மிருந்து, (சுகமுதலிய) விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது;
 அஃ தெப்போதுப் அறிவு சொருபமாகவே யிருப்பதாம்; அதற்கு
 விஷயமாகும் ஸ்தூல தேக முதலியவற்றுள் ஒன்று; அஃதாவ
 தில்லையா மென்பதும் இங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

அறியும்பொருள் யானன்றாயின், அறியாப்
 பொருளோ யானென்பதென்று வினாவுதல்.

57. உன்னாலறி யப்படு மியாவையுமுன்
 னுருவன்றென வோதினை யொக்குமெனக்
 கேன்னாலறி யாதொழி யும்பொருளோ
 யானாகுவ தென்றன னென்றலுமே.

சசிவன்னன் (மாநந்தி பராயண முனிவர் தேக
 முதல் சித்தமீறாகவுள்ளன உன்னாலறியப்படுவனவாயிரு
 த்தலின், அவை உனது யதார்த்த வடிவ மன்றாடுமெனக்
 கூறியதைக் கேட்டுச் சிறிது மயக்கமுற்றுச் சிவநிசாரூப
 மாந் தேசிக மூர்த்தியே! தேவரீர்) உன்னா லறியப்படும்
 பொருளனைத்தும் உனது யதார்த்த வடிவ மன்றாடுமென்று
 திருவாய் மலர்ந்தருளினீர்; அஃது எனது அனுபவத்

கிற கொடிக் கிருக்கின்றது ; ஆனால், என்னு ல் நியபபடா
கொழியும் பொருளோ பாடுனென்பதன் யதார்த்தப
பொருள் அதனை விளக்கமாகக் கூறியபொழுது வேண்டு
மென்று வினவினான். 57

சசிவன்னன் நானென்பது அறியப்படா பொருளன்றாயின்,
அறியப்படாத பொருளோ அதனை விளக்க வுணர்த்த வேண்டு
மென்று வினவினெனப்பதா

அறியப்படா பொருள் கானன்றென்றுணர்த்தப்பாது சசி
வன்னதுக்குச் சூனிய தரிசனமுண்டாயிற்று, அதனால்வன்
பானென்பது அறியப்படாத பொருளோவென்று வினவினா
னென்பதிங் குணர்த்தல் வேண்டுக.

சூனிய தரிசனமாவது ஒன்றுந் தோன்றாது நற்றலு ன்
றுந் தோன்றாமையும் என்னு ல் அறியப்படுவதாக விருத்தவின்
தெங்ஙனப் பாடுனென்பதன் பொருளாகு மென்று சசிவன்னன்
ஐயுற்றனென்ப திங்குணர்த்தியவாறும்.

“ என்னவா சானே நோக்கி யேதமில் சீடன் எசால்வான்
சொன்னவிப் பஞ்ச மிகாசஞ் சுததா மித்தை பென்மீற, புன்னி
நா ணாகத தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரைபா, ண்ணாகு னியமே
யன்றி மற்றேது மிங்குக் காணேன் ” என்று பூநீ-சங்கராசாரிய
சுவாமிகள் விவேக சூடாமணியிற் கூறியிருப்பது நுங்குணாதற்
பாலதாம்.

■ யறிபடும் பொருளுமன்று, அறிபடாப்
பொருளுமன்றெனக் கூறல்.

58 அறிபடபொருள் காரண மாயைதறித்
கறியம்பொருள் காரிய மாமுலகிந்
நெறியாற்றிகம் நான்மறை யந்தமெலாம்
கீயன்றென வேலாது நீரந்தாமே

[மாதகதி பாரபண முனிவா சசிவன்னன் கூறிப்
புகை கீகட்டு, இவ்வா கீகட்டாது தகுதியான தெய்வம்
விபப்பற்று அன்பனை !] (இன்ன தன்மைபடுத்திற்று)
சுட்டி பறிப்பாடாக பொருள் உலகத்திற்குக் காரணமா
யான மாயைபாட ; (இன்ன தன்மைபடுத்திற்று) சுட்டி
பறியப்படும பொருள் மாயைபின் காரியமாயுள்ள உல
காம். இம்முறைபால் நான்மறை புகை மனைத்துமரீ
(ஆத்மா) அறியாப் பொருளுமன்று ; அறியும் பொருளு
மன்றென சிந்தா மோதுகின்றன. இதனை கீ கவனித்
துணரக்கடவர்ப்.

59

மாயை இன்ன தன்மையதென்று சுட்டி பறித்தற்கியலாத
பொருளுளாம் ; உலகம் இன்னதன்மையதென்று சுட்டியறிதற்குரிய
பொருளுளாம் ; இவ்விரண்டு அறியப்படுவனவாயிருத்தலின், ஆத்

மாவன்றும்; இங்ஙனம் கூறுவது வேத சித்தாந்தமா மென்பதாம்.

ஏககாரணத்தால் அறியுப் பொருள் ஆத்மாவன்றோ, அக்காரணத்தால் அறியாப் பொருளுப் ஆத்மாவன்றென்பது உணர்த்திய வாரூர்.

காரணமாய மண்ணையும் அதன் காரியமாகக் கட்டையை மறிபவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருத்தல் மால், காரணமாய மரபையையும் அதன் காரியமாகிய வலகத்தையுமறிபவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருக்கின்றனென்பதின நுணர்தல் வேண்டும்.

மரபை இன்னதன்மையதென்று சுட்டி பறியப்படாதபொருளென்பதை விருத்திப் பிரபாகரம் 8-வது பிரகாசத்திற் காண்க.

கான்மறை யந்தமென்றது உபநிடதங்களை. சிரந்தா 1-வது போதும்.

தேஜோபிந்துபரிஷத் “ஆத்மா ஸ்தூல தேகமும்; சூக்ஷ்ம தேகமும்; காரணதிகளும்” என்றும், மைத்திராயணணியுபரிஷத் “அந்த இவன் சூட்சுமமானவன்; (கர்மேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கப்படாதவன்; (ஞானேந்திரியங்களுக்குப்) புலப்படாதவன்; புருஷனென்னும் பெயருடையவன்; நித்திரை செய்கின்றவன் தன்புத்தி பூர்வகமாய் விழித்துக்கொள்ளாமைபோலச் சங்கற்ப மில்லாமலே இத்தேகத்தில் ஓர்மச்சத்தினு விருக்கின்றான்; இங்ஙன மிருப்பதில் இவனது சித்சபாவமாயுள்ள அம்சம் பிரதி

பருஷதாசுப | அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப சேதனமாகும்); சேஷத்
 திரகஞன் சங்கற்பா - நிச்சயம் - அபிமானமென்னு மிவற்றை
 டையான மாக வுடையவன்; பிரஜாபதி - விசுவனென்னும் பெய
 ருடையவன்; இவனாலே இச்சரீரம் சேதனத்தைப்போல் நிலை
 பற்றிருக்கின்றது. இச்சரீரத்தை யேவுகின்றவனு மவனே.”
 ன்றுபுத்தாறுகின்றன. இவ்வாறு பலவுபநிஷதப் பிரமாணங்களிருக்
 கின்றன. “எவ்வுபநிஷத முதலிய வடிவமாகிய இச்சரீரம் தேகி
 லருகத்தே தோற்றுகின்றது, யாதொரு இவ்வந்தமயமாகிய ஆத்மா
 வசரீரிகள்கூட தோற்றுகின்றதோ, அதனினும் பிராண
 மய ஆத்ம வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்றது, அதனி
 னும் மனோமய ஆத்ம வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்றது, அத
 னினும் விஞ்ஞானமய ஆத்ம வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்
 றது, ஆந்தமய ஆத்மாவோ அதனினும் வேறாயு உள்ளாயு
 மிருக்கின்றது. யாதொரு இந்த அந்தரம் முண்டோ அது பிரா
 ணமயனல் பூரணமாயிருக்கின்றது; பிராணமயனோ அப்படி
 யே மனோமயனல் சுபாவமாகப் பூரணமாயிருக்கின்றது; அப்ப
 டியே மனோமய ஆத்மாவும் விஞ்ஞானமயனல் பூரணமாயிருக்
 கின்றது; விஞ்ஞானமயம் ஆந்தமயனல் எப்போதும் சுதமே
 பூரணமாயிருக்கின்றது; அப்படியே ஆந்தமயமும் தனக்கு
 வேறான பிரஹ்மமாகிய சாட்சியினல் பூரணமாயிருக்கின்றது.
 எல்லாவற்றினும் உள்ளாயிருத்தலால் பூரணமாயிருக்கும் பிரஹ்
 மம் வேறொன்றினால் பூரணமாவதில்லை. யாதொரு இந்தப் பிர

ஹ்ரயபுரீச மென்னும பெயருடையதாம், சத்திய ஹ்ரயகவுவடிவிலினதும், பழைமையானதுமாகிய சாரமான ஹ்ரயத்தினையே சிவநாதராக அடைந்து மீத்கி வந்து, சுகியாகின்றன, உலகு வகையால் சுகத்தனபை எது? ஹ்ரயம்” என்று ஹ்ரயகதகனை மீட்டப் பித்தக ஹ்ரயகிவகுநன் குணாதற பாலதாம்

அங்நனமாயின, கானென்னும் பொருளை
யறிவதெப்படி யென்னும் வினாவிற்கு விடை
கூறல.

24) அறியும்பொருளன் றறியாப் பொருளன்
ற்றிவாகிய நீயெனு மப்பொருடான
பொறியின் வழியின் றறியும்பொருளே
போதக்கண் விழித்தறி யும்பொருளே.

அறிவே வடிவமாகவுள்ள நீ பென்னுள் அந்தப்
பாமபொருள் (இன்ன தன்மையதென்று) உடம்பு, பரிபா
பநிம பொருளாகிய உலகமுமன்றும்; (இன்னதன்மைய
தென்று) சுட்டியுறியப்படாத பொருளாகிய மாயையு
மன்றும்; இது சத்தியமாம். அந்தப் பாமபொருள்
சுரோத்திரம், துவக்கு, சடக, சிங்நுவை, கிராணமெ
ன்னு மிங்கிரியங்களின் வழியே மனம் நின்றறிதற்குரிய

தன்றும்; ஆனால், 'போத (ஞான)க்கண் (தன்னுறக்கத்தி
னின்றாம்) விழித்துக்கொள்ளுமாயின், அதனால் அறி
தற்குரிய பொருளாம். (சசிவன்ன! உன்னுடைய போ
தக்கண் விழித்துக்கொள்ளுமாயின், அதனால் அருதா
யும்பொருள் பரிதற்குரியவனாவாய்). 59

ஆதலால் அறிவு வடிவாய்நுபபக அஃது அறிவு வபாரு
வருமன்று உபாய பொருளுமன்று, அதனை ஞானப்போததா
லன்றி மற்றொருவரு மறிதல் கூடாதென்பதாம்.

ஆதலால் இவ்விருவகங்களுக்கு விஷயமாயின், சபத பரிசு
முதல். மற்றுள் ஒன்றும், மனத்திற்கு விஷயமாயின்,
சமதுக்க முகலியவற்றுள் ஒன்றும், ஆதலால் அறிவு வடிவாக
விருத்தலன் சோத்திர முதல் மனநீருகவுள்ளவற்றுள் எதற்
கும விஷயமாக தன்றும். போதக்கண் விழித்துக்கொண்டபோது
அதனை உபயோகிப்பது ஞான சபாதி மிகு பகுவமனப்போது
நான் உபயோகிப்பது மூன்றற்குப் வேறும், அவஸ்தை மூன்றற்குப்
காட்சியாக உபயோகிப்பது சங்கரவடிவான யிருக்கின்றேனென் றதி
காரிபுருஷன் அதனை யுணர்தலாய்

போதக்கண் என்பது இராசத தாமத குணங்கள் மிகத்தாழ்
வது உற்கு, சத்துவகுணப் பரிமேம்பட்டுள்ள மனமாம். இம்
மனம் அதமாவையே நோக்கி நின்று அதனை யறிதற்குச் சாதன
மாக விருப்பதாய்.

“அறிபடும் பொருண் யல்லே யறிபடாப் பொருண் யல்லே,
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய நீயே” என்று,
“அசத்தி வெம்மட்டுண் டம்மட்டுப் பாமுடி மாகிளு ல்மட்டுந்,
சிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் புகுந்ததால்,
வசத்தி லுன்மண நின்னுதின் மாத்திர வடிவமா யிடினமைந்தா,
சுசத்த தேசத்தி லிருக்கினு மாநந்தக்கடல்வடி வாவாட்ப” என்று,
கைவல்லிய நவநீதம் கூறுவதும், “முசத்திற் கண்கொண்டு காண்
கின்ற மூடர்கான், அசத்திற் கண்கொண்டு காண்பத் பாநந்தம்”
என்று திருயந்திரம் கூறுவதும், இவ்வுத் தவனித்குணந்தற்
பாலனவாய்.

மகா வாக்கிய உபதேசம்.

61). வேதப்பொரு டானிது வேறுசொ லும்
வினையாவையு மன்றொரு வேறுமிலாட்
போதப்பொரு ளந்த மறைக்கணியாம்
புனிதப்பொரு டத்வ மசிப்பொருளே.

அறிவே வடிவமாகவுள்ள ி யென்னும் அந்தப்
பரம்பொருள் போதக்கண் விழித்துக்கொள்ளுமாயின்,
அதனு லறிதற்குரிய பொருளாமென்னுமிது வேதசிச்
பொருளாம். இதற்கு வேறுகச் சொல்லப்
படும் கருமங்கள் யாவும் அந்தப் பரம்பொருளை யறிவ

தற்கு நேரே காரணமாவ தில்லையாம். உண்மை நோக்
கில் ஒரு வேற்றுமையு மில்லாதுள்ள அந்தத்திருக்குப்
பொருள் வேதத்திற்குச் சிரோரத்நமாக விருப்பதாம் ;
சுத்தப் பிரஹ்மாம் ; தத்துவ மசியென்னும் மகா வாக்
கியத்தின் பொருளாம். 60

அறிவே வடிவமாகவுள்ள நீயென்னும் பாய்பொருள் போத
க்கண்ணலன்றி மற்றெதனாலு மறிதற் குரியதன்று ; அதற்
கன்னியமாக ஒரு பொருளும் வாஸ்தவத்தி லில்லை ; அதுவே
சுத்தப்பிரஹ்மமாம் ; தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்கியத்தின்
பொருளா மென்பதாம்.

வராகோபநிஷத் “ நீ நான் என்னும் சொற்களின் ஸட்சி
யராத் தமுர், எத்தொடர்த்தாலும் பற்றப்படாததும், எல்லாவற்றி
னுயிருப்பதும், சச்சிதானந்தமுமாயுள்ள ஆத்மாவினை ஞானக்
கண்ணுடையவன் காண்கின்றான் ” என்று பிரஸுதை
“மையலென் றறவிவ் வறிவினை யறியின் மாணுடன் முத்தனா
மன்றித், துய்க்கன் மந்தால் மைந்தரால் மற்றோர் பொருளினா
லுற்பவந் துடையான் ” என்றும், விசாரசாகரம் ஆரவது தாங்
கத்தில் “ முத்திக்குக் காரணம் கர்மமு மன்று, தியானமுமன்று
ஆனால் ஞானமேயாம் ; ஏனெனின், ஆத்மாவின் கண் பந்தம் சுத்
தியமாயிருக்குமாயின், அதன் நிவிர்த்தி வடிவ மோட்சம் ஞானத்
தாலுண்டாகாது ; கர்மம் அல்லது தியானத்தா லுண்டாம். அந்

தப பந்தர ஆதமாவின்னகண சதந்யமாகல் லீல ஆரூ
 ரஜஜ்ஞ சாபபம (கயிறறாவு) போல் மிததையாக வருக
 கின்றது, அநத மிததை அநிஷ்டபான ஞானத்தினுறறான வ்ராச
 தியாதல கூடும், கரும அல்லது திபானததால வ்விாததியாகாநு
 ரஜஜ்ஞவ்ல சாபபம எந்தக கிரிபையாலுட ர்விாததியாகாநு
 கேவலம் ரஜஜ்ஞ ஞானத்தினால் நிவிாததியாவதுபோல் ஆந
 வின் அஞ்ஞானத்தினுறறேருனறும் பந்தமும் அஞ்ஞானமுட ஆந
 மாவன ஞானத்தினுறறான வ்விாததியாம காமத்தின் பலன்
 மோட்சமாயின், மோட்ச அந்ததியமாய் வன்னெனின், கிருஷ்
 யாதி காமங்களின் (உழவு முதலிய தொழில்களின்) பலன் அன
 னாதிகளா, அவை அந்ததியமாய், பஞ்ஞாநிகா நுகளின் பலனா
 கிய கூவாககாதிக்களுட அந்ததியமாய்மனபது உபமாய் மோட்ச
 முபகார பலன்னெனக கொள்ளின், அஃதந்ததியமாய், ஆதலால்
 காமத்தின் பலன் மோட்சமன்று” என்றும் கூறல்கூறல், ஆதயா
 போதந கண்ணுலனறி மறநெதனாலு மறிதமஞ்ஞமனஞ்ஞமன
 புது நனகுல்வனகுலதாப

தததுவரசி பெனபது (சரஸ்வேதத்தின் சாந்தோக்கிய உப
 நிஷத்தினது ஆரவது பிரபாடகத்தில) சுவேதகேது என்னும்
 தமது புத்திரனுக்கு உததாலக முனிவா ஒனபது முறை உபதே
 சிதத மகா வாககியமாய் ஸ்வேசுவர பேதந்விாததி பூரவகமா
 கிய அாததங்களை யுணாததும் வாககியம் இவரு மகா வாககிய
 மாய் தததுவரசி பென்னும் மகா வாககியத்தின் பொருள அது

நீயாயிருக்கின்றாய் எனபதாம் இவ்வனமே ஒவ்வொரு வேதத்திலும் தலைமையாக ஒவ்வொரு மகாவாகியமுண்டு. ருக்வேதத்தினது ஐதரேட உபநிஷத்தின் மகாவாகியம் “பிரஞ்ஞானம் (அறிவே) பிரஹ்மம்” எனபதாம், யசா உவதத்தினது புருதாரணியக உபநிஷத்தின் மகா வாகியம் “அகம்பிரஹ்மாஸமி (யான பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்)” எனபதாம், அதாவண வேதத்தினது மாணிகேகிய உபநிஷத்தின் மகாவாகியம் “அயமாதமா (இந்த ஆதமா)ப் பிரஹ்மம்” எனபதாம்

இம்மகாவாகிய நான்கனுள், தத்துவமசி யெனபது உபதேச மகா வாகியமாம், பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மமெனபது அப்பியாச மகா வாகியமாம், அயமாதமாப் பிரஹ்மம் எனபது சம்மதி மகா வாகியமாம், அகம்பிரஹ்மாஸமி எனபது அனுபூதி மகா வாகியமாம் இவ்வர்த்தம்

“சயமதுவார தத்துவமசி யென்னும் வாக்யஞ்
சொல்லுமுப் தேசமகா வாக்ய மாகும்
இயலுமகம் பிரமாஸமி யென்னும் வாக்ய
மிலகும்.நு பூதிமகா வாக்ய மாகும்
மயன்மருவாப் பிரஞ்ஞானம் பிரம் வாக்ய
மன்னத்தி னப்பியாச வாக்ய மாகும்
அயமான்மாப் பிரம்மென வறையும் வாக்ய
மதற்கெல்லாஞ் சம்மதமாம் வாக்ய மாரே”

அகலி ஒரு நதவரிசு உகையகதா
 நளிடாநகணிகதாநிநாணக
 உகநாநிநாணபிநாண
 உகநாநிநாணபிநாண
 தகநாநிநாணபிநாண
 உகநாநிநாணபிநாண
 உகநாநிநாணபிநாண
 உகநாநிநாணபிநாண
 உகநாநிநாணபிநாண
 உகநாநிநாணபிநாண

தத்துவமசி யென்னும மகா வாககியத்தின
 பதப்போந் மூன்றையுங் கூறல்.

(6) 11

61 நிமல மாமபர மதுவே னுமபோந்
 ணீயே னும்போருள் சீவனே
 யமல மான விரண்ட லிககிய
 மசிப தப்போரு ளாவதே.

(தத்துவமசி பென்னும மகாவாகியம தத, துவம,
 அகி யென புறந் பதமுடைக்கா அபுறநுள்) தத
 (அது) எனபதன் பொருள் மலாதிதமாயுள்ள பரம

பொருளாம் (சசுரூபம்); துவம் (நீ) என்பதன் பொருள் சீவ
னம்; அசியென்பதன் பொருள் பரிசுத்தமான இவ்விரு
பொருள்களின் ஐக்கியமாம் (என்றனர்.) 61

சுததுவமசியெயன்னு : ள் வாக்கியத்தினது சுத பகசுதின்
வாசசிபார்த்தம் ஈசுரூபம், லட்சியார்த்தம் சுததப்பிரம், ஆத்ம
பதத்தின் வாசசிபார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம் ஆத்மா அல்
லது சுதஸதம், மென்பதில் குணரதஸ் வேண்டிய. துவம் என
பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம் என்னும் மகா வாக்கியத்தினது பிரஞ்
ஞான பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம் ஆத்மா
வாய்; பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈசுரூபம், லட்சியார்த்தம் சுத
தப்பிரஹ்மமாமென்றும், அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் மகா வாக்கி
யத்தினது அஃமபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம்
ஆத்மாவாய், பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈசுரூபம், லட்சியார்த
தம் சுததப் பிரஹ்மமாமென்றும், அயமாந்மாப் பிரஹ்மென்னு
மஃ வாக்கியத்தினது ஆத்ம பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம்
லட்சியார்த்தம் ஆத்மாவாய், பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்த
ஈசுரூபம், லட்சியார்த்தம் சுததப்பிரஹ்மமாமென்று; பொன்ன
தஸ் வேண்டும்.

ஐக்கியம் ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கு மன்றிச் சீவனாக
கும் ஈசுவரனுக்கு மன்றி மென்பது வேதாந்த சித்தாந்தமாம்.
சீவனம் ஈசுவரனும் (1) சீவன் ஈசன் என்னும் பெயராலும்,

(2) பிண்டம் அண்டமென்னு மிடத்தாலும், (3) காரிய காரண வடிவ வபாதி யாலும், (4) வியத்தடி சமவத்தியென்னும் தேகாபிமானத்தாலும், (5) கிஞ்ஞிஞ்ஞத்துவ சர்வஞ்ஞத்துவ மென்னும உணர்வாலும் வேற்றுமை யுடையவராயிருத்தலின், இவர்க்கு ஐக்கியம் சம்பவிப்பதில்லையாம்; பெயர், இடம், உபாதி, தேகம், உணர்வென்னும் இவ்வைவந்தையும் விட்டு, அவ்விருவரிடத்துப அதுகுதயாயுள்ள சேதனத்தை மாத்நிரம் விடாதுகொண்டால், அவ்விருவர்க்கும் ஐக்கியஞ் சம்பவிக்குமென்பதாம்; இது கூடாகாசம் மேளாகாசம் என்புழி, கடம் மேகவமன்னும் உபாதி நேகமத்தைவிட்டு, ஆகாசத்தை மாத்நிரம் விடாதுகொள்ளுமிடத்து அவ்விரண்டற்கும் ஐக்கியஞ் சம்பவிப்பது போலவா? மகசுப்பிரன்பது ஒன்றாந் தன்மையாம்.

சசிவன்னனது வினா

62. அருமை யாகிய பிரம முன்னிலை
யாகு மாருயிர் பின்னிலை
யிருமை ஈ■■■■ விரண்ட யிக்கிய
மெய்து மாறெவ னென்னவே.

சசிவன்னன் பரமாந்த பரமகுருவே! (தற் போதமுள்ள வளவும் காண்பதற்கு) அருமையாயுள்ள பிறற்றமானது (பெயர், இடம், உபாதி, தேகம், உணர்வு

என்ன மிவற்றால் சேவனுக்கு முன்னுள்ளதாக விருக்கின்றது; தேதமுற்றம் வியாபகமாயுள்ள சேவனே (அபபெயர் முதலியவற்றால் பிரஹ்மத்திற்கு) பின்னுள்ளதாக விருக்கின்றது; இவ்வாறு தம்முள் வேற்றுமை படைத்துள்ள பிரஹ்மம் சேவனென்னு மிரண்டிற் கும் ஐக்கிய முண்டாகுமா நெங்ஙனம்? இவ்விரண்டிற் கும் ஐக்கிய முண்டென்பது என்புத்திக் கெட்டவில்லை; அதனை விளங்க வுணர்த்திய நான் லென்றி றென்ற ரொர்த்தித்துக் கெட்டான்.

62

சசிவன்னன், பிரஹ்மமுப சேவனுப பெயரிட முதலியவற் றுல தம்முள் வேற்றுமை யுடையனவா யிருத்தலால், அவற் றிற்கு ஐக்கிய முண்டென்பது எவ்வாறு பொருந்தும் வினா னென்பதாய்.

பிரஹ்மம் முன்னுள்ளதாக விருக்கின்ற தென்பதும், சேவன் பின்னுள்ளதாக விருக்கின்ற தென்பதும், பிரஹ்மத்தினது மேன் மையையும் சேவனது கீழ்மையையு முணர்த்தி நின்றன வென்க.

ஒரு பெருநில வேந்தனுக்கும் ஒரு குறுநில மன்னனுக்கும் எந்த வகையாலும் ஐக்கியம் சம்பவியாமை போல, ஆண்டானாகிய பிரஹ்மத்திற் (ஈசனுக்) கும் அடிமையாகிய சேவனுக்கு எந்த

வியாபகன்	பரிசசின்னன்
சுதந்திரன்	கர்மாதீனன்
பரோட்சன்	பிரத்தியட்சன்
மாயையையச் சுவாதீனத்தில்)						
வைத்திருப்பவன்)				.	அலித்யாமோகிதன்

என்னுமிததன்மையுள்ள இருவரும் ஒன்றெனக் கூறுவது நெருப்புக் குளிரந்திருக்கின்றது என்பதற்குச் சமானமாம். ஆதலால், நற்புத்தியுள்ளவனே ! நீ வட்சணையால் வட்சியாரத்ததை யறி ; வாச்சியாரத்தத்தில் விரோத மிருக்கின்றது” என்று விசார சாகரம் ஆறாவது தரங்கத்திற் கூறுவதிங்குணர்தற பாலதாம்.

தேகம்: கபம்பித்தம் வாத மென்பனவற்றிற் குறைவடமாய், மிகவும் அருவருக்கத் தக்கதாயிருத்தலின், ‘கப முதலிபவற்றை யுடைய தேகம்’ என்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனங் கூறியது தேகத்தில் ஆதம் புத்தி நீங்குதற் பொருட்டாம்.

“எல்லாப் படியாலு மெண்ணினு லிவ்வுடம்பு

பொல்லாப் புழுமலிகோய்ப் புன்குரம்பை”

என்று ஓனாவப்பிராட்டியா ரருளிச்செய்திருபா கிங்குணர்தற பாலதாம்.

வ்யாதி.

14. ரகன் முற்றறி வான்வி யாட்

யெவைக்கு மேது லியம்புமா

காச கன்னிரு பாதி பாவனை
கார னூதிக ளாவதே.

(1) சர்வேசுவரன், (2) சர்வஞ்ஞன், (3) சர்வாந்தரியாமி, (4) சர்வகாரணன், (5) சர்வ ஸ்திதி, (6) சர்வ சங்காரன், (7) சர்வ சிருட்டி என்னு மேழும் ஈசனுக்குக் காரண உபாதியாம்.

ti4.

சர்வேசுவரன் - எல்லாவற்றையும் ஆள்பவன்; சர்வஞ்ஞன் - எல்லாவற்றையும் அறிபவன்; சர்வாந்தரியாமி - எல்லாவற்றுள்ளு மிருப்பவன்; சர்வகாரணன் - சர்வ காரியங்களுக்குங் காரணமாயிருப்பவன்; சர்வ ஸ்திதி - எல்லாவற்றையும் நிலைபெறச் செய்பவன்; சர்வ சங்காரன் - எல்லாவற்றையு மழிப்பவன்; சர்வ சிருட்டி - எல்லாவற்றையும் படைப்பவன்.

தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் ஏழும் சேவனுக்கு உபாதியாயிருத்தல் போல, சர்வேசுவரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வ காரணத்துவம், சர்வ ஸ்திதித்துவம், சர்வ சங்காரத்துவம், சர்வ சிருட்டித்துவமென்னு மேழும் ஈசனுக்கு உபாதியா யிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ஈசனுக்கு உபாதியாயிருப்பது மாயையாம்; அதனால், அவனுக்குச் சர்வேசுவரத்துவ முதலியன கற்பிக்கப்பட்டன; சுவ

னுக்கு உபாதிபாயிருப்பது அலித்தையாம்; அதனால், அவனுக்குத் தேவ முதலியன கற்பிக்கப்பட்டன வென்றும், ஈசனுக்கு நாமரை உபாதிபாய் இருந்து சர்வேசுவரத்துவ முதலிய மற்றவை உபாதிபாயாம், சீவனுக்கு அலித்தையை உபாதிபாயாகக் கூறாது தேவ முதலியவற்றை உபாதிபாயாகவும் கூறியது அவர்களுது உபாதிபாயை ஸ்தூலமாக எளிதிலுறிதற்ப்பாருட்டாமென்று மிக ஆணர்த்த பாலனவாய்.

சீவ வுபாதிபயன்னு, ஈரிபவபாதி அபகிராட்ச பிரத்தியட்சாராம்; ஈசுவர வுபாதிபயன்னு, மகாரணவுபாதி பகிராட்சாராம். தத்வாமிர்தக் கட்டளை தத்பத முதல் பரவபாதி கூறு மிடத்து,

“(1) சர்வஞ்ஞனென்பா னேனெனின், இந்திரியங்களெல்லாம் சூன்றறிந்த தொன்றறியாமையாலும், தான் சர்வத்தையும் அறிவதாலும் சர்வஞ்ஞனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (2) சர்வ காரணெனென்பானேனெனின், இந்திரியங்களெல்லாம் மழிந்தும் தானழியாமலிருத்தவினாலே சர்வ காரணெனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (3) சர்வாந்தரியாய் யென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் முன்னீடாய்ந்ந் தறிதலாலே சர்வாந்தரியாய் யென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (4) சர்வேசுவரெனென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் நின்று விளங்குதலாலே சர்வேசுவரெனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (5) சர்வ இருஷ்ய யென்பானேனெனின், இந்திரியங்களெல்லாம் தனக்

சுவ சீதான்றுக ஸ்வே சர்வ சிருஷ்டி யென்னுட் நாயமுண்ட
பற்று; (6) சர்வ ஸ்திதி யென்பா னேனெனின், ஸூத்திரியங்கடா
வல்லாப் தாமன ஆரட்சித்தவாஸே சர்வ ஸ்திதி யென்னும் நாய
முண்டாயிற்று; (7) சர்வ சங்கரா னென்பானேனெனின், ஸூத்
ரீ பங்கமௌஸஸ்ட தனக்குள் அடங்குதலினாலே சர்வ சங்கரா
னென்னுட் நாயமுண்டாயிற்று” என்று கூறுவது மிங்குணர்தற்
புதர.

மகா வாக்சியார்த்தத்தின்

சுத்தாகுத்தங்களைக் கூறல்

65 நீத யாலிரு பாத் நீக்கிட

நீயெ னச்சொல் பதத்தினு

மாதி யாகிய தத்ப தத்து

மசத்த சுத்த முரைத்துமே.

பெரிபெரி கூறிய முறைமைப்படி காரிய காரண
வுபாதிக்கை நீக்கத் தற்போ நடந், தத்துவமகி மகா வாக்சி
பத்தின் அவர் (நீயென்னும்) பதப்பொருளினும், தத்
(அது என்னும்) பதப்பொருளிலுமுள்ள அசுத்தத்தை
யுந் சுத்தத்தையும் கூறுகின்றோம்; (சசிவனா! நீ
அவற்றைக் கவனமாப் க்கோட்கக் கடவாய்). 65

துவம்பத வாச்சியார்த்தம் அசுத்தமென்றும் இலக்கியார்த்தம் சுத்தமென்றும், தப்பதவாச்சியார்த்தம் அசுத்தமென்றும் இலக்கியார்த்தம் சுத்தமென்றும், சசிவன்னனுக்கு மாநங்கியராபண முனிவ ருணர்த்தத் தொடங்கினு ரெண்பதாம். இயற் பெயர்ப் பொருள் வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகு பெயர்ப் பொருள் இலக்கியார்த்தமாம்.

தப்பத வாச்சியார்த்தமான ஈசன் மாயாசகிதமாயும், துவம்பத வாச்சியார்த்தமான சீவன் அவித்தியா சகிதமாயுமிருத்தலின், அவ்விரண்டும் மாயையையும் அவித்தையை முன்னீட்டு அசுத்தமென்றும், தப்பத லட்சியார்த்தமான பிரஹ்மமும், துவம்பத லட்சியார்த்தமான கூடஸ்தன் அல்லது ஆத்மாவும் முறையே மாயாசகிதமாயும், அவித்தியா சகிதமாயு மிருத்தலின், அவ்விரண்டும் சுத்தமென்றும் கூறப்படுகின்றன வென்க.

சித்தொரு நான்கில் பிரமங்கூ டத்தன்

செப்புமா யாரகி தங்கள்

மத்தமி லீச னுயர்கடா மாயா

சகிதங்கள் வழுத்துமில் லீசன்

சத்தெனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினுந்

றகுக்கி தேடிவன் சீவன்

பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தான்

போரிவா ழாறுமா முகனே.

என்று திருப்போரூர் சந்திரமுறையில் சிதம்பர சுவாமிகள்
நிருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பது இங்கு நன்குணர்த்தப்பாலதாம்.

**துவம் பதார்த்தத்தின் சுத்தாசுத்தங்களைக்
கூறல்.**

66. ஆக முனறிக ழேழு நானென
றுவம்ப தத்தி னசுத்தமே
சோக மின்றிய சான்று நானென
றுவம்ப தப்போருள் சுத்தமே.

சுவன்: தேகம். இந்திரியம், பிராணன், மனம்,
புருஷி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் எழையும் நானெ
ன்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்;
(தேக முதலிய இவ்வேழம் நானன்று, இவற்றிற்கு)நான்
சோகமும் மோகமும்ல்லாத சாட்சி (கூடஸ்தனாகிய
ஆத்மா) என்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்தத்தின்
சுத்தமாம். 66

தேகமுதல் சித்த மூன்றுள்ளன காரிய வுபாதியாய் ; சீவன்
ஆவற்றுள் எதனையாவது நானென்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்
தத்தின் அசுத்தமாம் ; இவ்வுபாதியும் இது வருதற்குக் காரணம
யுள்ள அலித்தையும் நானன்று, இவற்றிற்கு நான் சாட்சியா

யிருக்கின்றேனென னுணர்ந்திருத்தல் துவர்ப்பதார்த்தத்தின்
சுத்தமாவென்பது வினக்கியவாரும்.

“நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டிமங் னை பார்ப்போ”

சுனவின் னனக்கூத்துந் ளாண்போம்—வினவின்.

சுமுத்தியிலே யில்லாத சூனிபககூத தாமடி

சுழுப்பாருளா நாயிருப்போ மீ.”

என்று விசுவநாதபாரங்கு ஁றுவதை எழுதித்து மீளாக்குமீளா
யின், ஆதமா தேகத்திராய் ஁லட்சணமாய், அவஸ்தாத்திராய சாட்
சியா யிருக்கின்ற தென்பது நமசிவாய் செவ்வீதாய் ஁னத் துதார.

தத்பதார்த்தத்தின் சுத்தாகுத்தங்களைக் கூறல.

67. அகில காரண மாதி நானேன

றற்ப தத்தி னசுத்தமே

சகல காரண சான்று நானேன

றற்ப தப்போருள் சுத்தமே.

சுசன்: சர்வேசுவரன், சர்வஞ்ஞன், சர்வாதரி
யாமி, சர்வகாரணன், சர்வஸ்திதி, சர்வரங்கரன், சர்வ
சிருஷ்டி யென்னுமேழையும் நானென்று நகான்ருத
தத்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்; சர்வேசுவரன் முதலிய

இவ்வேழமும் நானன்று, இவற்றிற்கு நான் சாட்சியென்று
கொள்ளுதல் தற்பதார்த்தத்தின் சுதந்தரம். 67

சாவேசுவரன் முதல் சாவசிருஷ்டி யிருபுள்ளன உபா
யுடாசியாம்; இவ்வுபாயினை நசன் நானென்று கொள் ளுக. தத்
ததார்த்தத்தின் அசுத்தமம்; யான் இதற்குச் சாட்சியா யிருக்க
கொண்டிருப்பினன்றிருதல் தற்பதார்த்தத்தின் சுதந்தரம் அபு
யிள கியவாரும்.

சசன் சத்தெனார் தன்னுள் பெய்ப்போதும் பறவாதவழியுருப்
பினும், உலகைப் படைத்தல் காத்தல் முதலிய உதாழிற் களச்
செய்யப்போது தனக்கு உபாயியாயுள்ள மானபயையுப் பரீனன்று
கொண்டிருத்தலின், அது தற்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமமன்று,
அவன் தனக்கு உபாயியாயுள்ள மாயைக்கும் அதனும் கற்பி கைப்
பட்டுள்ள சாவேசுரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வாந்தரி யாக்
வம், சர்வகாரணத்துவம், சர்வஸ்திதித்துவம், சர்வசங்கு கி
வம், சர்வசிருஷ்டித்துவ மென்னும் தார்பத்திற்கும் எப்போது
நான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்று க்கொண்டிருதலின்,
அது தற்பதார்த்தத்தின் சுதந்தமமன்றும் கூறப்பட்டன அவன்.

“ அசுத்தனான் சுத்த னானவா தேதெனில்
வாணச் சிரமமும் வகுத்ததர் மங்களும்
அவைதரு காகசொர்க் காதிய பலன்களுந்
சேடமா மந்த கோடிஜன் மங்களும்

தத்துவம் பதங்களின் அசுத்தப் பொருள்க
 னிலை, சுத்தப் பொருள்களிலை
 யெனக் கூறல்.

69. அசுத்த மாகிய திருப தத்தினு
 முக்கி யப்பொரு ளாவதே
 விசுத்த மாண திலக்கி யப்பொரு
 ளென்று சோல்லுவர் விமலரே.

தத் துவ மென்னு மிரண்டு பதங்களின் முக்கியப்
 பொருள்கள் அசுத்தமாம்; அப்பதங்களின் இலக்கியப்
 பொருள்கள் சுத்தமாமென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.
 (சசிவன்ன! நீ இவற்றைக் கவனிக்கக் கடவாய்.) 69

தத் துவம் பதங்களின் முக்கியப் பொருள்கள் வாச்சியார்தத
 மாம்; இலக்கியப் பொருள்கள் இலட்சியார்த்தமாம்; தத் துவம்
 பதங்களின் முக்கியப் பொருள்களான ஈசனும் சீவனும் (முறையே
 காரணோபாதி காரியோபாதி யென்னும்) உபாதி சகிதமாயிருத்தலின்,
 அவர்கள் அசுத்தமெனப் படுகின்றனர்; அப்பதங்
 களின் இலக்கியப் பொருளான பிரஹ்மமும் கூடஸ்தன் அல்
 லது ஆத்மாவும் உபாதி சகிதமாயிருத்தலின், அவை சுத்தமெனப்
 படுகின்றன வென்பதாம்.

முக்கியப் பொருள் அல்லது முக்கியார்த்தம், வாச்சியார்த்தம், அபிதாராத்ர்த்தம், சககியார்த்தம், பொத்தியார்த்தம், விதேயார்த்தமென்பன ஒரு பொருட்கினவிகளாம்.

தத்வாமாதஃ ட்ட்டன் சீவவுபாதியில் “இந்தச் சைதன்னிய அறிவு காரிய வுபாதியுடனே கூடி சின்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கியபோது ஸட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கியபோது சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது” என்றும், பாவுபாதியில் “ இந்த ஸ்வரூபம் (அறிவு) (காரண) உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபாது முக்கியமென்றும், உபாதியை விட்டுப் பிரிந்தபோது இலட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது ” என்றும் கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம்.

அம் முக்கியப் பொருள்களியை, இலக்கியப் பொருள்களியை யெனக் கூறல்.

70. முரண்ட சீவ பரங்க டம்முடன்
முக்கி யப்பொரு ளாவதே
யிரண்டில் வேறறு சிற்சொ ரூப
மிலக்கி யப்பொரு ளாவதே.

(பெயராலும், இடத்தாலும், உபாதிபாலும், உடலாலும், உணர்வாலும் தம்முள்) மாறுபட்டுள்ள சீவேசுவரர்களது காரியோபாதியும் காரணோபாதியும் தத்துவம் பதங்களின் முக்கியப் பொருள்களாம்; இவ்விரண்டு உபாதிகளிலும் வேற்றுமையில்லாது விளங்கும் சிர்விசேஷ சின்மாத்நிரப் பொருள் (அஃதாவது ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும்) அப்பதங்களின் இலக்கியார்த்தமாம்.

ஈசனுக் குபாதியாயுள்ள மாயையும் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட சர்வேசுவரத்துவமுதல் சர்வசிருட்டித்துவமீராயுள்ளனவும் ஈசுவர சேதனத்தோடு தப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அவ்வுபாதியோடுள்ளசேதனமாத்நிரம் அப்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாம்; சீவனுக் குபாதியாயுள்ள அவித்தையும் அது காரணமாக வருகின்ற தேகமுதல் சித்தமீராயுள்ளனவும் சீவ சேதனத்தோடு துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அவ்வுபாதியோடுள்ள சேதனமாத்நிரம் அப்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமா மென்பது விளக்கியவாரும்.

உபாதிகளை விலக்கியவிடத்துச் சிற்சொருபத்தின் ஏகத்துவம் விளங்குமெனக் கூறல்.

71. ஊக்கியப்பர சீவர் தங்க
 ளுடம்பி ரண்டு மிலக்கணு

வாக்கி யப்படி னாலோரு

வத்து வேபர வத்துவே.

அப் பர சீவர்களது உபாதிபிரண்டினையும் இலக்
கண வாக்கியப்படி (தத் துவம் பதங்களின் இலட்சண
விருத்தியால்) ஆராய்ந்து நீக்கி நோக்கினால், பரவஸ்து
(சீவன் ஈசன் என்னும் பேதமற்று) ஒருபொருளாகவே
விளங்குவதாம்.

71

காரிய காரணவுபாதிகளால் சீவனென்றும் ஈசனென்றும்
விளங்குகின்ற சேதனத்தை அவ்வுபாதிகளை மாகாவாக் கியத்தின்
தத் துவம் பதங்களின் இலட்சணவிருத்தியா லாராய்ந்து நீக்கி
நோக்குமிடத்து, அது பேதமென்பது சிறிதுமில்லாது ஏகாகவே
விளங்கு மென்பதாம்.

காரியோபாதியிலும்காரணோபாதியிலுமுள்ள சேதனத்தைத்
தத்துவமசி மாகாவாக் கிய விசாரத்தால் அவ்வுபாதிகளை விட்டு
நோக்குமிடத்து ஏகமாமெனக்கூறல், கடமுதலிய வுபாதிகளைக்
கழித்து ஆகாயமொன்றே யென்பதுபோலும், ராமச்சந்திரனை
மதவ்யத்துவத்தை விடுத்து நீயே விஷ்ணு என்பது போலு
மாம்.

இலட்சணை இத்தனையா மெனக்கூறல்.

72. ஓரில் விட்டதும் விட்டி டாதது
முபய மும்மென வுணர்வுளோர்
தேர் லக்கணை திரிவி தத்தி
லிசைப்பர் மற்ற தியம்புவாம்.

இலக்கண நூலுணர்வுப தருக்க நூலுணர்வு முடைய அறிஞர் இலட்சணையானது ஆராய்விட்டத்துவிட்ட லட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென மூன்று விதமாக விருக்கின்றதென்று கூறுகின்றனர். அவ்விலட்சணையி னிப்பல்பினைக் கூறுகின்றமும் (சசிவன்னா! அதனை நீ கவனித்துக் கேட்பாமாக.) 72

இலக்கண நூலுணர்வும் தருக்கநூலுணர்வுமுடைய அறிஞர் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவற்றுள் தாமெடுத்துக்கூறும் வாசகப்பொருள்(சொற்பொருள்) பொருந்தாதுபோமாயின், லட்சணையால் தாம்கூறும் வாசகப்பொருள் பொருந்தும் வண்ணம் அவ்வாசுத்திற்குப் பொருள் கொள்ளுகின்றனர்; அது விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென மூன்று தாக விருக்கின்றது என்பதாம்.

‘வடதூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராமல், இடாகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாத்

கொள்வார், திடமான வதுவு முன்றாச் செப்புவார விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென்றும்பே ராமே ” என்று கைவல்லிய நவந் தங்கூறுவது இங்குணர்த்தற்பாலதாம்.

விட்டலட்சணை ஜகல்லட்சணை யென்றும், விடாத லட்சணை அஜகல் லட்சணையென்றும், விட்டுவிடாத லட்சணை ஜகத ஜகல் லட்சணை அல்லது பாகத்தியாக லட்சணை யென்றும் சொல்லப்படும். இலட்சணை யென்றது இங்கு இலட்சணை விருத்தியை.

ராக்கியத்தில் தாற்பரியாநுபபத்தி (தாத்பரிய வுணர்வு நிகழ்மையே இலட்சணைக்குப் பீஜ (காரண)மாம்; சக்கிய சம்பந்தம் இலட்சணையாம்.

கங்கையி லிடைச்சேரி யென்னுமிடத்துக் கங்கையென்னும் பதத்தின் சக்கியம் (மூக்கியப்பொருள்) தேவநதிப் பிரவாகமாம்; அதற்கு அதன் கரையோடுள்ள சம்பந்தம் இலட்சணையாம். சத்தத்(பதத்)திற்குத் தனது அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும்; அது சக்திவிருத்தி, இலட்சணைவிருத்தியென இருவகைத்தாம். சதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சாட்சாத் (நேர்) சம்பந்தம் சத்தத்தின் சக்தி விருத்தியாம்; சக்தி விருத்தியினை லறியப்பட்ட அர்த்தத்தின் வாயிலாகச் சதத்திற்கு மற்றோருத்தத் தோடுள்ள பரம்பரைச் சம்பந்தம் சத்தத்தின் இலட்சணை விருத்தியாம். சக்திவிருத்தியால் அறியப்பட்ட அர்த்தம் சக்தியார்த்தமாம்; இலட்சணை விருத்தியால் லறியப்பட்ட அர்த்தம்

1ம் இலட்சியார்த்தமாம். எங்கே வாச்சியார்த்தம் (சொற்பொருள்) பொருந்தவில்லையோ அங்கே லட்சணை அஃதாவது இலட்சணை யிருத்தி கொள்ளப்படுகின்ற தென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

விட்ட லட்சணை.

73. மஞ்ச கூப்பிடு தென்றல் போலவும்
வடப கீரதி யுள்ளதே
விஞ்ச கோஷம தென்றல் போலவும்
விட்ட லக்கணை யாவதே.

‘மஞ்ச கூப்பிடுகின்றது’ என்று கூறுதல் போல்வ தும், ‘கங்கையி லிடைச்சேரி யிருக்கின்றது’ என்று கூறு தல் போல்வதும் விட்ட லட்சணைக்கு உதாரணங்களாம்.

தத்வாமிர்தக் கட்டளை சிவவுபாதியில் “மஞ்சங் கூப்பிட்ட தென்றும், கங்கைக்க ணிடைச்சேரி யுள்ளதென்றும் சொல்லு மிடத்து, மஞ்சமானது மரம், மரமானது கூப்பிடுமா? மஞ்சத்தி லொரு புருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்றுகொள்ளல்வேண்டிய தாயிற்று; கங்கையானது ஜலம், ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக் கமாட்டாது; கங்கைக் கரையிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்ற தென்று கொள்ளல் வேண்டியதாயிற்று” என்று கூறுவது இங் குணர்தற்பாலதாம். மஞ்ச-கட்டில்.

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை (சொற்பொருளை) விட்டு, அதன் (அப்பொருளின்) சம்பந்தியை யுணர்த்துவது சம்பவிக்ஷிந்ததோ அங்கே விட்ட லட்சணையாம்.

(1) மஞ்சு கூப்பிடுகின்ற , நென்னுமிடத்து மஞ்சென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய மஞ்சினைவிட்டு, அதன் சம்பந்தியாகிய புருஷனை யுணர்த்துதலின், இது விட்டலட்சணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்கு மஞ்சு பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு (கட்டிலுக்கு) அதன் (கட்டிலின்) சம்பந்தியாகிய புருஷனே உள்ள சையோக சம்பந்தம் (விட்ட) லட்சணை விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் புருஷன் லட்சியார்த்தமாம் மஞ்சு கூப்பிடுதல் சம்பவியாதாகலின், அது விடப்பட்டது.

(2) கங்கையி லிடைச்சேரி யிருக்கின்றது என்னுமிடத்துக் கங்கையென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய தேவநதிப் பிரவாகத்தை விட்டு, அதன் சம்பந்தியாகிய யுணர்த்துதலின், இதுவும் விட்டலட்சணைக்கு உதாரணமாம். இங்குக் கங்கா பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு (தேவநதிப் பிரவாகத்திற்கு) அதன் (தேவநதிப் பிரவாகத்தின்) சம்பந்தியாகிய கரையோடுள்ள சையோக சம்பந்தம் (விட்ட) லட்சணை விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் லட்சியார்த்தமாம். தேவநதிப் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி யிருப்பது சம்பவியாதாகலின், விடப்பட்டது.

சம்பந்தி-சம்பந்தமுடையது; சையோகம்-இரண்டு பொருள்களின் கூட்டம்.

விடாத லட்சணை.

74. சிவலை நின்றது வெள்ளை போயின
தென்று செப்புதல் போலவே
கவலை யின்றி விடாத லக்கணை
யென்று நீகொள் கருத்திலே.

‘சிவலை நின்றது, வெள்ளை போயது’ என்று கூறு
தல் போல்வது விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம்.
சசிவனா! நீ இதனை யுன்கருத்திலே கவலையின்றிக்
கொள்வாயாக.

74

தத்வாயிர்தக் கட்டளை பரவுபாதியில் “ஒரு சிகப்புக்
குதிரையையும் வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்
பார்க்குச் சிகப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளை போகின்ற தென்னு
மிடத்துச் சிகப்பு வர்ணம் தனியே நில்லாது, வெள்ளை வர்ணம்
தனியே போகாது; ஆகையால், சிகப்புக் குதிரை நிற்கின்றதென்
றும், வெள்ளைப்பசு போகின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டிய
தாயிற்று” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தற்பாலதாம்

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை விடாது அதன் சம்பந்தியையு
முணர்ந்துவது சம்பவிக்கின்றதோ அங்கே விடாத லட்சணை
யாம்.

(1) 'சிவலை நின்றது' என்னுமிடத்துச் சிவலையென்னும் தன் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறத்தை விடாது, அதன் (செந்நிறத்தின்) சம்பந்தியாகிய குதிரையை முணர்த்துதலின், இது விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்குச் சிவலை என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறமென்னும் குணத்திற்கு அதன் (செந்நிறத்தின்) குணியாகிய குதிரையோடுள்ள தாதாத்திய (சுந்நித பேத வாஸ்தவ அபேத) சம்பந்தம் (விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படுங் குணி (குதிரை) இலட்சியார்த்தமாம். சிவலையென்னுங் குணத்திற்கு நின்றலென்னுந் தொழில் சம்பவியாமையின், அதனோடு குணியுங் கொள்ளப்பட்டது.

(2) 'வெள்ளை போயது' என்னுமிடத்து வெள்ளை யென்னும்பதத் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய வெண்ணிறத்தை விடாது, அதன் (வெண்ணிறத்தின்) சம்பந்தியாகிய பசுவையு முணர்த்துதலின், இதுவும் விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம். இங்கு வெள்ளையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய வெண்ணிறமென்னுங் குணத்திற்கு அதன் (வெண்ணிறத்தின்) குணியாகிய பசுவோடுள்ள தாதாத்திய சம்பந்தம் (விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படுங் குணி (பசு) இலட்சியார்த்தமாம். வெள்ளையென்னுங் குணத்திற்குப் போதலென்னுந் தொழில் சம்பவியாமையின், அதனோடு குணியுங் கொள்ளப்பட்டது. குணி-குணக் கையுடையது.

விட்டுவிடாத லட்சணை.

75. மேவும் விட்டு விடாத லக்கணை
மேய்ம்மை யாதெனினந்தவித்
தேவ தத்த னெனும்பொ ருட்படி
சித்தை செய்திடு தீரவே.

விட்டுவிடாத லட்சணையின் உண்மைப்பொருள்
19 நிகரின், அதனைக் கூறுகின்றோம், கேட்கக்கடவாய்.
சோயந் தேவதத்தன்' என்று கூறுதல் போல்வது
விட்டுவிடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம். சசிவன்னா!
! இவ்வதாரணத்தின் பொருட்படி தத்துவமசிமகாவாக்
கையத்தின் பொருளை முடிவாகச் சிந்தித்துணரக் கட
வாய்.

75

சோயந் தேவதத்தனென்பதன் பொருள் அந்த இத்தேவ
தத்தனென்பதாம்; அஃதாவது அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத்
தேவதத்தனென்பதாம். சோயந்தேவதத்தனென்பது 5: (அந்த)—
அயம் (இந்த)— தேவதத்தனென்ப பிரிபடுவதாம்.

தத்வாயிர்தக் கட்டளை அபிபதந் கூறுமிடத்து “அகண்ட
வாங்கியமாவது சோயந் தேவதத்தனென்பது. ஒரு தேவதத்தன
விய புருஷனுடனே காம் சிறிதுகான் கூடலிருந்தோம்; இவன்

சிறிது நாளுக்குப் பிறகு பிரிந்து போயினான். அநேக நாளுக்குப் பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரையிலே அங்கிக் காலத்திலே ராஜாவா யிருக்கக் கண்டோம் ; அங்கே அவனுடன் சிறிதுநான் கூடியிருந்தோம்; பின்பு நம்மை அவன் பிரிந்துபோயினான். சிறிது நாளுக்குப் பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியா யிருக்கக் கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தனோ அல்லனோ வென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் மூன்றே மறுவுண்டே! அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனாவெனன்று பார்க்குமிடத்து அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத் தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்போது அவனைவிட்டன அந்த இரண்டிடமும் இரண்டு காலமுமாம் ; அவை விட்டுப் போக, விடாமல் நின்றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேபாம்.” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தற்பாலதாம்.

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தின் விரோதமுடைய ஒரு பகுதியை விட்டு விரோதமில்லாத மற்றொரு பகுதியை விடாதுணர்த்துவது சம்பலிக்கின்றதோ அங்கே விட்டு விடாத லட்சணியாம். சோயந் (அந்த இத்) தேவதத்தனென்னுமிடத்து இறந்த காலமும் தேசத்துள்ள தேவதத்தனது உடம்பும் அவனென்னும் பதத்தின்

ராச்சியார்த்தமாம்; நிகழ்காலமும் சமீப தேசத்துள்ள தேவதத்தாது உடம்பும் இவனென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம். இங்கு இறந்த காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும், தூர தேசத்திற்கும் சமீப தேசத்திற்கும் ஒருமை யுணர்ச்சியில் விரோதமிருத்தவின், அவற்றை விட்டு, ஒருமை யுணர்ச்சியில் விரோதமில்லாத தேவதத்தனது உடம்பை விடாது அபேதமாகச்சோயந்தேவதத்தனென்னும் வாக்கிய முணர்த்துதலின், இது விட்டுவிடாத லட்சணக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்கு வாச்சியார்த்தத்தின் அவிரோதபாகமாகிய சரீரத்திற்கு லட்சியார்த்தமாகியசரீரத்தோடுள்ளதாதாமிய சம்பந்தமும், வாச்சியார்த்தத்தின் விரோத பாகமாகிய தேசகாலங்களுக்கு லட்சியார்த்தமாகிய சரீரத்தோடுள்ள சையோக சம்பந்தமும் (விட்டு விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் லட்சியார்த்தம் தேவதத்த சரீரமாம். சோயந் தேவதத்தனென்னும் வாக்கியம் தேசம் கால மென்னும் விரோத பாகத்தை விட்டு அவிரோதமான தேவதத்த சரீரத்தை விடாதுணர்த்துதலின், தேவதத்தனொருவனே யென்பது பெறப்படுவதாம்.

விட்டுவிடாத லட்சணையில் வாச்சியார்த்தத்தின் வகதேசபாகம் இலட்சியார்த்தமாம். அஃதிங்குத் தேவதத்தனது உடம்பு மாத்திரமாம்.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தின் உண்மைப்
பொருள் விட்டுவிடாத லட்சணையாலன்றி
ஏனைய லட்சணைகளால் விளங்காதெனல்.

76. விட்ட லக்கணை தனையும் விட்டு
விடாத லக்கணை தனையுநீ
விட்டு விட்டு விடாத லக்கணை
யால் விளங்கும் விளங்கவே.

சசிவன்னா! நீ விட்ட லட்சணையையும்விட்டு,
விடாத லட்சணையையும் விட்டு, விட்டுவிடாத லட்சணை
பால் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தின் பொருளைக் கொள்
ஞவாயாயின், உனக்கு அப்பொருள் செவ்வையாக
விளங்குவதாம். 76

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தி னுண்மைப் பொருள் விட்டு
விடாத லட்சணையினாலேயே விளங்குமென்பது கூறியவாறும்.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையைக்
கொண்டால், தத்துவம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்திலுள்ள
(காரண காரிய வடிவ அபாதி பாகமே யன்றிச்) சேதனபாகமும்
விடுபட்டுப் போதலின், பொருந்தாது; விடாத லட்சணை
யைக் கொண்டால் தத்துவம் பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்தின்

பாகமும் விடப்படுவதன்றா யிருத்தலின், அதுவும் பெருநதாது விட்ட லட்சணையில் சேதனத்தை விடுதலும், விடாத லட்சணையில் சேதனத்தோடு ஐடந்தையுங் கொள்ளுதலும் சமபவித்தலின், இவ்விரண்டாலும் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் மகா வாக்கியத்தில் பெறப்படுவதாகாது; ஆகவே, விட்டுவிடாத லட்சணையே கொள்ளுதற் குரியதாம். மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையைக் கொண்டால் சேதனபாகமும் விடுபட்டுப் போதலின், மோட்சமடைதற் குரியவனே யில்லாமற் போவன்; விடாத லட்சணையைக் கொண்டால் காரணோபாதியும் காரியோபாதியும் விடப்படுவனவன்றா யிருத்தலின், பந்த நீக்கமே பெறப்படுவதில்லையாம். ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையாலும் விடாத லட்சணையாலும் பெறப்படுவதன்றாகலின், விட்டுவிடாத லட்சணையாலேயே அது பெறப்படு மென்பதா .

“விட்டவிலக் கணையாலு மைக்கியந் தோன்றா விடாதவிலக் கணையாலு மைக்கியந் தோன்றா, திட்டமதா முபயவிலக் கணையொன்றாலே யிலங்குபா சிவைக்கிய மிலங்கும்” என்று ரிபுதேதகூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம்.

யான் பிரஹ்மமென்னும் தத்துவ ஞானம் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் விட்டுவிடாத லட்சணையைக் கொண்டால் உண்டாவதாக விருத்தலின், அம்மகா வாக்கியத்தில் விட்டுவிடாத

லட்சணையையே கொள்ளல் வேண்டும்; கொள்ளாவிட்டால், சமையலுக்கு நெருப்புப்போல மோட்சத்திற்குச் சாட்சாத் (நோர்) சாதனமாயுள்ள தத்துவஞான முண்டாகாது; உண்டாகாதாகவே, தத்துவமசி மகா வாக்கிய வுபதேசம் புருஷார்த்த (மோட்ச) சாதனமாகாது அநார்த்த(துக்க) சாதனமாகவே முடியுமென்பதாம்.

வேத வாக்கியம்: விதி வாக்கியம், நிவேதன வாக்கியம், சித்தார்த்த போதக வாக்கியமென மூவகைத்தாம்; அவற்றுள், விதி வாக்கியம் சத்தியத்தைப் பேசு, தர்மத்தைச் செய் என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; நிவேதன வாக்கியம் கள்ளுண்ணற்க, கஞ்சா குடியற்க என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; சித்தார்த்த போதக வாக்கியம் அவாந்தர வாக்கியம், மகா வாக்கியமென விருவகைத்தாம்.

(1) அவாந்தர வாக்கியம் “அந்நம் பிரஹ்மம்”, “சத்தியம் ஞானம் அந்நம் பிரஹ்மம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாம். (2) மகாவாக்கியம் “தத்துவமசி”, “அயமாந்தமாப் பிரஹ்மம்” என்றற்றொடக்கத் தனவாம்.

விட்ட லட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென்னு மூன்றனுள், முன்னைய விரண்டும் அவாந்தர வாக்கியங்களிலும், பின்னையது மகா வாக்கியங்களிலும் பயன்படுவனவாம்.

‘அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னும் வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையையும், ‘சத்தியம் ஞானம் அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னும்

யத்தில் விடாத லட்சணையையும் கொள்ளுதல் வேண்டும். 'அந்நம் பிரஹ்மம்' என்னுமிடத்தில் அந்ந பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய உண்மைவிட்டு, அதனது (உண்மையின்) நாதாத்மிய சம்பந்தமுடைய சேதனத்தை யுணர்த்துதலின், அது (விட்ட) லட்சண விரூத்தி யுடையதாம். இவ்வு அந்நபதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அதன் (அந்நத்தின்) சம்பந்தியாகிய சேதனத்தோடுள்ள நாதாத்மிய (கற்பிதபேத வாஸ்தவ அபேத) சம்பந்தம் லட்சண விரூத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் சேதனம் இலட்சியார்த்தமாம். கற்பிதப் பொருளாகிய அந்நம் யதார்த்தப் பொருளாகிய சேதனமாகாமையின், அது விடப்பட்டது.

'சத்தியம் ஞாநம் அந்நம் பிரஹ்மம்' என்னுமிடத்துச் சத்திய முதலிய பதங்கள் தமது வாச்சியார்த்தமாகிய உண்மை, அறிவு, முடிவின்மை யென்பவற்றை விடாது, அவற்றின் நாதாத்மிய சம்பந்தமுடைய சேதனத்தையு முணர்த்துதலின், அவை (விடாத) லட்சண விரூத்தி யுடையனவாம். இவ்வுச் சத்திய முதலிய பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களுக்கு அவற்றின் (உண்மை, அறிவு, முடிவின்மை யென்பவற்றின்) சம்பந்தியாகிய சேதனத்தோடுள்ள நாதாத்மிய சம்பந்தம் லட்சணவிரூத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் சேதனம் இலட்சியார்த்தமாம். சத்திய முதலியன பிரஹ்மத்தை விட்டாராமையின், அவற்றோடு சேதனமும் கொள்ளப்பட்டது.

தத்துவமசி மகா வாககியத்தில ததபதத்தின வாசசியாத தம காரணோபாதி யுடைய சேதனமா அஃந்தாவது ஈசுவர னும், துவம்பதத்தின வாசசியாததம் காரியோபாதி யுடைய சேதனமாம், அஃந்தாவது சேவனம் ஆங்கு காரணோபாதிக்கும் காரியோபாதிக்கும் ஒருபை யுணாசசியில் விரோத மிருத்த லின், அவற்றைவிட்டு, ஒருமை யுணாசசியில் விரோதமில்லாத சேதனத்தை விடாது அப்பதமாகத் தத்துவமசி மகா வாககிய முணாததுவ தறிக

ஆங்கு வாசசியாதத்தின அவிரோத பாகமாகிய சேதனத் திறகு லட்சியாததமாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாதமிய சம பந்தமும், வாசசியாதத்தின விரோத பாகமாகிய காரணோபாதி காரியோபாதிக்கு லட்சியாததமாகிய சேதனத்தோடுள்ள அதிஷ்டானத் தன்மைச் சம்பந்தமும் (விட்டுவிடாத) லட்சண விருத்திபாம், அதனால் அறியப்படும் சேதனத்தின் ஒருமை லட்சியாததமாம்

தத பதத்தின வாசசியாததம் ■■■■■ வுபாதியுள்ள சேதன மாம், அதுவே ஈசனும், லட்சியாததம் சேதன மாதிரிமாம், அதுவே பிரஹ்மமாம்; துவம்பதத்தின வாசசியாததம் காரிய வுபாதியுள்ள சேதனமாம், அதுவே சேவனம், லட்சியாததம் சேதன மாதிரிமாம், அதுவே கூடஸ்தன் அல்லது ஆதமா வாம் என்றும், லட்சியாதத்திற்கு அபேதக் கூறப்படு

இன்றதன்றி வாச்சியார்த்தத்திற்கு அபேதம் கூறப்படுவதின் மென்றும், இங்குணர்தல் வேண்டும்.

காரபிணபாதி - சர்வேசுவரத்துவ முதலிய தர்மமுடைய மாயையாம்; காரியோபாதி—தேகமுதல் சித்த மீறாயுள்ளனவும். அவை வருவதற்கேதுவாயுள்ள அவித்தையுமாம்.

துயர தேவர் சுந்த சாதகத்தில்

“சீவன துபாதி யீசன துபாதி தீர்த்துசித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விட்டு விடாதலக் கணையென் றறைத்திடி லுபாதியோ ரிரண்டும், மேவலை நீங்கல் விட்டலக் கணையாம் விளங்குஞ்சித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விடாத லக்கணையாதும்” என்று கூறுவது இங்கு நன்குணர்த்தற்பாலதாம்.

சசிவன்னனது விஞ்.

77. போது மேலிய தேசம் விட்டொரு

புருட னைக்கொளு மாறபோ

லோது மீருடல் கண்டு விட்டத

னுண்மை லுண் வரைத்திடே.

சற்குரு மூர்த்தி! சோயந் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்துள் (விட்டுவிடாத லட்சணையால் விரோத முடைய) (இறந்த காலம் நிகழ் காலம் என்னும்) காலத்

தையும், (தூரதேசம் சமீபதேச மென்னும்) தேசத்தை
பும் அறிந்து விட்டு (விரோதமில்லாத) ஒரே தேவதத்
தனை (அவனே இத்தேவதத்தன், இவனே அத்தேவ
தத்தனென்று) பொருளாகக் கொள்ளுவது போல, தத்
துவமசி மகா வாக்கியத்துள் (விட்டுவிடாத லட்சண
பால் விரோத முடைய) (காரணோபாதி காரியோ
பாதி யென்னும்) இரண்டுடம்பையும் அறிந்து விட்டு,
(விரோதமில்லாத) ஒரே சேதனத்தை (அதுவே இது,
இதுவே அது வென்று) பொருளாகக் கொண்டு, அவ்
வாக்கியத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காண அடியே
னுக்கு விளங்க உணர்த்தியருளல் வேண்டும். 77

சோயந் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்துள் விரோத
முடைய காலத்தையும் தேசத்தையும் விட்டு, விரோதமில்லாத
தேவதத்தனது உடம்பை மாத்திரம் கொண்டு, அவனே இத்
தேவதத்தனென்றுணர்வதுபோல, தத்துவமசி மகா வாக்கியத்
துள் விரோதமுடைய காரணோபாதியையும் காரியோபாதியை
யும் விட்டு, விரோதமில்லாத சேதனத்தை மாத்திரம் கொண்டு,
அந்தப் பிரஹ்மமே இந்த ஆத்மா வென்றுணரும் விதத்தை யடி
யேனுக்குத் தேவரீர் திருவாய்மலர் தருளல் வேண்டுமென்று சசி
வன்னன் வினவினா நென்பதாம்.

அவனே இது தேவததத நென்னும வாககியத்துன் கால
தேசககளை விட்டு நோககியபோது தேவததத நெருவனே
மென்பது விளங்குவது போல, தத்துவமசி மகா வாககியத்துன்
காரண காரிய வழுவ உபாதிக்களை விட்டு நோககியப்பாது சேதன
மென்றே மென்பது விளங்கு மென்பதாம்.

“ பன்னிய சோய மென்னுப பதங்களின் வாசசி யார்த்த
அன்னிய தேசந கால பவனிய மென்ப மெல்லாம்
சொன்னவிய விசோதப விட்டுத தொடரிலக கியாமல் டாமல்
உன்னிமற் றேவ தத்த நெருவனே வெளியாக காட்டும்”

“ தத்துவ மென்னுமப தங்கள் பிரமாயச சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாசசிபார்த்த தத்தை விட்டு
சித்தமு மது நீ யாகு நீயது வாகு மென்னு
அததமு பகண்ட மென்றே யசிபத வைககியங் காட்டும்”

என்ற கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்
பாலதாம்.

மாகந்தி பராயண முனிவரது விடை

வேறு.

78. பிரியாவுயிர் காரிய மாமுடலும்
பிரமத்துறு காரண மாமுடலும்
கரியாகிய வாதனை யுங்கழியக்
காட்டும்படி கண்டுகொள் கண்ணுறவே.

சேவனுக்குரிய காரிபோபாதியும், ஈசனுக்குரிய காரணோபாதியும், இவற்றிற்கு யான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் கழியுமாறு சேதனத்தின் ஒருமையைக் காட்டுகின்றோம்; சசிவன்னா! யாம் காண்பிக் கும் பிரகாரம் நீ அதனை அபரோட்சமாக அறியக்கடவாய்.

78

தேகம்-இந்திரியம்-பிராணன்-மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம் எனனும் காரிய உபாதியும், சாவேசுவரத்துவம்-சாவஞ்ஞத்துவம் - சாவாநதரியாமித்துவம் - சாவ காரணத்துவம் - சாவ ஸ்திதித்துவம் - சாவ சங்காரத்துவம் - சாவ சிருட்டத்துவ மென்னும் காரணவுபாதியும், இவை நிகழுவதற் கேதுவாயுள்ள அவிததையும் பாலையும், இவற்றிற்கு நான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் நீக்கும் வகையைக் கூறுகின்றேன், சசிவன்னா! இவற்றை நீ குறிக்கொண் டெனக்கடவா யென்று மாந்தி பராயண முனிவா கூறினா ரென்பதாம்.

காரிய வுபாதிக்கும் வுபாதிக்கும் யான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்றணாதவன், அவ்வளவோடு நின்று விடுவானாயின், அதுவும் பந்தத்திற் கேதுவாம்; ஆகலின், யான் சர்வசாட்சியா யிருக்கின்றேனென்னும் வாசனையும் நீக்கினவனே பிறவி யில்லாதவ னாவனென்பதிக் குணர்தல் வேண்டும். எவ்

வகைத்தாய சங்கற்பமுமின்றிச் சின்மாத்நிரமாக அஃதாவது நானேதானாக விளங்குகின்றவனே சர்வதுக்கநிவிர்த்தி பரமாத் தப்பிராப்திவடிவ மோட்சமடைவானென்பது வேதாந்தசாஸ்திரத் தின் சித்தாந்தமாம்.

பிணஞ்சுடுவதற்குத் தடி காரணமாயிருத்தல்போல நான் கர்த் தா-நான் போக்தா என்றற் றொடக்கத்து வாசனை நீங்குவதற்குச் சாட்சிவாசனை காரணமாயிருக்கின்றது; தடி முடிவில் வெந்தொழி தல் போலச் சாட்சிவாசனையும் முடிவில் நீங்கி யொழிகின்றது; அஃதுள்ளவனவும் நான் கர்த்தா, நான் போக்தா என்றற் றொடக் கத்து வாசனை பாகுவகையா யிருக்கும்; அஃதிருக்கு மளவும் பிறவி வாராதிருத்தல் சம்பவியாதென்பதாம். “பிணஞ்சுடு தடி யென்ன வெண்ணக் கொண்டே பெரும்பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, அண்ணந்தவென் னையுரப் படியீறில் போதத்தில் விட்டனு போகத் திருந்தானே” என்று பாடுதுறை கூறுவது இங்குணர்த்தபால்தாம்.

“சாட்சியாய் நிறைந்த தன்மையே தென்னில், ஆதித்த சந்நி தா னத்தினி லகில, சகலேந் தியவிவ காரமுஞ் சமைதல்போல், தானே தானுஞ் சைதன்யமாத்திரம், பிரவிர்த்திநிவிர்த்திபேதவியா பாரம், இயற்றா தொன்றா வியற்றிடா திருக்கவும், விளக்கல்மாத் திரம்விவ டுடத்தலின், தானுமாமதனாற் சாட்சியென் றுணர் வாய்” என்று சொருப லட்சண விருத்தியில் பூசங்கராசாரிய

சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பது கவனிக்கப் படாமையின், சாட்சி மாத்திரமாய் விளங்கும் நிலை இத்தன்மையதா மென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

காமம் வெகுளி முதலிய விருத்திக ஞாண்டாவதற் கேது
[] சிததத்தின் சூட்சுமாவஸ்தையாகிய சம்ஸ்காரம் வாசனை யாம். இது சுத்தம், அசுத்தமென விருவகைத்தாம்.

(1) காமம் வெகுளி முதலிய விருத்திக ஞாண்டாவதற் கேதுவான வாசனை அசுத்த வாசனையாம்; இவ்வசுத்த வாசனை லோக வாசனை, சாஸ்திர வாசனை, தேக வாசனை யெனப் பலவித மாம். (2) அன்பு அருள் முதலிய விருத்திக ஞாண்டாவதற் கேது வான வாசனை சுத்த வாசனையாம்; இதுவும் மைத்திரியாதி வாசனை, சின்மாத்திரவாசனை யெனப் பலவிதமாம்.

இங்கு கூறியுள்ள சாட்சி வாசனை சின்மாத்திர வாசனை யாம். இச்சின்மாத்திரவாசனை திரிபுடி ஸ்மரண பூர்வகமாகிய சின்மாத்திர வாசனை, கேவல சின்மாத்திரவாசனை யென விரு வகைத்தாம்.

(1) நான் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் எனது மனத்தினற் சின்மாத்திர வடிவமாகவே அறிகின்றேனென்னும்பாவனை திரிபுடி ஸ்மரண பூர்வகமாகிய சின்மாத்திர வாசனையாம். திரிபுடியாவது மூன்று புறமுடையதாம்; [] ஞாதுரு (காண்பான்), ஞானம் (காட்சி), ஜேயம் (காணப்படும் பொருள்) என்பனவாகும்.

(2) காததா, கருமட, கரணட என்னுந் திரிபுடியின் ஸ்மரண மின்றிய சின்மாதிரன நான் என்னும் பாவனை கேவல சின்மாத திரி வாசனையாம்.

பூவுவாசனைகளி னியல்புகளை விரிவாகத் தத்துவாநு சந்தா னைய நான்காவது பரிசுசேதத்திற் காணலாம். எந்த வாசனையும் இல்லாது தான்மாததிரமாகவே விளங்கல் வேண்டுமெ ; 'அதுவே பெருத்தகக் நீலயா மெனபது சாஸ்திராததமாம். தாயுமானவா "உத்தனையோ டாடு மனப்பாமபு மாயவொரு, போதனைத் தையா புலப்படுதத வேண்டாவோ" என்றருளி யிருப்பது இங்கு நன்கு கவனித்துணாதற் குரியதாம்.

அவ்வுண்மைப் பொருளைச் சகல கேவல மற்ற விடத்தனறி, அவற்றின் யாதாவ தொனறுள்ள விடத்து அறிதல் முடியாதெனல்.

74). கரணத்திர ணிற் பினு மப்பொருளைக் காணக்கிடை யாதவை கையறவே மாணப்படி னும்மது கண்டுகோளும் வழியில்லை யெனும்படி நீமதியே.

அவ்வுண்மைப் பொருளைக் கரணக் கூட்டங்கள் தத்தம் விபாபாரங்களைச் செய்துகொண் டிருக்குமன

வும் காணுதல் முடியாது ; அக்கரணக் கூட்டங்கள் தத்
தம் வியாபாரங்க ளொழிய (தமது காரணமாகிய அஞ்
ஞானத்தில்) லயமடைந்தாலும் காணுதல் முடியாது ;
(கரணக் கூட்டங்கள் லயமடைந்துள்ள சுழுத்தி யவஸ்
தையில்) அதனைக் காணுதற்கு மார்க்கமே வில்லைபாம்.
இம்முறையைச் சசிவன்ன ! நீ ஆராய்ந்தறியக் கடவா
யாக.

79

அவ்வுண்மைய் பொருளென்றது ஆதம் சொரூப சிவ
அல்லது சிவ சொரூப ஆத்மாவை. கரணக் கூட்டங்கள்—
அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கன்மேந்
திரிய பஞ்சகம் என்பனவாம். இக்கரணங்களுள்ள காலம்
சகலாவஸ்தையாம்; இவை லயமாயுள்ள காலம் கேவலாவஸ்
தையாம். சகலாவஸ்தை — சாக்கிர, சொப்பனமாம்; கேவலா
வஸ்தை—சுழுத்தியாம். அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய
பஞ்சகம், கன்மேந்திரிய பஞ்சகமென்னும் கரணக் கூட்டங்
கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங் காலம் சாக்கிராவஸ்தையா
மென்றும், சாக்கிராவஸ்தையின் வாசனையால் தோன்றிய விஷ
யங்களோடு கூடி அந்தக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச்
செய்யுங்காலம் சொப்பனாவஸ்தையா மென்றும் இங்குணர்ந்த
பாலனவாம்.

கேவலாவஸ்தையில் பரம்பொருளைக் காணுதற்கு மாகக்மேயிலையாமென்பது “சுமுத்தியிற பிரள யததிற றேறறமாஞ் சகங்கள் மாண்டும, அமுத்திய பவம்போய முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ” என்று கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

பரம்பொருளைக் காணக் கூட்டங்கள் தத்தம் வியாபாரங் களைச் செய்யுட்போதும் அவை தம்காரணத்தில் ஒடுங்கியுள்ள டோது; அறிதல் முடியாதென்பதாம்.

அவஸ்தாத்திரங் விலக்கணம் கூறல்.

81 எந்தக்கர ணங்களு மேவனா
விதன்வாதனை யால்விட யங்கனோடே
யந்தக்கர ணங்கள் பொருந்தல்களு
வவைமாய்தல சுமுத்தி யவத்தையதே.

(அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகமென்னும்) கரணக் கூட்டமனைத தும் தத்தமது வியாபாரங்களைச் செய்தற்குரிய காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம்; இச் சாக்கிராவஸ்தையின் வாச ணையால் தோன்றிய விஷயங்களோடு அந்தக்கரணங்கள் கூடித் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்தற்குரிய காலம்

சொப்பநாவஸ்தையாம் ; அககூட்டமனைத்தும் லயமா
யுள்ள காலம் சுமுத்தி யவஸ்தைபாம் 80

(1) அநதக்கரண சதுஷ்டய மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தம் எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறையே நினைத
தல, நிச்சயித்தல, அபிமானித்தல, சிந்தித்தல எனபனவாம்

(2) ஞானேந்திரிய பஞ்சகம் சுரோத்திரம் (காது), துவகது
(தோல), சடக (கண்), சிவநுவை (நாகு), கிராணம் (முகு),
எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறையே கேடல, பரி
சித்தல, காண்டல, சுவைத்தல, மணங்கொளல எனபனவாம்

(3) காமேந்திரிய பஞ்சகம் வாகு, பாதம், பாணி, பாயுரு,
உபஸ்தம் எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறைபே
னித்தல, நடத்தல, இடுதலேற்றல, மலத்தை நீக்கல, ஆநந்தித
தல எனபனவாம் இக்கரணக கூட்டங்களுள் அநதக்கரண
சதுஷ்டயம் அகக்கரணமென்றும், ஏனையவை புறக்கரணமென
றும் சொல்லப்படும்

ஸதுல சரீரத்தில் சாக்ஷி வஸ்தையும், ரூகும் சரீரத்தில்
(அஃதாவது மனத்தில்) சொப்பநாவஸ்தையும், சரீரத
தில் (அஃதாவது நிர்வஸ்தையாயுள்ள அஞ்ஞானத்தில்) சுமுபதி
யவஸ்தையும் நிகழுவனவாமென்பதிக குணாதல் வேண்டும்

(1) சுரோததிர முதலிய ஓநதிரியங்களால் சபத முதலிய விஷயங்களை யறியுங்கால், சாக்ஷராவஸ்தையிற், அஃதாவது கூடுவாடி

(2) ஜாக்ஷராவஸ்தையின வாக்ஷையால் நிதிரா காலத்தில், நிதிரா நோனறுகின்றதே அது வொப்பாவஸ்தையிற், அஃதாவது கூடுவாடி

(3) யாதொன்று நிமிடம், தகரை மெனஞ், ௨௪ (1) யாபாய்க்கப் பட்டவனன்று, 1 னவநும்குதுமாய் அந்நிதவகால, ௪ மிகுதி பவஸ்தையாம், அஃதாவது உறக்கமாய்

சாக்ஷமுதலிய அவஸ்தைகளின் வயமாபுள்ளவளவு, ஆதம தரிசன முண்டாயி தென்பது உணர்த்தற பொருட்க் அவற்றிற், சிவஸ்பு கூறப்பட்டது.

கனலிற் சுழுத்திவரின உண்மைப் பெர நுளின்
வினக்க முண்டாமெனல.

வேறு

81 வினவிற பரத்தையறி வுறுதற
கவத்தையுலன் லினைமாறியே
நனவிற சுழுத்திக்லை வரினப்
பொருட்டிகழு நலமாகவே

உண்மைப் பெருகின் ஐயநதிரிபின், நிதிரதகுபா
யாம் அவஸ்தைகளும் காரணக் கூட்டங்களின் வியாபாரம்

சசிவன்ன போத வச்சனம்.

179

களும் மாறுதலாம்; அவை மீறி நிற்க நனைற் சுழு
த்திசிலை வருமாயின், சசிவன்னு! உனக்கு அப்பொருள்
செவ்வையாக அளவுகுவதாம். 1

கரணக் கூட்டங்கள் தமது கரணமான அஞ்ஞானத்தில்
வயமடைபாதும தததம் வியாபாங்களைச் செய்பாது முள்ள
காலம் நனைவற் சுழுபதியம் மூலகை உததரிலையென்று, தாவக
மற ஸூதததென்று, தேர்லையென்று சொல்லப்படும. “அந்
பொருளை விட்டென்று வழியுஞ் சித்த நாதரிலை வியாபார பிணை
து மில்லாது, செறினெவற் முத்தியாய்” என்று ஞானவாசிட்டக
உறுவது இவருக்கு விரித்துணர்த்தப்பட்டதாம்.

கரணகூட்டங்கள் தததம் வியாபாங்களைச் செய்தற்குரிய
காலம் சகலாவஸ்தையாயும், அவை தம் காரணத்தில் வயாபுள்ள
காலம் தேவலாவஸ்தையாய் மிருததலின், நனைவற் சுழுததி இல
விரண்டு உகாதாய்; ஆகவே, அஃது அவ்விரண்டிலும் வேறு
மென்க

நாமரூபங்களை பறியாது முறங்காது முள்ள நனைவற் சுழுததி
கலை வருமாயின், பரம்பொருள் விளக்கம் செவ்வையாக வண்டாக
மென்க உறியவாரும்.

“தஞ்சமாய் தருவுஞ் சொன்ன ~~கருணை~~ வழிதப் பரமல
பஞ்சகை சுமங்க டகது பரமழயுந் தன்னி யுன்னில

கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரம மென்னும்
கொஞ்சமூ நமூவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்
[டான்.]

“அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுசுர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
பனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங்
“னவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மாளுன்.”

என்று சாகவல்லிய நவநீதம் கூறுவது கவனித்து நோக்கப்படுமா
யினி, எனவிற்குழுத்திலில பெறுங் கிரமம் நன்கு விளங்குவதாம்.

துவம் பதத்தின் இலக்கியப் பொருள்
இது, தத்பதத்தி னிலக்கியப் பொருள்
இது என வுணர்த்துதல்.

42. திவிதத் தவத்தைகளை யறிவுற்ற
வத்துரிய நிலைசீவனே
யிவிதத்தி லப்புருட னனவுற்ற
வத்துரிய நிலையீசனே.

சீவனுக்குரிய சாக்ஈரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்
னும் அவஸ்தை மூன்றனையும் சாட்சி மாத்திரமாக நின்
றறிகின்ற அந்தத் துரியப் பொருளே துவம்பதத்தின்

இலங்கையாத்தகரான ஆதாமாவாம்; அதுவே ஜீவசாட்சி
யாம்; இவ்விதமாக பசுவாக் குழிய விசாட்டு. இரணிய
கம்பகம், ஆவ்விபாதி நுத மென்னும் அம்மொன்று சரீரக்
களைபுர வாட்டு மாதகிமாக நின்ற, நிகின்ற அந்தத்
குழிய பரொ நோ தக மதத் தின் இலங்கையாத்தகமான
பிரஹ்மாவாம்; அதுவே மகவா சாட்சியாம். 82

செ. அ. க. ௭௭௭ ராட்ச - ஸ்தூல பஞ்சபூதமுர் ஸ் தூலசரீர சமவத்
 டிபுட, ௩ லிபி ௭௭௭ - ௭௭௭௭ பஞ்ச பூதமுர் சூக்துய சரீர
 சமவத் ௭௭௭, ௭௭௭ பி ரத - ௭௭௭௭ ௭௭௭௭. ஸ்தூல பூதங்களும்
 அவற்றின் ௭௭௭௭ ௭௭௭௭, சூக்துய பூதங்களும் அவற்
 றின் ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭
 ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭
 சேப சரீர ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭
 காரியங்கள் சூர்யன் சந்திரன் முதலியனவாய், சூக்துய பூதங்களின்
 கார்டு ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭
 ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭ ௭௭௭௭

ஆவரணத்தை (மறைப்பை)ச் செய்யுப் சக்தி ஆவரண சக்தி யாம்; விட்சேபத்தை (தோற்றத்தை)ச் செய்யுஞ் சக்தி விட்சேப சக்தியாம். பூதங்கள்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்பனவாம்.

துரியப் பொருளென்பது நான்காவதாக விருக்கும் பொருளாம். ஆத்மா சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றற்கும் அப்பாற்பட்டதாக விருத்தலின், அது துரியப் பொருளாம்; பிரஹ்மம் விராட்டு முதலிய சரீரம் மூன்றற்கும் அப்பாற்பட்டதாக விருத்தலின், அது துரியப்பொருளா மென்பதிங்குணர்தல் வேண்டும். மரமென்றாற் போல்வது வியஷ்டியாம்; தோப்பென்றாற் போல்வது சமஷ்டியாம்.

வியஷ்டி—தனிமை; சமஷ்டி—பொதுமை. ஈசனது ஸ்தூல சரீரமாகிய விராட்டில் சேவனது ஸ்தூல சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசனது சூக்தம் சரீரமாகிய இரணிய கர்ப்பத்தில் சேவனது சூக்தம் சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசனது காரண சரீரமாகிய மாயையில் சேவனது காரண சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசுவரனில் சேவன் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசுவர சாட்சியில் சேவ சாட்சி அந்தர்க்கதமாம் என்பன விளங்குமாயின், சேவனது சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றும் ஈசனது சரீரத்தில் அந்தர்க்கதமா மென்பது விளங்குவதாம்.

சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றற்கும் சாட்சியா யிருப்பது துவம்பத இலக்கியார்த்தமான ஆத்மாவாம்; விராட்டு முதலிய சரீர மூன்றற்கும் சாட்சியா யிருப்பது தப்பத இலக்கியார்த்தமான பிரஹ்மமாமென்பது இதனால் விளங்கியவா றறிக.

தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின்
முடிபொருளைக் கூறல்.

83. அகிலக் கரிப்பரம துரியப்
பொருட்டோரிய மதுவாகையே
புகலுற்ற தத்வமசி யெனுமும்
பதத்தின்முடி பொருளாவதே

சமஷ்டி. வியஷ்டியெனப் பல்வேறு திறத்தனவா
புள்ள மாயாப் பிரபஞ்ச மனைத்திற்குஞ் சாட்சி மாத்திர
மாக விளங்குகின்ற பிரஹ்மமென்னுந் துரியப்பொருள்,
அவஸ்தை மூன்றற்குஞ் சாட்சி மாத்திரமாக விளங்கு
கின்ற ஆத்மாவென்னுந் துரியப்பொருளாக விருக்கின்ற
தென்பதே தத்துவமசி யென்றுள்ள மூன்று பதத்திற்
கும் முடிவான பொருளாம்.

43.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தினது தப்பதத்தின் முடிவான
பொருள் சாவசாட்சியாயுள்ள பிரஹ்மமாம்; துவம்பதத்தின் முடி
வான பொருள் அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாயுள்ள ஆத்மாவாய்;
அசி பதத்தின் முடிவான பொருள் அவ்விரண்டும் ஒன்றாயென்
பது இதனால் விளங்கியவாறாக.

164 சசிவன்ன போத வசனம்.

ச சாரியாபனா சீவ ? , அசாரியாயுள்ள சசனு : வ
 மெனது கருதி கூற வல்ல, அவற்றிறகு சாட்சியாயுள்ள ஆச
 ராயு பிராந முக ம ர அக கூறுகின்ற தெனபத்
 ச ச ச வ க க வ ர

(பஞ்சகாங்கு, பாயச்சயங்கு)

அவ ப பி து க க தி த
 ப ததளி சக ரிவா துத
 மின்னென ப தததின்ன பி மின்சகது பாகவ ன்ருவகிந்
 பிறநிநகது பிவின் டாரு
 னவனே பாகமே பிப கந்தா னக ன டுந
 போதததையவாக் து டாடு
 பிவனவெ னன பிபணடுபாரு ன ன டா மொநு
 யிருநக பிப மெருமீன யிப பிவாடிய
 பதப்பொருடா க்ணபபிசுது பத ப் னெடு
 பறிபாச ராமயினைப பிசுபாடா
 பதப்பரிசு வாகியததின பொருடாப பாததுப
 பாகததை விடபிபா கததைச சோகரு
 மிதப்பொருடான வாகியததான மனனித தோற்றி
 மெட துரு மாயையினை விரையப போககி
 யுதிததப்பொரு னொனறெனறே யுணாநது விடா
 மொருவாகருட விரோத மொனறே முலிலகாணே 11
 னெறு கூறுவது லிங்குணாதற பாலதாம

சசிவன்னன் தத்துவமசி ஐய வரக்கி
யோபதேசத்தால் சிவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப்
பெறுதல் மிக அருமையா மென வியத்துகூறல்.

84. நிமலப் பொருட் சுருதி நெறியு

பெறக்கருணை நிதிநிறவே

யமலப் பொருட் பெறுதலருமைத்

தேனக்கழறி யடிவீழவே.

கருணை சிவாகிய மாநந்திபராயண முனிவர் இவ்
வாறு சிவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைச் சுருதிமார்க்க மாகப்
பெறு வபடி சசிவன்னனுக்குக் கூறியருளினார்; (அதனைக்
பேட்ட சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரைப் பய
பக்தியோடு ஸாக்கித தேசிக முர்த்தியே !) அச்சிவப்
பிரஹ்மைக்கியத்தைப் பெருந்தவ முடையாரன்றி மற்ற
வர் பெறுதல் மிகவருமையானதா மென்றுகூறி அவர்
கிருவடியின்கண் வீழ்ந்து வணங்கினான். 84

சசிவன்னன் சிவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப் பெறுதல் மிக
அருமையானதாம் ; அது பெருந்தவமுடையார்க்கே சித்திபடந்தா
மென்று அதனை வியந்து கூறினானென்பதாம்.

166 சசிவன்ன போத வசனம்.

சசிவன்னன் சற்குருசேவையால் பெருந்தவ முடையவனாய்
யிருள்; அதனாலவன் சற்குரு கூறிய தத்துவமனை மகாவாக்ஷியத்
தின் முடிவான பொருளை நன்குணர்ந்து, அதனைப் பெறுதல்
மிகவுருண்மையானதா பென்று வியந்து கூறினனென்பகிங் குணர்
தற்புலதாம்.

மாநந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குப்
பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்தல்.
பாதோதகத்தால் அபிஷேகஞ் செய்வித்தல்.

85. தமரக் கலைக்களவு தெரிவற்ற
தற்பொருள தனையீடுவா
னமரர்க் களப்பரிய பதநற்
புனற்கொடுசெய் தபிடேகமே.

மாநந்தி பராயண முனிவர் ஒளி வடிவமாக வுள்ள
வேதத்திற்கும் அளவு தெரிதற்கரிய ஆதம்பப் பொரு
ளைச் சசிவன்னனுக்கு அபரோட்சமாகத் தெரிவித்தற்
பொருட்டுத் தேவர்களுக்கும் அளவு செய்தற் கரிய
மகிமையுடைய தமது பாததீர்த்தத்தால் அவனை மங்
கம் ஸ்நானம் செய்வித்து,

85

தத்பத துவம் பதங்களின் முடிவான பொருளாகிய ஆத்மா பிரதிபட்ச முதலிய பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாமல், அவற்றை விளங்கச் செய்வதாக விருத்தலின், அது பிரதிபட்ச முதலிய பிரமாணங்களுக்கே யன்றி வேத வடிவச் சத்தப்பிரமாணத்திற்கும் அளவு தெரிதற் கரியதா யிருக்கின்றதென்பதாம். இது பிஷுமேதை-கேசுபநிஷத தாற்பரிய முரைக்கும் அத்தியாயத்தில் “வாக்குமன முங்கண்ணு மற்றுளவிற் தியங்களுமே, நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா” என்று கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். சற்குருபாத தீர்த்த ஸ்நானம் மகாமகிமை யுடையதென்பது “குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனல் தலைமேற் கொண்டார், உலகினில் தீர்த்த மெல்லா முற்றபேறடைவார் போல” என்று கைவல்லியநவீதங் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

விபூதிப் பிரசாத மளித்தல்.

86. பவளத்தில் வைத்தவமிர் தினின்மிச்சி
லிட்டினிய பரிவோடும்
தவளப் பொடிக்கவச மெனவிட்
டூற்பகைக டலைசாயவே.

பின் உடற்பகைகள் கெடுப்படி விபூதியை அவ னுடம்பிற் கவசமிட்பாற் போலத் தரித்து, தாம் திரு

வாயில் வைத்துண்டருளிய உணவின்சேஷத்தை உண்ண மாறு அவனுக்கு மிக அன்போடு கொடுத்த நுளி, 40

விபூகி உடற் பகைகளைக் தெரிக்கவல்ல தென்பது பாணிகக வாசக சுவாமிகள் திருக்கோவையாரில் “நினைவாவதாத்து” என்னும் செய்யுளில் “வினைவள நீறெழ நீறணி யபவன்” என் தருளி யிருப்பதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

உடற் பகைகள்—தன்னை (உடம்பை)ப் பற்றிவருந் துன்பங் களும், பிற வுயிர்களைப்பற்றி வருந் துன்பங்களும், தெய்வத்தைப் பற்றி வரும் துன்பங் களும்

உடல் பொருளானி மூன்றையுமே, முக்கொண்டு முடிமிதடி சூட்டல்.

87. உதகக் துடற்பொருளோ யுயிசைக்கொ
டுர் சிமிசை யொருபோதோடே
பதகத் தலத்தையிட விருகைத்
தலத்தொடிரு பதமேவியே.

சகிவன்னன் தனது உடல் பொருள்ஆனி மூன் றையும்க் உதக சகிதமாகத் தத்தஞ்செய்ய, அவற்றை யேற்றுக்கொண்டு, அவனது முடியின்மீது தமது திருவடி யிரண்டையும் வைத்தருளினார். அவ்வடி

பிரண்டையும் சசிவன்னன் தனதிரண்டு கரங்கனாலும் ஒரு புஷ்பசுகிதமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அன்பு மயமாக விநுந்தான். 47

(1) உடலைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—உடலைத் தரின்ன றபிரண்டஞ் செய்பாயைபாம்.

(2) பொருளைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—விட்டபொருள் களின் மீது பற்றுத வில்லாமையாம்.

(3) உயிரைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—சிவமன்றிப் பிறி தொன்றையுஞ் சுட்டுத வில்லாமையாம்.

“உயாந்தவெய்த் ஞான விட்டையா லனைத்து
முணர்நதமே லோர்க்குள மகிழ,
வியந்துட லால் பொருளையுட் சமர்ப்பித்
திளைப்பிலா பிரமவா நந்தர்,
தயங்கினோ ருடலபி மானத்தை நீக்கத்
தனத்தின்மேற் பற்றுத வின்றிச்,
சுயம்பிர காச சிவமல தொன்றைச்
சுட்டிடா ரவர்பதத் துதிப்பாம்”

என்று பெரியாரருளி யிருப்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

வாகதேவ மனம்—மகாவாக்ய ரிஸபகத்தில் “(சற்குரு மூர்த்தி) நம்மை வந்தழித்த சீடனது பக்குவத்தைத் தினேதினே

வசத்தி லுன்மன நின்றசின் மாத்திர
வடிவமா யிடின்தாப்தா,
சசத்த தேகத்தி லிருங்குவி பாரந்தந
கடல்வடி வாவாபே”

என் ற னைவல்லிய நவநீதந னு றுவது லுங்கு கவனித் துணா
தந் பரஸதாய்.

உன்வழிப் பார்வையுண்டாகுங் கிராமுடி, அதன்பய யம்,
(கிராமத்தவா அருளிச்செய்துள்ள) உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை
தளிவாக வெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

சசிவன்னன் தன தனுபவம் ■■■■■.

811. நனைவத் துவக்கிமுடி துரியத்தை
முற்றவிறை நவின் தியே
மனவர்க்க மற்றவநு பலமுற்ற
சிற்கனவின் வலியோதுமே.

மாநக்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னு ! நீ (தக்
துவமசி ■■■ வாக்கியத்திலுள்ள) முப்பதப் பொருளை
பும் (உனதனுபவத்தில் விளங்கியவாறு) விளக்கமாகக்
கூறக்கடவா பென்றருளிச் செய்த வெழுங்கின்படியே,
சசிவன்னன் சிவசாக்கிர முதல் சிவதுரியமீறியுள்ள
அவஸ்தை முற்றும் மனவர்க்க மற்ற தனதனுபவத்

திற்கு வந்தமையின், அவ்வாறவை வந்த தனது ஞான
சொப்பனத்தின் மகத்துவத்தைக் கூறுவாளுமீனான். ௬௮

சரிவன என் சேவசாக்ர - சீவசொப்பன - சேவசமுத்தி-
சேவஜி - பாசாரி - பாசாபபன - பாசமுத்தி - பாதுரி
ய - சேவசாக்ர - சேவசொப்பன - சேவசமுத்தி - சிவதுரியின்
புற பண்ணரிணத்தின் உபவ்யாக்ரதன மென்று கூறுவா
றையினை என்பது.

னவாக்ர மென்று இன்ன புத்தி, சித்தம், அக்ஷர
மென்பவற்றைப் பாசனன தென்று அபிராணாய விததி புள்ள
வெவ் பாசசொப்பன முண்டாக்ரதென்றது, ஞான சகாப்
பன முண்டாய விததி சேவசாக்ர முதலியவற்றின் அறுபவ
முண்டாய் என்ற ஒருணாதம பாலனவா.

ஞானசொப்பனாவது தத்துவ ஞானிகருத திருசியானத்
து (சொப்பனப் பொருள் போல) மித்தையாகத் தோன்றுத
லாம்.

திரிசிய மாப்பவஞ்சு தேய்த்துசொப் பனம்போற்றேன்ற
உரியவெம் பால்விழித்தோ னொருவனே சேவன்முத்தன்.”
என்று சூதசங்கிதை கூறுகின்றது.

தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்யத்தினது முப்பதத்தின்
முட்பொருளாகிய என்னிடத்துச் சேவசாக்ர முதலியன நிகழ்

174 சசிவன்ன போத வசனம்.

கின்றன வென்று தனதனுபவத்தைச் சசிவன்னன் கூறுவா னாயினு னென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

“தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல

பின்னையத் தலைவன் றானாய் பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்”

என்று கைவல்லிய நவநீதங்கூறுவது கவனிக்கப்படுமாயின், சிவன்-பரன்-சிவமென்பன நன்கு விளங்குவனவாம். தன்னை யென்பது சிவனாக; தனக்காதாரத்தலைவன் என்னபது ஆத்மா அல்லது கூட ஸ்தனாக; பிரம மென்பது சிவரூபம். சிவனுக்கும் ஆத்மாவிற்கு முள்ள ஐக்கியம் பிரதிபிம்ப முகத்திற்கும் பிம்ப முகத்திற்கு முள்ள ஐக்கியம் போல்வதாம்; ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கு முள்ள ஐக்கியம் கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்குமுள்ள ஐக் கியம்போல்வதா மென்பதிங் குணர்தற் பாலதாம்.

“தொடர்பதன்-தற்பதன் தோன்று மசிபதர்,

நாமிய சிவன் பரன்சிவ மாய்நிந்துய ”

என்று திருமந்திரங் கூறுவதும் இங்குணர்தற் பாலதாம்.

1. சிவசாக்கிரம்

வேறு.

90. புரண மாகவே புறம்புள

புலன்களு மந்தக்

கரண மியாவையும் வழங்கிடம்.

நனவெனக் கண்டேன்.

புறக் கரணங்களும் அகக்கரணங்களுமாகிய வெல்லாக் கரணங்களும் செவ்வையாகத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங் காலத்தைச் சீவசாக்கிரமென்று நான்கண்டனன். 90

புறக்கரணங்கள்—ஞானேந்திரிய பஞ்சகமும், கர்பேந்திரிய பஞ்சகமுமாம்; அகக்கரணங்கள்—அந்தக்கரண சதுஷ்டயமாம்.

இக்கரணமனைத்தும் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சீவசாக்கிரமாமென்க. ஸ்தூல சரீரத்தில் சீவன் வனிதாதி விஷய போக மனைத்தையும் எல்லாக் கரணங்களினாலும் அனுபவிக்குங்காலம் சீவசாக்கிரமாம்.

2. சீவ சொப்பனம்.

91. புரண மாகவே புறம்புள

புலன்கேட வந்தக்

கரண மியாவையும் வழங்கிடங்

கனவெனக் கண்டேன்.

புறக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுமாறு முற்றுக்கேட, அந்தக்கரண நான்கும் செவ்வையாகத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலத்தைச் சீவ சொப்பனமென்று நான்கண்டனன். 91

புறக்கரணங்களின் வியாபாரம் முற்றுங் கெடாநிற்க, அந் தகரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சீவசொப் பனப் படுமென்க.

சூகசம் சரீரத்தில் சீவன் சாக்கிரவாசனா விஷயபோகத்தை அந் தகரணங்களால் அநுபவிக்கும் காலம் சீவ சொப்பனமாம்.

3. சிவசுழுத்தி.

12. மரண மாசிய தசையிது
வேணும்படி மனாதி
கரண மியாவையு மிறந்துள
சுழுத்தியுங் கண்டேன்.

சாக்கிரத்தி விருப்பவர் இந்த நிலைமை மரண நிலை மைக்கு ஒப்பா மென்று கூறும்படி மன முதலிய எல் லாக் கரணங்களும் (தமது காரணமாகிய அவித்தையில்) மாண்விள்ள சிவ சுழுத்தியையும் நான் கண்டேன். 92

அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சக மென்னும் கரணக் கூட்ட மனைத்தும் தமது காரணத்தில் லயமாயுள்ள காலம் சிவ சுழுத்தியாமென்க. காரண சரீரத்தில் (அவித்தையில்) சீவன் பிரஹ்மானந்த விஷய போகத்தை மாயாவிருத்தி யென்னும் ரூக்குமகரணத்தால் லனுப விகருங்காலம் சிவ சுழுத்தியாம்.

4. துரியம்.

93. எஞ்ச லின்றியெக் காணமு
மிறந்திருண் டிருந்த
துஞ்ச லங்குணர் போதமாங்
துரியமுங் கண்டேன்.

புறக்கரணம் அகக்கரண மென்பனவற்றுள் எந்தக்
கரணமும் மிஞ்சாது மாண்டு (போக) இருள்மயமா
யிருக்கின்ற சுழுத்தியில், (அவ்விருளை) அறிகின்ற அறி
வாகிய துரியத்தையும் (சிவதுரிய மென்று) நான் கண்ட
னன்.

93

துரியமென்பது நான்காவது பொருளாம். சாக்ஜம்,
சொப்பனம், சுழுத்தியென்னு மவஸ்தை மூன்றையு மறியுஞ்
சேதனம் (அறிவு) அவற்றிற்கு வேராயிருத்தலின், துரியமாம்;
அதனது விளக்கம் சிவதுரியவிளக்கமா மென்க.

“அருந்துயர்க் கிடமா யத்த காரமே மூடி யொன்றும்
தெரிந்திடற் கின்றி ரின்றே திகழுமா யைக்கு மேலாய்
விரிந்தநற் போத மாகி விளங்கிடுந் துரிய மெய்யே
தெரிந்திடக் கண்ட போதே திகழுநன் முத்தி யன்றே—”

என்று பெருந்திரட்டு—அனுபூதி விளக்கம் கூறுவது இங்கு
கங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

வேனுக்கு அவன் தேகம் - இந்திரியம் - மனம்-புத்தி-அகங்காரம் - சித்தம் - பிராணன் என்னு முபாதி யேழுடனுங் கூடி விளங்குங் காலம் சாக்ஶிரமென்றும், தேகம் இந்திரியமென்னு மிரண்டும் நிற்க மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம் - பிராணனென்னு மைந்துபாதியுடன் கூடி விளங்கும் காலம் சொப்பனமென்றும், இவ்வைந்தனுள் மன முதலிய நான்கு மொழியப் பிராணனுடன் கூடி விளங்குங் காலம் சுழுத்தி யென்றும், இவற்றின் விரி வொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சியாய் விளங்கும் காலம் தூரியமென்றும் இங்குணர்தல் வேண்டும்.

5. பர சாக்ஶிரம்.

94. தூரிய மாகிய போதமோர்
துளக்கமற் றனைத்தின்
கூரிய தாயிருந் திடம்பர
னனவேனக் கண்டேன்.

(சாக்ஶிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்னும் அவஸ்தை மூன்றற்கும்பாற்பட்டு) ஞான வடிவமாக விளங்குகின்ற தூரிய வடிவச் சிவனே பரனாம்; அவன் ஒரு சலனமு மில்லாமல் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் சாட்சியாக விளங்குங் காலத்தைப் பர சாக்ஶிரமென்று நான் கண்டனன்.

வேன பரஞய அஃதாவது ஆதமாவாயச சாவ சாட்சியாக
 ன்ளாகும் காலமே பரசாககிரமா மெனக

ஆதமாவிறகு ஈசுவரன் சொருப நோககில் வேறன றாகலின,
 ஹ்ந்து ஈசுவரவுபாதியாகிப சாவேசுவரத்தவம, சர்வஞ்ஞத்தவம,
 "ரவாநநியாமித்தவம, சாவகாரணத்தவம, சாவஸ்திதித்தவம,
 ஸசுகரீரத்தவம, சாவசிருட்டித்தவம, (இவை நிகழுவதற்கு
 காரணமாகுள்ள மாயை) என்னு மனைத்திறகுஞ் சாட்சியாக விளங்
 குங் காலம பர சாககிரமா மென்பதில குணாதல வேணமே

6. பர சொப்பனம்.

95. புணாநத விச்சகத் தொழித்துணா
 போதமாந தனையே
 யுணாந்த மறறது பரன்கன
 வேனும்படி யுணாந்தேன்.

ஆதமவடிவச சீவன் நாமருப வடிவமாகப் பொருந்தி
 புள்ள இப்பிரபஞ்சமனைத்திற்குஞ் சாட்சியாக விளங்குவ
 தொழித்தது, அவற்றிற்குச் சாட்சியாக விளங்கிய ஞான
 வடிவமாகிய தன்னையே யறிந்துள்ள காலத்தைப் பர
 சொப்பனமென்று நான் கண்டனன். 95

ஆதமவடிவச சீவன் சாவத்திற்கும் சாட்சியாக விளங்கும்
 ஈட்டத்தை யொழித்து, தன்னில (ஆத்மாவில்) நாட்டமாக
 விளங்குங் காலமே பர சொப்பனமா மென்க.

7. பா சுழுத்தி.

96. சான்று சாக்கிய மிறத்திடத்
தானிருந் தமையுந்
தோன்று ஞுவிடம் பரன்கழுத்
தியதெனத் துணிந்தேன்.

ஆத்மவடிவச் சீவன் யான் சான்று, இவை சாக்கிய
மென்று பாவிக்கும் பாவனை யிறந்து போக, (அவை
யிறந்தபோது) தானிருப்பதும் தனக்குத் தோன்றுதுள்ள
காலத்தைப் பாசுழுத்தி யென்று நான் துணிவாகக் கண்
டனன். 96

ஆத்மவடிவச் சீவன் யான் சான்று, இவை சாக்கியமென்னும்
பாவனை யொழிந்து போக, தானிருப்பதும் தனக்கு விளங்காது
சுகவடிவமாக விளங்கும் காலமே பா சுழுத்தியா மென்க.

சான்று-சாட்சி. உதாசீனமாய் (சம்பந்தமில்லாது) யாதாவ
தொன்றை யறிபவன் சாட்சி யெனப்படுவான். ஆத்மா சர்வப்
பிரபஞ்சத்தையும் உதாசீனமா யறிவதாக (பிரகாசப்படுத்துவதாக)
வீருத்தவின், சர்வசாட்சியாம். சாக்கியம் (சாட்சியம்) - சாட்சியா
லறியப்படும் பொருளாம்.

8. துரிதம்.

97. மரித்த தேன்றுணர்ந் துரைத்தது
மரித்திடந் தனிவே
தேரித்த போதமே ததுபரன்
றுரியமாய்த் தேளிக்தேன்.

மாயாப்பிரபஞ்சம் நசித்ததென் றுணர்ந்துரைத்த
தும் அது நசித்தவிடத்துத் தான் நசியாதிருப்பதை யறிந்
ததுமாகிய அறிவெதுவோ அதுவாக விளங்குதலே
(ஆத்ம வடிவச் சிவனுக்குப்)பா துரியமென்று நான் தெளி
வாக வறிந்தனன். 97

சாக்கிர வுலகும் சொப்பன வுலகும் சுழுத்தியி லழிவதை
புணர்ந் துரைப்பதும், அவையழிந்தபோது தான் அழியா திருப்
பதை யறிவதுமாகிய சேதனமாக விளங்குவதே ஆத்ம வடிவச்
சிவனுக்குப் பாதுரிய மாமென்க.

9. சாக்கிரம்.

98. இறையே னும்பொருட் றீரியமே
யென்னையான் டவனே
மறையி னந்தகற் பதப்பொரு
ணனலென மதித்தேன்.

சிவமென்று சொல்லப்படுந் துரியப் பொருளே!
என்னை யடிமைகொண் டருளிய பரமகுருவே! (பரன்
வடிவமாய் விளங்கிய சீவன்) வேதமுடிவின் கண் உள்ள
தற்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாகிய சிவமாக விளங்கு
தலை (அவனுக்குச்) சிவ சாக்கிரமென்று நான் நிச்சயித்
தறிந்தனன். 9)

பரனும் விளங்கிய சீவன் சிவமாய் விளங்குகநாலமே சிவ
சாக்கிரமா மென்க.

ஐது குருசாக்கிரமென்றும் சொல்லப்படு. வேதமுடி
வென்றது இங்குச் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தை

10. சிவ சொப்பனம்.

99. பண்டை விச்சுவ வாதனைப்
பழுதுபோய் முழுதுங்
கண்ட கண்ணதே யாகிய
கனவதுங் கண்டேன்.

(முன் பரன்வடிவாய்ப் பின் சிவவடிவாக விளங்கு
கின்ற சீவன்) அநாதியாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற உலக
வாசனை யென்னும் பிரதிபந்தமானது நீக்கப்பெற்று,
(நிருசியம்) எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற அறிவேயாகி

விளங்கிய நிலை (அவனுக்குச்) சிவசொப்பனமாடுமென் பதையும் நானறிந்தனன். 99

முன் பரனும்பினை சிவமாய் விளங்கிய சேவன் உலகவாசனை சிறிதுமில்லாது அறிவாய் விளங்குங் காலமே சிவ சொப்பனமா மென்க. இது குரு சொப்பனமென்றும் சொல்லப்படுக.

பிரதிபந்தம்-தடை. உலக வாசனையென்று கூறப்பட்டதாயினும், இனமபற்றித் தேகவாசனை சாஸ்திர வாசனை யென்பன வம் கொள்ளப்படுவனவாம்.

(1) என்னை யொருவரும் நிந்தித்தல் கூடாது, யாவரும் என்னையே துதித்தல் வேண்டும் என்னும் ஆக்கிரகத்தின் திட சம்ஸ்காரம் உலக வாசனையாம்.

(2) ஸ்தூல ரூக்கும் தேகங்களின் ரோகாதிரூப அல்லது பாவரூப மலங்களை ஒளவுத முதலியவற்றாலாவது தீர்த்த யாத் திரையாலாவது முற்றும் நீக்குவேன்; அன்றியும், அவற்றின் கண் புஷ்டி அழகு முதலிய வடிவக் குணங்களை அல்லது புண்ணிய வடிவக் குணங்களைச் சம்பாதிப்பேன் என்னும் ஆக்கிரகத்தின் திட சம்ஸ்காரம் தேக வாசனையாம்.

(3) சகல சாஸ்திரங்களையும் படித்தல் வேண்டும், அவற்றி னார்த்தங்களை யெல்லாமறிதல் வேண்டும், அவை கூறும் ஒழுக்கத் தைத் தவறாது மேற்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் ஆக்கிரகத் தின் திடசம்ஸ்காரம் சாஸ்திர வாசனையாம்.

184 சசிவன்ன போத வசனம்.

யான் சிவமா யிருக்கின்றேனென் றொருவ ருள்ளவாறு உணர்ந்தாலும்துவ்வாசனைகளுள்ளவனவும் அறிவாக (சிவமாக)வே விளங்குதல் கூடாதென்பதாம்.

11. சிவ சுமுத்தி.

100. காட்சி யாவையுங் கண்ணதா

யக்கணுங் கரைந்த

மாட்சி யாகிய வகோசர

முறக்கமாய் மதித்தேன்.

(முன் பரனாய்ப் பின் சிவமாய் விளங்கும் சீவன்) அறி பொருளைத்தும் அறிவேயாக விளங்க, அவ்வாறு விளங்கும் அறிவும் தானாக விளங்குகின்ற மாட்சியாகிய சுட்டியறிதற்கியலாத சிலையை (அவனுக்குச்) சிவ சுமுத்தியென்று னறிந்தனன். 100

முன் பரனாய்ப் பின் சிவமாய் விளங்குஞ் சீவன் முன் அறி படுபொருளைத்தும் அறிவாகிய தன்னைத் தவிர வில்லையென்ப துணர்ந்து பின் யான் அறிவாக விருக்கின்றேனென்பதைப் பு மறந்து அறிவாக விளங்குங்காலமே சிவசுமுத்தியாமென்க. இத குரு சுமுத்தியென்றுச் சொல்லப்பட்டி.

“காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழித் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் வாழ்” என்று பிரமகேத கூறுவதும், “ஞானக் காரண மநி பொருள் காரிய நாமரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்துதல் பலனன்றே” என்று கைவல்லிய நவரீதம் கூறுவதும், இங்குணர்த்தற் பாலனவாம்.

12. சிவ துரியும்.

101. அருந்த வாமறை யந்தமா
மகோசரக் தனினீ
யிருந்த வாறறி லித்தவா
றெங்ஙன யிசைப்பேன்.

அருமைபாசிய தவத்தை யுடைய எனது குரு முர்த்தியே! மறை முடிவிற்கு அகோசரமாயுள்ள விடத்தில் தேவரீர் இருக்கின்ற விதத்தையும் அடியேனுக்கு அதனை (சேவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தை) யறிவித்த விதத்தையும் யான் எவ்வாறு கூறுவேன்? 101

சேவன் முன்பாளாய்ப் பின்சிவமாய்ச் சொல்லிற்ற விடத்து வினங்குவதே சிவதுரியமா மென்க. இது குருதுரிய மென்றும் சொல்லப்படும்.

மறைமுடி வென்றது உபநிடதத்தினை. அகோசரம்-அறிதற் கியலாதது.

186 சசிவன்ன போத வசனம்.

“ஆத்மா வாக்கினாலாவது மனத்தினாலாவது சட்கு முதலிய விந்திரியங்களாலாவது அடையத் தக்கதன்று” என்று கபோபந்ஷத கூறுகின்றது.

“சீநானென் றிரண்டி லாம னிறைநதபூ ரணமா யெங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞான”

நிலைம சிவ துரியமாமென்பதிக் குணர்தல் வேண்டும்.

தததுவராய சுவாமிகள், பாடுதுறை - பரிபூரணப் பிரகாச நாயனார் திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் இங்குக் கூறியுள்ள அவஸ்தை களை விரிவாக அருளிச்செய்திருக்கின்றார்; விருப்புடையார் ஆண்டுக ாண்ட.

துரியாதீத விலையைக் கூறல்.

102. எம்பி ரானிடக் தோறுமிடக்

தோறுமது மதுவாய்த்

தம்பி ரானடஞ் செய்யும்கை

சாற்றமா றறியேன்.

எமது குருமுர்த்தியே! (சேவசாக்கிர முதல் சிவ துரிய மீறாயுள்ள அவஸ்தைகளுள்) அவஸ்தை தோறும் அவஸ்தை தோறும், அவ்வவ்வவஸ்தை யாகாரமாய், தம்பிரான் திருநடனஞ் செய்யும் விதத்தைச் சொல்லும் விதம் நானறியா திருக்கின்றேன்.

102

சாக்ரம, சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியமென்னும் நான்கிற்கு மப்பாறப்பட்டு விளங்கும் நிலை துரியாதீதமாம். இது குரு துரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படும்.

அவஸ்தை தோறும் அவஸ்தை தோறும் என்பது ஒவ்வோரவஸ்தையிலும் என்னும் பொருளதாம். தம்பிரானென்றது தனது யதாரத வடிவமாக விளங்கும் சற்குரு மூர்த்தியை.

சசிவனன்ன சிவசாக்ர முதல சிவதுரிய மீராயுள்ள அவஸ்தைகளுள் அவவவ்வவஸ்தைக கேற்ற வடிவமாகி அதுவதுவாகாது விளங்கும் எனது துரியாதீத நிலையைக் குறிப்பிட்டுக் கூறல முடியாதென்று கூறினா னென்பதாம்.

‘கனவிடைத துரியா தீதம் புந்நதநற றிலைவ ரன்றே
வினைமிடைப பிறவி தனை வேரொடுங் களைந்து போக
மனவினைக கெட்டா லின்ப வான்பரா வமிழ்தா கின்ற
தனைமிகப் பருகி புய்யுந் தததுவ வித்தா கின்றா”

என்று பெருந்திரட்டு—நித்தியாகந்த தரிசனம் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற பாலதாம்.

**சசிவன்ன தேவரீர்க்குச் செய்யுந்
கைமமாறு காணோனெனக் கூறல்.**

103. ஆலி யேயடி யேன்செய்கைம்
மாறுனக் கேன்னெனிற்
பாலி யேனது தானுமுன்
னுடையதாம் பண்டே.

ஊதுயிராயிடு துருமூர்த்தியே! தேவரீர்க்கு அடியேன் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு யாடுதன் றுலோசித்துநோக்கின், போசித்து 'நோக்குகின்ற அதுவும் முன்னரே தேவரீரது பொருளாக விருக்கின்றது; (அதனால் நான் கைம்மாறு செய்வது இன்னதென்று) எண்ணுதற் குரியவனாகா திருக்கின்றேன்.

103

சசிவன்னன் மாநகரபராயண முனிவாகது உதகத்தோடு உடலு பொருளால் மூன்றனைபுந் தததஞ் செயலுல்ட்டு ஓதலின், தேவரீராக கிப்பொது கைம்மாறு செய்ய ஒன்றுமில்லாத உருய்ருகுகின்றேனென்று கூறினானென்பதாம். கை (உ)று பிரதியுபகாரம்.

திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

“அன்றே யென்ற ஓவியு முடவி முடைமை பெல்லாமும், குன்றே யணையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, இன்றோ ரிடைபு நெனக்குண்டோ வெண்டோண் முககணைம்மானே, கன்றே செய்வாய் பிழைசெயலாய் நானோ வந்தருளாயகே” என்றருளிப்பெறு இங் துணர்த்தப் பாவதாம்.

சசிவன்னன் எனது பணி தேவரீரது

அடிவாசர்க்குச் செய்யும் பணிவாம்;

வேறுபணி யெனக் கினறெனக் கூறல்.

104. சூவல் செய்தேன தாக்கையுள்

ள்ளவுகின் னடியுளர்க்

கேவல் செய்வதே யன்றிமற்
 ரேன்றுநா னையேன்.

என துடாபுள ன வளவுப் அன்புகொண்டு தேவரீ
 ராந் அடிபார்க்கு அவரேளிப ஏவற்பணியைச் செய்வதே
 பன்றி மற்றொன்றும் நானறிபாதவனா யிருக்கின்றேன்.

சசிவன்னன் தேவரீரது அன்பா பணி செய்வதே யான்
 தேவரீர்க்குச் செய்யு ளகம்மாறாகுமெனக் குறிப்பித்தா னென்ப
 தாம்.

“ அன்பாப்பணி செய்யவென யானாக்கி விட்டுவிட்டால்,
 நுன்பட்டை தானேவக் தெப்தும் பராபரமே ” என்று தாயுமான
 “வாழிக ஈருளியிருப்பது ஓங்குணர்த்த பாலதாம்.

சசிவன்னன் தேவரீரது திருப்பணி செய்ய
 எனக்குப் பிறவி வேண்டுமெனக் கூறல்.

105. இறவி லேப்பத மும்பெற
 வேண்டிலே னென்றும்
 பிறவி வேண்டே னின்றிருப்
 பணிசெயப் பெறினே.

(மகாப் பிரளயம் வருடளவும்) அழிதலில்லாத எத்
 தன்மைபதாய பதவியையும் பெற யான் விரும்புகின்றே

னில்லை; ஆனால், தேவரீரது திருப்பணியைச் செய்யா
பெறுவனாரின், எப்போதும் இவ்விதப் பிறனியைப்
விரும்புகின்றேன். 105.

சசிவன்னன் எனக்கு ஒன்றிலும் வருப்பமில்லை; ஆனால்,
தேவரீரது திருப்பணிசெய்யும் பிறப்புக் கிடைக்குமாயின், அதனை
யானெப்போதும் விரும்புகின்றெனென்ற கூறிஞ்ஞென்பதாய்.

எததன்மைமதாய பதவ்யையு மென்றது கைலாயர், வைகு
ண்டர், பிரமலோ || மென்பனவற்றை.

“மறமலி யுலக வாழ் ஸுகமே வேண்டு உதவுன் னன்பா
தப் பணியாய், அறமது கிடைக்க னன்றியா த வற்புத நீட்டையி
ரிமத்தப், துவவது வேண்டு மெளனியா யெனக்குத தூயநல்
வருந்தரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவா பெற்றிடும் பேறே” எனது தாயுமான சுவாமிக ளருள்
செய்திருப்பது இங்குணர்தற் பாலதாய்.

சசிவன்னனது செய்கையைக் கூறல்.

வேறு

106. என்றுபல கால்விழு மெழுந்தொழு
மழும்புரியு மென்னை யினியா
னின்றபல வாகவுரை செய்யுமவ
னன்பினோடு நெஞ்சருகியே.

அச்சசிவன்ன விவ்வாறு கூறி மாநந்திபராயண முனிவரது பாதத்தில் பலமுறைவிழுந்து வணங்குவான்; எழுந்துநிற்பான்; நின்று கைகூப்பி வணங்குவான்; (தான் பிறந்த நாட்களுள் பல நாள் ஸீனாய்க் கழிந்த மையை நோக்கி) அழுவான்; (தன்னைக் கிருதார்த்தனாக் கிய மாநந்திபராயண முனிவரது அருட்டிற் பற்றை வியந்து அவரைத்) துதிசெய்வான்; இனி யான் (செய்வது) யாது (என்பான்); (இந்நிலையில்) நின்று அன்பினால் மனமுருகிப் பலவாறாகத் தன் குருமகிமையைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

106

சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரது அருட்டிற் பற்றை விபந்து கொண்டாடி அவரை வணங்கிக்கொண்டிருந்த வினன் பதாம்.

சசிவன்னன் சிவன்முத்த குகுனெனல்.

107. ஏட்டிலறி வின்றியிறை தன்னிலறி
வின்றியிவ் வுடம்பி னுடனே
வீட்டிலுறை வானையினி வீடுபெறு
மென்பது விளம்பு கிலமே.

(இவ்வாறொழிவந்த) சசிவன்னன் சுருதி விசாரத் தாறுண்டாய ஞானமு மில்லாது சற்குருவி னனுக்கிர கத்தாறுண்டாய ஞானமுமில்லாது இவ்வுடம்பினுடனே (சாவதுக்க நிவிர்த்தி - பரமாத்மப் பிராப்தி வடிவ) மோட்சத்தி விருப்பானானை; இங்ஙன முள்ள விவனை யினி (இறந்தபின்) மோட்ச மடைவானென்று கூறுதல் கூடாது.

107

சுருதி விசாரத்தா ஹண்டாய ஞானம் அபரவறிவாம், சற் குருவி னனுக்கிரகத்தா ஹண்டாய ஞானம் பரவறிவாம். இவ் வு னு டு ஞானமுட சாவதுக்க நிவிர்த்தி - பரமாத்மப் பிராப்தி வடிவ மோட்சமொருபமாக விளங்குகின்ற சிவன்முத்தனிடத்து முன்னததுத தோனறுவ தில்லையா மென்பது இங்குணாதற்பால

பரவறிவாவது மெய்யறிவாம், அஃதாவது அகா பிரஹ் மானி (யான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்) என்னும் ஞானமாம்

“இந்த நீச்சய முததரு ளனுபவ மிருப்பதெப படியென் றால், சிவதை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவடிபேரற் சுகமா வர, பந்த முததிகள் மறந்துபோ முண்டென்று பவர்கொலி னவையாவா, அந்த ரத்தையுண் மிழிந்ததோர கொசுகெனு மவாகனை நகையாரோ” என்று கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவது இஃது நன்குணர்த்தற் பாலதாம்.

புறப்ப பிப்பஞ்சமா சத்தியமாகத் தொனருது மிததைபாகத்
தொனாகத் தன்னிலையில பிறழா திருப்பவன சீவனமுத்தருவன;
அவளிறுத்தபின் ஒரு பதவிப் படி மடைவ திலுடன் தன் சொருப
பாடவே விளநுஞ்ஞான அதலுல, அவன ஓர்ந்தபின் ஓர்ந்த
நடவா னென்ற கூறுவது பொருந்தாதென நத ததருல்
நாந் தவாறறி.

“...மேலு முபாத் போளுற கதனபென ருத்த மு
உடலெல்லு முபாதி பீடம் வுத்தரஞ் சீவன முத்தா
அடிமுடி நடுவ மின்றி யகடபுற மின்றி ன்னற
படிதிசுத் வுத்தேச முத்திப பதமடைந திருப்ப ரென்றும”
என்று கைவவலிட நவந்தவ கூறுவதால், சீவன முத்தனது
பின்னிலைமை யித்தனமையதா மெனபது நன்கு விளங்குவதாம்.

**சசிவன்னவது பிதிர்க்கன் காகலோகத்தி
னினறும் நீங்கிப் புண்ணிய லோகத்தை
யடைந்தா ரெனல்.**

107. வஞ்சவலி யானரகில் வீழ்பிதிர்
ரந்நரகு பாழ்பட விவன்
விஞ்சைவலி யாலடைய வேழினர்
சுராதி பர்கண் மேலுலகமே.

194 சசிவன்ன போத வசனம்.

சசிவன்னனது தீவினையின் பெருக்கத்தால் சுவர்க்
கத்தி விருந்து நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த (இவனது)
பிதிர்க்கள் யாவரும் அந்த நரகம் பாழாக இவனடைந்த
தத்துவ ஞானத்தின் மகிமையால் தேவர்கள் வாழும்
புண்ணிய லோகத்தை யடைந்தார்கள். 108

ஐவனது பிதிர்க்கள் - ஐவனது வமிசத்திற் பிறந்த
வர்.

ஒருவன் எளியவானாயின், அதனால் அவனது முன்
னோ யாவரும் நல் லுலகத்தை யடைகின்றன என்பது உதனால்
விளங்கியவாறாக.

சசிவன்னன் மாந்திபராயண முனிவரது அனுகரகத்தி
னால் சீவன்முத்த னானபோது, அவனது தீவினையின் பெருக்கத்
தால் புண்ணிய லோகத்திலிருந்து நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த
அவனது பிதிர்க்கள் யாவரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனது தாய் தந்தையரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனது உறவினரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனைப் புணர்ந்த மங்கையரும் புண்ணிய லோகத்தை
யடைந்தனர்; அவன் வசித்த வீடும் யாவரும் வணங்கும் மகிமை
யுடைய தாயிற்று என்று இத்தலுக்கு முன்னால் கூறகின்றது.

விநந்தாசலபுராணம் (சசிவன்னன்)

பரிபாச சேடக கொண்டு பதத்தின்றி பூசை செடதா
னரியநீ நியோங் சாததி படியினை தலைமேல வைத்தது
உதர்வுற வபதே சித்தான நிவலிட ஞானம் பெற்றத
தர்வுள முதற் பெற்றான றந்தைய முதற் பெற்றான "

தோகங், நரக க வ் உப வபருஞ்சிவ லோகஞ் சோகதா
உதிரச்சி வன்னன் உதற புலவசியுங் கதியிற் சோகதா "

னறு உறுகன்றது

(1) தன்னப புகழ்வுகமாளானை (2) இடையினை,
(3) இவ் வுமரச செயலமை (4) பிறா செயத தீமையைப்
பொறுத்துக்கொள்ளல், (5) வஞ்சகமினபை, (6) சமருஞ் சேவை,
(7) ன்சகந்தி, சீரகந்தி, (8) சனபாககந்தி லொழுக
வட்டி முயற்சி செயதல் (9) தேக சுவாதினம், (10) இந்நிரிய
வ்ஷயங்களில் வெறுப்படைதல், (11) யானென்னு மகங்காரபுற
நிருத்தல் (12) பிறப்பு - இறப்பு - மூப்பு நோயென்பவற்றில்
துக்கத்தையும் தோஷத்தையும் காண்டல், (13) புத்திர - தார
கருக முதல்வயவற்றில் பிரியமற்றிருத்தல், (14) புத்திர - தாராதி
களின் சுகதுக்கங்களில் அபிமானமற்றிருத்தல், (15) பூலாப
முண்டாயபோது மகிழ்ச்சியும் கஷ்டமுண்டாயபோது வாட்டமு
மடையாது எப்போதும் ஒரு மனமாகவே யிருத்தல், (16)

முடி ஆதம்கொருபுறம் மென்ப துணராத பரமேசுவரனிடத்து ச
சுலையற்ற பததியோ டிருத்தல், (17) சைகஞ்சாரற்ற சுத்த
பான தனியிடத்தில் வசித்தல், (18) அலிவீகங்களின் கூட்டத்
தில் பரியமற்றிருத்தல், (19) ஆத தத்துவ யசோகதி பெப்
போது இருத்தல், (20) தத்துவ நானகநீர்து உத்தர பன்ன
மோட்சமோன றுணாத மென்னும சம்பதசை புடைய மமுட்ச
(மோட்ச விரூப்புடையவன்) தன திருபதம் தாரு குலத்தைக்க
யேற்றுகின்ற, பிரஹ்ம வித்தாக (பிரஹ்ம ஞானியாக) விரூப்
வன தனது நூற்றொரு குலத்தைக் கரையேற்றுக்கின்ற மன்ன
பது ஓங்குணாததபாலதா.

“முற்றவத தாமே ஸுதச முற்றிய பததர் மூவேழ்
சுற்றமுஞ் சுவாக்க பெய்தத துன்னுதற கரிதே யாய
உற்பத லுலக நன்னைத் தாமடைத் திருப்ப ரன்பாற்
சொற்பணி செயதா தாமுந் துரிசறு கெறியி னரே”

பன்னு சிவதருமோததரம் கூறுகின்றது; அதன் விசேஷ வுரையின் “மூவேழ் சுற்றம் என்பது மாதூர் வாக்கம் 7; பிதாவாக்கம் 7; தன் வாக்கம் 7; ஆகமொத்தம் 21” என் நெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

சசிவன்னனை வியரது கூறல்

109 தேவரு மனிதரு மிவன்றெழில
வியந்துரை செயப்படுவதோ
மூவரும் வணங்கிமுடி யாலவன
தேவலசெய முநதுறுவரே

(தகதுவஞான படைகற் பொருட்டு) இச்சசிவன
னை செயத் குரு பணிவிடைபின் சிறப்புத் தேவாக
ராலும் மனிதர்களாலும் அளவிட்டு வியரது சொல்லத்
தக்க தன்றும், (பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவனென்னும்) மூம்
மூர்த்திகளும் (இச்சசிவனனை செயத் குரு பணிவிடை
பின் சிறப்பை யளவிட்டு வியரது சொல்லது முடியாது)
சிரசால் வணங்கி அவனது ஏவலைச் செய்ய (நானு
ன்னன்று) முறப்பட்டு சிறபா ராயினா

109

ஞானியின் மருண்மையை மளவீட்டுக கூறல் முடியாத தனபதம்.

“ஞால முண்டவன நிலமிசை சுயப்பனமெய்ஞ் ஞானி
வேண் டெவ்வெவ்வாம, ஆல முண்டவ னவனயினனே திரிசுவ
னவனடித் துகடகன்றோ, சீல மன்னரு மறமுள் தேவருந் திசை

198 சசிவன்ன போத வசனம்.

திசை பணிந்தேத்தக, காலி சண்டையுந் திவழிசை வையெனக
கழறுவன் கமலத்தோன்”

என்று குறந்திராட்டுக கூறுவது இங்குணாதற் பாலதாம்.

ஞானவானது பெருமையைக் கூறல்.

110. ஞானியை நான்கா னேனாதொழிக

ஞாலமுய நாத னருளான்

மேனியது கொண்டேனை நல்கவரு

மேன்றறையும் வேத முடிவே.

ஞானியை மனிதனென்றாவது தேவனென்றாவது
சொல்லுவது கூடாது. வேத முடிவுகள் பரமேசு
வரன் உலகத்தா ருய்தற் றொருட்டுத் தன்னுடைய கரு
ணையால் மாணுட வடிவங்கொண்டு, அதிகாரி புருஷர்க்
குத் தன்னைக் கொடுக்க வருகின்றாருென்று கூறுகின்
றன.

110

ஞானியைப் பரமேசுவர வடிவமாகக் கொள்ள வேண்டுமே
யல்லாமல், மனிதனென்றாவது தேவனென்றாவது கொள்ளுதல்
கூடாதென்பதாம்.

வேதமுடிவுகள் - உபநிடதங்கள்; தன்னைக் கொடுத்தல்
நானே நீ அல்லது நீயேநா நென்றுபதேசஞ் செய்தல்.

“கனவினிற் காணுங் காட்சிபேரற் சகத்தைத் காணுமெய்ஞ்
ஞானிக டம்மை, மனுடனே வன்றித் தேவனே வென்று
நீனை வ்ருத்தியை மாற்றி, ஐனியனும் பரம சிவனுருக் கொண்
டிவ் வுலகுய வெழுந்தரு ளினனென், றினையின நீனைப்போ ருத்
தம ரல்லோ ராடியை நோக்கும் தகரே” என்று பெரியாரருளி
யிருப்பது இங்கு நன்குணாதற்பாலதாம்.

தேவி இவ்வாறு சசிவன்னனது சரித்திரத்தைப் பேய்
களுக்குக் கூறி முடித்தா னென்க.

சசிவன்ன போத வசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீசரது-இரத்தினசற்குரு திருவடி வாழ்க.

ஓம் தத் சத்
பரப்பிரஹ்மணே நம

சரிவன்னபோத

ப த வு ரை .

1. (தேவி பேய்களை நோக்கி) அலகை - டேயகனே, உலகில் -
ஆம்மண்ணுலகத்தில், அகவான் கனம் - பாவிகளும், அசுர - பிறவி
பசுசமொழிய, முததிபெறும் பரிசு - முததிபெறு மாநகத்தை,
ஒதுவாப - கூறுகின்றோம் (என்றாள்).

2. புணர்ந்த - (ஜீவாகளைத் தொன்று தெட்டித்) தொடர்ந்து
வந்த, பாவமெலாம் - பாவமனைத்து, (அவாடீது) பரிபூரண
முணர்ந்த - (தம்மைப்) பரிபூரண சிவமாக அறிந்த, ஞானி - ஞானி
கனது, விழிபட - விழிப்பட்ட மாத்திரத்தில், ஓடும் - கெடும்.

3. எழிலாரும் - அழகு நிறைந்த, ஞானிபுகழ் - ஞானியின்
புகழை, கூறல் - சொல்லுதல், என்னை - எங்ஙனமாம்; உயர்வீடு -
உயர்வாகிய மோட்சத்தை, இவன் சொல்வழி - இந்த ஞானியினது
உபதேசத்தின் வழியே, செய்தொழிலாளர் - சென்றொழுதுகேள்,
சோகை - அடைதல் (கூடுர்); அது - அதுபற்றி, முன்னையதிகாச

மான்று-பழைய இடிகாசமொன்றை, சொல - (யான்)சொல்ல,
தனும்-(நீங்கள்)கேளுங்கள்.

4. தாபமற்ற- பிறவித்துன்ப மொழிந்த, பரணேவல் செயத-
நருபானது குற்றமேவலைச் செய்த, அவனுற்ற - அந்தச் சிவப்பன்
அடைந்த, பேறு யுது - மோட்ச சரீர்திரமாயிய ஐவ்விதிகாசம்
முன் - முற்காலத்தில், செந்தாயரைக கண் முதல்வற்றகு - செந்தா
மரைமலாம்பாவங் கண்களையுடைய வித்தணுவற்றகு, எம்மண்ணல்-
எமது சிவபெருபான், திருவாய்மலர்ந்தது-திருவாய்மலர்ந்தருளிய
தாம். தம் - தன் - ஐ - சாரியை.

5. (ஐவ்விதிகாச) தவமற்ற - தவஞ் செய்வ தொழித்து,
வெய்பவினையே புரிந்த-கொடிய தீவினைகளையே செய்து வந்த,
சசிவன்னன்-உவமிப்பில்-(தனக்கு) ஒப்பில்லாத, ஞானி-ஞானி
யினது, விழிபட்டு - கிருபாநோககம் பட்டமையால், முனனை
வினைவிட்டு - பழவினையினின்றும் நீங்கி, முததியுலகில் - மோட்ச
உலகத்தின்கண், எயது கதை - அடைந்த கதையாகும்.

6. ஏமம் புதுவாருன - காவலடைதற் குரியவராயுள்ள, பாத
கரா மியாவர்க்குளும் - பாதகர் யாவருள்ளும், மிக்கவனாகு
மிவன் - மேம்பாடுடையவனாகிய இச்சசிவன்னன், காமம் - (தன்)
பெயரை, புகல்வார் குலமும் - கூறுவாரது சந்ததியாரும், எரி
வாய் கரகம் - தீவாய்ந்த மாபுகி யென்னும் கரகத்தை, புகுமாறு
அடையுமாறு, நடந்தனன் - தீவினைகளைச் செய்து வந்தான்.

7. மலமேவிய - (சசிவன்னன்) அரியாமையின் பெருக்கத் தாற் செய்த, தீவினையின் வலியால் - தீவினாகளினது வலிமையினால், மகிழ் - களித்தற்குரிய, உம்பர் பதத்திலிருந்த - சுவர்க்கத்திலிருந்த, இவன் குலமேவிய - இவனது வமிசத்திற் பிறந்த, நென் புலவாணர்களும் - பிதிர்க்களும், கொடிதா நரகம் - கொடிதாநிய நரகத்தில், குடி யேறினர் - குடியேறுவாராயினர்.

8. மிகமேவிய - (ஒருவன்) மிகுதியாகச் செய்த, புண்ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன் - புண்ணிய பாவமென்னும் இருவினாகளின் பயன், மேலொரு கால முழுது - இனி யொருகாலத்தில் வாராது, இதமே வரும் - இவ்வுலகத்திலேயே வரும், என்பதனால் - என்று அறநூல் கூறுவதால், கோபெல்லாம் - அதுபலித்தற் குரியனவாயுள்ள கோயினத்தும், இவனை - இச்சசிவன்னனை, செற - வருத்துமாறு, எய்தின அடைந்தன.

9. தவறுற்ற - தீவினகளைச் செய்த, இவன் - இச்சசிவன்னனை, பெறு - பெற்ற, தந்தை - பாகயக்குணென்னும் தந்தை, தன்புத்திர னேயம் - தன் புத்திரன்மீதுள்ள அன்பு, விடாமையினால் - நீங்காமையால், உணம் துன்புற்று - சித்தத்தின் கண் துன்பமடைந்து, புதல்வன் துயர் தீர்வகை - தன் புத்திரனது துன்பம் நீங்கும்மார்க்கம், இனி கொலோவென்று - இனி யாதோவென்று, கழன்றான் - கலக்கமுற்றிருந்தான்.

10. (சசிவன்னன்)வினைத்துயர்-தீவினையின்பயனாகிய தன் பந்தை, துய்ப்பதலால்-அநுபவிப்பதல்லாமல், ஒன்றாலும்-(முனி-மந்திரம் - மருத்தென்பனவற்றுள்) யாதொன்றாலும், ஒழிவிக்கு முபாயம் - ஒழியச் செய்யும் மாரக்கம், உனக்கிலது - உனக் கிலலை, என்றாலும் - என்று கூறினாலும், அறிந்தவன் - அவன் படுத துன்பங்களை யறிந்து வருத்தும் பாகயகளுன், அன்பு வுடது - அவன்மீதுள்ள அன்பு நீங்காமையால், இவனைக் கொடு - இச் சசிவன்னனை யெடுத்துக்கொண்டு, எங்கணும் - எவ் விடத்திலும், உழன்றனன் - அலைந்து சுற்றிவந்தனன்.

11. மற்று - பின், ஒருமாதவன் - தேவபத்த னென்னும் ஒரு முனிவன், இவன் வேதனை கண்டு - இச் சசிவன்னனைடைந்துள்ள கொடுத் துன்பத்தைநோக்கி, ஒழிவற்றுள்-நீக்குதலற் றிருக்கின்ற ஒன்றை-ஒப்பற்ற பரம்பொருளை, உளத்துணரும்-தம் முன்னத்தி லறிந்துள்ள,பரமாகியஞானிகள்-மேலாகிய ஞானிகளது, கண்ணு தலே-கருபா நோக்கமே, பரமௌடத மென்று - (இந்தநோய்க்கு) மேலாகிய மருத்தாமென்று, பகர்ந்தனன் - கூறினான். (பின்)

12. அத்தமிலாத - முடிவில்லாத, தனைத்தான் தருவான் தன்னைத்தான் உபதேசித்தற் பொருட்டி, சத்திச்சுர மென்னு மிடத்தனில்வாழ் - சத்திச்சுர மென்னும் திவ்வியகோத்திரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, மாகந்திபராயண னென்பவன்-மாகந்தி பராயணரென்னும் முனிவரது கருபானோக்கமே, மாகந்தி

சசிவன்ன போத பதவுரை.

குறு கோய்க்கு - உன் புத்திரனை யடைந்துள்ள கோயை நீக்குவதற்கு, மருந்து - மருந்தாகும், என - என்று சொல்ல, (பின்)

13. இவன் - இப்பாக்யஞ்சன், இது - இம்முனிவர் கூறிய விது, முடியா அபதேசமென்று - எல்லையற்ற உபதேசமாகுமென்று கருதி, அபமுனிவன் பதமெய்தி - அந்தாரங்கி பராமண ரொன்றும் முனிவரது பாதங்களை (வணங்கி கெதுதித்த) அடைந்து, இக்கொடியான் - இக்கொடியவனான எனது புத்திரன், வெருவாது - அஞ்சாது, குழிற்றிய - செய்த, கோய் - துன்பந்தரு, கொடுத் தொட்ட - கொடிய செய்கை, கூறற்கா தாது - சொல்லுதற்கரிதா பதமென்று, மொழிந்தனன் - கூறினான்.

14. நகரு இவ்வீடத்தில், மன்திரு முன் - தேவரூது சந்தானத்தில், இவ்மனய்திய - இவன் செய்த, தீவிரன் யென்னவெலாம் - தீவிரனெயென்று கொல்லப்படு மனைத்தும், பகருபடியோ - சொல்லாத தகனவாரமோ, (ஆகா; என்றான்.) கின்மலன் - மலராதாராய மாநாதி பராமணமுனிவா, *கரும் படி - (அவனது பாவகார மனைத்து) ஒழியுப்படி, தன்னநப்தி யினால் - ஆதார நடவந்தினால், *கழுட மலராத வளங்குகன்ற விழி - கிருபாநோக்கத்தை, வைத்தனன் - (அவன்மீது) வைத்தனா.

15. கணியாத - அளவடற்கரிதாய, பலா - பிறப்பென்னுய விஷ கோயை நீக்குவதற்கு, கடுவான - விஷ மருந்தா கிருப்ப தான, திருக்கண் - தமது கிருபா நோக்கத்தை, வைத்தலும்--

சசிவன்ன போத பதவுரை.

210

(அவா சசிவன்னமீது) வைத்த வளவில், காது - அவனை வருந்துபு, கடுப்பினியாவையும் - கொடுமை மெல்லாம, விட்டன - அவனைவிட்டு நீங்கின, நல்ல பிதா - அவனது சிறந்த தந்தை (சசிவன்னனை நோக்கி), இறைதான் இமமுனிவரது திருவடி களை, பேணிப் பணியென்று - அன்புற்று வணங்கி யிருக்கக் கடவாரென்று (கூறி), பெயாந்தனை - (அவனை விட்டுச்) சென்றன.

16. இவன் - இச்சசிவன்னன், இடமே முதலாக - ஸ்தானமே முதலாக (உள்ள குரு பணியிடைக்களை), உவநது - (செய்ய) விருப்பி, இறையேன் - தனது தருமாத்நியாகிய மாந்தி பராமண முனிவர, வவுப் பணிசெய்து - கட்டளை யிடுகின்ற பணிவிடைகளைச் செய்து, சிலநான் - சில நாட்களில், உடனே - உத்தபசிவ்யருடனே, இவனும - இச்சசிவன்னனும், அத்திருமேனி தனக்கு - அமமுனிவரது திருமேனிககு, உரியானென - உரியவனென்று கூறும்படி, உம்பெனடே - அம்முனிவருடனே, உற்றனன் இருத்தனன்.

17. (சசிவன்னன்), நன்ற - செவ்வையாக, முனி - அம்முனிவரது, தான் வழிபாடதனல் - திருவடித்தொண்டைச் செய்து வந்தமையால், நாநா விதமான பிறப்பினை விட்டு - பலவிதமான பிறப்பினின்றும் நீங்க, ஒன்றாகிய வீடு - ஏகவடிவாயுள்ள மோட்சத்தை, உணர் உத்தமர்கட்கு - உணர்ந்தடையவிரும்பும் உத்தமர்களுக்கு, சாதன நான்கும் - உரியனவாயுள்ள சாதன நான்கும், உதித்தன - அவனுக்குண்டாயின.

கடந்த. ஆழம் - ஆழத்தை, அறிய - அறிவதற்கு, அரியது - அருமையுடையதாக விருப்பது, களவு நெருங்குபாரும் - களவென்னும் நெருங்கிய தரையையும், மலையு - மலையையு உடையது - கலகம-கலகஞ் செய்தலென்னும், வீடங்கள் மவும-வீடங்கள் நிறைந்த, கிருமி - புழுக்கள், நெளிவது - நெளிவனவாக விருப்பது.

24. துகளெனும் - குற்றமான செயல்களைச் செய்வதென்னும், உண்கலாத-உண்மைதருவதில்லாத, நுரைகள் தருவது - நுரைகளைத் தருவது, ஒன்பமான - ஒன்பத்தைத் தருவதான, துறவெறு - கரையை - துறவறமென்னுங் கரையை, அகழ்வது - தோண்டி யழித்ததுகொண் டிருப்பது, மகளிராணும் - பெண்ணையென்னும், தவாத - கெடாத, வலிய சுழியது - வலிய சுழல்கையுடையது, மறலியும் - யமனும், அஞ்சு - அஞ்சுதற்குரிய, கோபவடவை - கோபமென்னும் வடவாழுக்காக்கிரி, எரிவது - எரிந்துகொண்டிருப்ப விருப்பது.

25. வெருவருவன்ற - அஞ்சத்தக்க, போகமுதலை - போகமென்னும் முதல்களை, உடையது - உடையதாகவிருப்பது, விவிதம் - பாஸ்பரம் ஒவ்வாதுள்ள, அகந்தமான - பற்பல விதமான, துறையமுடையது - துறைகளையுமுடையது, ஒருவர் - ஒருவராவது, கடந்துபோக - தன்னைக் கடந்துபோவதற்கு, விரகில் - சாதனமில்லாதிருப்பதாம், எழுபவ உததி - இவ்வெழுவகைப் பிறப்பென்னுங் கடலின் தன்மையை, விளம்ப - சொல்ல, உலகில் - உலகத்தில், யாவர் அறிவர் - எவரறிவர்.

26. அதில் - அப்பிறவிக் கடலில், பொறிவழி - இத்திரி யாகுனின் வழியே, சென்றுமீளும் - விஷயங்களிற் சென்று திரும்பி, அவலாதிகொடு-கிலேசபுத்தியைக்கொண்டு, பொரு - வாத்தலார் செய்கின்ற, சமயங்களாறும் - மதவாதிகளாறுவரும், மீட்டமட்டி - தலைக்குழை விழுந்துகிடப்பர், அறிவு - தத்துவ ஸாரததால், அறிவு ஒன்றிலாத பொருள் - அழிவென்பது கிறிது மில்லாதபொருள், இவ்வென - இவ்வென்று(உணர்ந்து), ஸா - ஸாதஞ் ஹனதாலிய, அருபவ வங்கமேறு - ஸவாருபவ மண்டிம மரகநலத்தி மிலறியுள்ள, அறிஞர் - விவேகிகள், அகல் வர் - அக்கடலைக் கடப்பர்.

27. நாதன் - அம்முனிவர், புணரி கடந்துபோக - பிற வ்ககடலைக் கடந்துசெல்வதற்கு, விரகு இல் - யாதொரு சாத னமு மில்லை, மொழி பொழுது - என்று கூறிய போது, புதல்வன்-(அதனைக் கேட்ட) சசிவன்னன், புலம்பி-அழுது, ஆவி யுறு முனம் - மூர்ச்சை யடைவதற்கு முன்னே, உணர்வெனும் வக்கேறும் - தத்துவஞான மென்னும் மரக்கலத்திலேறிய, அறிஞர் - விவேகிகள், அகல்வரென்று அதனைக் கடப்ப ரென்று, உரையை வழங்கி - நல்லுரையைக் கூறி, உவகை ருள - அவனுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்க.

28. அவன் - அச்சசிவன்னன், இறைவனடி - அம்முனிவர் ாது திருவடிகளை, வாழியெனத் தொழுது - தேவாரீர்(எப்போதும்) வாழவேண்டுமென வணங்கி, வருபவமாம் ஆழியினை - என்னை

விடாது தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிக் கலை, அகல மறிவு-
கடப்பதற்குரிய ஞானத்தை, அருளுகவென - உபதேசித்தல்
வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்).

21). (அதற்கம்முனிவர்) நிரவறிவை யறியுமவர் - ஸ்திர
உறியென்றும் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த ஞானிகள், தெய்வத் து -
தெளிவாக, (அறிவு), பர அறிவு எனவும் அபர அறிவு எனவும் -
பர அறிவென்றும் அபர அறிவென்றும், இரு பரிசாம் - இரு
வகைத்தாக விருக்கின்றது, (என்றதனை), மொழிவர் - கூறுகின்
றனர்.

22). அபர உணர்வு - அபர அறிவாவது, அருமறைகள்
முதலாக கலையும் - உணர்த்தற்கரிய வேத முதலிய கலர்த்தச
லித்தைகளின் ஞானமாம், பர உணர்வு - பர அறிவாவது, உபர
மறை - அந்தப் பிரஹ்மத்தை, அற - செவ்வையாக, உதவும் -
அறிதற்குச் சாதனமாயுள்ள, உணர்வு - ஞானமாம்.

31. புராணம் இதிகாசம் எனையும் - புராணப் பூதிகாச
முதலிய சாஸ்திரங்களினது, பொருள் அனைத்தின் - பொருள்க
ளெல்லாவற்றின், பிராணன்-பிராணனை, அறியாதுளவீட்த்து-
அறியாதுள்ளவிடத்து, இவை - இவற்றைப் படித்தல், பிதற்று-
பிதற்றலாக முடியும்.

32. ஆகம விதங்கள் அறிவார் - கருதி ஸ்மிருதி முதலிய
ஆகமங்களின் பலவிதமான அர்த்தங்களையும் அறிபவர், அபர

எனவார் - அபர அறிவு உடையவராவார், யோகமொ நிறங்கு
யவமார் - யோகத்தோடு நீத்திறை செய்வார், பரமுணர்ந்தார் -
பா அறிவு உடைபவராவார்.

33. ஆயஸ்யறிவது - ஆயற்றமிழினியல்பை பறிவது, இசை
றிவது - இசைத தமிழி னியல்பை யறிவது, ஆனயறிவது -
ஆய்நிற்கு ஆனயாய்நா தாடத்தமிழி னியல்பை யறிவது,
நான அறிவு மூன்று வகையதாம், உளது - இருக்கின்றது,
அயல்றிவதாம் - (அய்வறிவு) அயல் பறிவதாம், (அதனாவது),
அறிவதாம் - அறிவாகவும், அறிவெய்த அறிவை (ஆத்பாவை)
அறிபயறிவே, அறிவு - (உண்மை) அறிவார்.

34. நவிலும்-வழங்கப்படுகின்ற, கலை அறுபத்து நான்கும்
அறுபத்துநான்கு சாஸ்திரங்களின் பொருள்களையும், அறிவாரும்
(தெளிவாக) அறிந்திருப்பவரும், பவம் - உற்பத்தியும், லயம்
நாசமும், அறு - அற்றுள்ள, சுத்தபாடம் - சுத்தப் பிரஹ்மத்தை,
அறியார் - அறியமாட்டார், அது - பகுதிப் பொருள் விதுதி.

35. ஆகவறிவாளர் - தேகமே நானென்னும் ஞானமுடை
யவர், இவையனைத்தும் - இந்தச் சாஸ்திரங்களையெல்லாம், அறி
வார் - அறிதற்குரியவராவார், ஏகவறிவாளர் - ஏகமே (ஒன்றாகிய
ஐகமே) நானென்னும் ஞானமுடையவர், இவையாவும் - இந்தச்
சாஸ்திரங்களையெல்லாம், அறியார் - அறிவதொழிந்திருப்பார்.

36. மெய்யதிலிலாதவர்கள் - மெய்யுணர்வில்லாதவர், ஐயறிவறிந்து - ஐந்தாகிய வுணர்வுகளினியல்பைப் பறிந்து, அவை அல்லுணர்வுகள், அடங்கினவர்களுள் - (தம லபததனவர்க) அடங்கப் பெற்றவராக விருப்பாராயினார், வீடது பெரு - ம மாட்சததை மடையமாட்டார்.

37. தமிழ் வேறு எல்லாம் - தரக்கு லவருக (ஆருப்பனவற்றை) எல்லாம், அறிவது - மெய்யைப் பறிவல்ல - மெய்யறிவன்றும், தம்மை - ஆதரவை, அறிபு - அறிவதே அறிபு அறிவே, அறிவு - மெய்யறிவாம்.

38. பூசனையும் - பூசை செய்யும் விதத்தையும், அது - அப்பூசை (செய்தற்குரிய), சகல பொருளும் - சகல பொருள்களையும், அறிதமையும் - அறிந்துள்ள தம்மையும், ஈசனையும் - (அப்பூசை யை யேற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய) பரமேசுவரனையும், வேறது அற - வேற்றுமை யொழிய, அறிவதே அறிவு - அறிவதே யறிவார், - என்று கூற. (சசிவன்னன்)

39. தானெனும் - (யாவரும்) தானென்று வியவகரித்தற்குரிய, இது உடம்பினைத் தவிர - இவ்வுடம்பினைத் தவிர, வேறு - (இதற்கு) வேறாக, யானெனும்ருத்தமுளதோ - யானென்று கூறுவதற்குரியந்த பொருள் இருக்கின்றதோ, (இருந்தாலதனை), - உறல்வேண்டும், - என்று வினவ. (முனிவர் பிரான்)

40. (அறிலிலான்) என்தாடை - என்னுடைய ஆடை, பொன் - (என்னுடைய) பொன், பு - (என்னுடைய) பு, மண் - (என்னுடைய) புத்திரன், கையல் - (என்னுடைய) சீலை, பாம்பா - (என்னுடைய) தாவிச் செல்லும் குதிரை, இபம் - (என்னுடைய) யானை, (என்று கூறுவது போல), கண் - (என்னுடைய) கண், முகம் - (என்னுடைய) முகம், கால் - (என்னுடைய) கால், கை - (என்னுடைய) கை, மெய் - (என்னுடைய) உடம்பு, என்ன - என்று, (அவற்றை), என்றும் - எப்போதும், வகுத்து - வெவ்வேறாகப் பிரித்து, தனது புரைப்பான் - தன்னுடைய பொருளாகக் கூறுகின்றான், அல்லவா? அதனால், இந்த யானை - இந்தத் தேகத்தை, அயர்தும் - மறந்தாயினார், தானென்று - ஆதராமவன்று, சொல்லத் தகுது - சொல்லுதல், அன்று - கூடாது.

41. தான் - காவிரண்டும், ஊராழியாக - ஊர்ந்து செல்பவன் சக்கரங்களாகவும், வெந்நீல் - முதுகில் (உள்ள), வீணாதண்டு - வீணாதண்டம், ஆராக - ஐந்துரு ஆணியாகவும், வண்பார்பு - வலியமார்பு, தட்டாக - தட்டாகவும், காளாமலர்ச் சென்னி - அன்றலாந்ததாகிய மலர்பாலையைத் தரித்த தலை, மொட்டா - சிகரமாகவும், கூந்தல் - (தலை) மலிர், கொடி - கொடியாகவும்(உடைய), தேர் - (இத்தேசமென்னும்) தேராணது, நான் நானும் - ஒவ்வொருநாளும், ஊர்வானின் - தன்னை நடத்தும் புருஷனிலும் (ஆத்மாவிலும்), வேராகவே - வேராக

விரூபபதாகவே, காடு - (அதனை நீ) ஆராயக தறியக கடவாப
வெநர்ல வீணாதண்டு முதுகெலுமபு

12 ஒருததன் கடக குஞ்சாய பண்ணி ஒருவன் மத
பாணெ யொணறு செயது உள்கன்று அதனுள்ளே தானி
ருந்து (கொண்டு) கைபாத கன்னகம் (அதனது) துதிகளை
கையுர காலகணையும் காதுகளையும் மெய்க்பாவு - மெய்பான
பாணெ (தனது) துதிகளை முதலிய மற்றைய பங்குகள் செய
வது) போல, இயக்கும - இயக்கச் செய்கனமுன் நடத்த
விடதது - (அவனதனை) இயக்காதம்பாது கட்டதது (அப
பெய்யாணெ வறிதே) கிடப்பதா, (அங்கனமே) இவவுடர
புர இவதவுடமபும ஒருததன் - ஒருவன் (ஆதமா) நடத்தா
விடதது - (தனனை) இயக்காதம்பாது கட்டதது (வறிதே)
கிடப்பதாம இயக்குதல அசைபச செயதல

13 மலுஞ்சோரிடப்பட்ட மல்கள கசிய மிபலபுடைய
உடல் உடம்பு இழிகது - (அறிவுடையான) அருவருததற
குரியதாக விருககின்றது உண்டதறவன்னம் - (அவவுடம்பு)
உண்டு கிரணமான ஆகார முன்னுபாகமாகின்றது அ
முன்னுள்ள, ஒருகது - ஒருபாகம், மலமாசுப - மலமாயமை
கின்றது, ஒருகது - மற்றொரு பாகம், உடம்பாம - உடம்பா
யமைகின்றது, ஒருகது - இன்னொரு பாகம், மனமாம -
மன யமைகின்றது, (இம்முன்னுள்ள), இருகதும - உடம்பும
மனமுமாகிய விரண்டுபாகமும், நீயாகில - நீயாயின், ஒரு

கூறும் - (மலமாகிய) மற்றொரு பாதமும், நீயாம் - நீயாதல் வேண்டும்.

11. கினர் - மிக்க, ஆதரத்துண்ணும் - விருப்பத்துட லுண்ணுதற்குரிய, அன்னம் - அன்னமானது, சுட—, ■■■ - (அதனைத்) கையால், கிட்ட - தொட, பொருதே - சகிக்கா மலே, இருந்தார் - இருந்தவர், கிடந்தார் - (நோயால் படுக்கை யிற்) கிடந்து, உறுப்பு - அவயவங்களுள், ஒன்றும் - தனராது - குறைபாது (இருக்க), உயிர் போக - உயிர் நீங்க, அன்றே - (உயிரிழந்திய) அப்போதே, துற்பன்னி மீது - (இடுகாட்டில்) அக்களி சயனத்தின்மீது, சுகித்து - (அவ்வக்கினியைச்) சுகித் துக்கொண்டு, துயின்றார் - நித்திரை செய்கின்றனர்.

12. நழற்பாவை - (ஒருவனது உடம்பின்) நிழல் வடிவ மும், கண்ணடியிற் பாவை - கண்ணடியில் தோன்றும் பிரதி பீம்ப வடிவமும், கைகால்-கையைப் பூகாலையும், நிமிர்க்கும் முடக் குப் - கீட்டும் முடக்கும், எல்லார் - அத்தொழிலெல்லாம், இவன் செய்யும் - இவன் செய்கின்ற, தொழிற் பாலவாம் - தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்; (அதுபோல), இவ்வுடலஞ் செய் தொழிலும் - இவ்வுடம்பு செய்கின்ற தொழில்களும், சுடர் - (மாருது) விளங்குகின்ற, ஞான வடிவானவன் - ஞான வடிவ மாயுள்ள புருஷன் (ஆத்மா), செய்த தொழிலே - செய்கின்ற தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்.

46. அறிகின்ற பொருள் - அறியப்படும் பொருள்கள், என்றும் - எப்போதும், அறிவானில் - (தம்மை) அறிகின்றவனிலும், வேறேயானால் - வேறாகவே யிருப்பன வாயின், இவ்வூறரை - (ஆத்மாவா லறியப்படுவதா பள்ள) த்ருமாமிக வடிவ வுடம்பை, நானென்னலாமோ - நானென்று (ஆத்மா வென்று) கூறுதல் பொருந்துவதாமோ, புள் - பறவைகள், செறி கின்ற கூடு - வசிககின்ற கூடுகள், அல்ல - (அப்பறவைகள்) அன்றும், இவ்வகையே - இங்ஙனமே, செடமானவுடல் - வடிவமாயுள்ள வுடம்பும், சின்னில் வேறென்று - உன்னிலும் (ஆத்மாவிலும்) வேறாகவே யிருக்கின்றதென்று, தெளி - தெளிவா யறியக் கடவாய்.

47. ஐம்பூதங்கள் - பஞ்சபூதங்களின், உருவம்ஆன - காரிய மாயுள்ள, இந்தவுடலம் - இந்த வுடம்பு, சடமா - சடவடிவமா யிருப்பதாம், இதில் - இவ்வுடம்பில், உற்பன்னதல் (எவ்வாறு) - கமணமா யிருத்தம் பகுதியெல்லாம், நிலமாகும் - பிருத்தியின் காரியமாம், கெகிழ்கின்றல் (எல்லாம்) - கெகிழ்ச்சியா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், நீராம் - அப்புறின் காரியமாம், உவெல்லாம் - கெகிழ்வாழில் புடையனவா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், கெருப்பாம் - தேயுவின் காரியமாம், சலயான (எல்லாம்) - சல னமாயுள்ள பகுதியெல்லாம், அநிலம் (ஆம்) - வாயுவின் காரிய மாம், புரையான (எல்லாம்) - புரையாயுள்ள பகுதியெல்லாம், வான் (ஆம்) - ஆகாயத்தின் காரியமாம்.

48. விழியை கண்ணிந்திரியத்தை, புமனென்னில் - புருஷனென்று கூறினான், ரவியாதியாலே - (அது) சூரியன் முதலிய வொளிப்பொருள்களாலே, விளங்கின்றதல்லாவ - விளங்குந் தலல்லாமல், விளங்காமையாலே - (தானே) விளங்கா கிருத்தலாலே, (புருஷனன்றும்), ஒழியப்படும - கண்ணிந் திரிய மொழிந்த, கண்ணமுத னான்கும - காதிர்திரிய முதலிய நான்கையும், உருக்கண்ட - உருவத்தை யறிகின்ற, உண்ண கண்டன்னே - உண்டு கண்ணிந்திரியத்திற்கு, ஒப்பாக - ஈன மாக, உன் - கருத்தகடவா (புருஷன் - ஆதமா.)

49. உண்பொருள்களில் - (ஒருவன்) உண்ணுதற் றாய் எண்ணெய் செய் முதலிய வுணவுகளுள், அமுல் - உதாராக் களி மாக, உண்பவை - சேனமாவை, முக்கூறு - மூன்று பாக ிட, அதில் - அம்மூன்றுபாகத்தில், முதற்கூறு - முதற்பாகம், அணியென்பு (ஆகும) - அழகிய வெலும்பாய், கடுக்கூறு - சிப்பாகம், மச்சைக் கணியாகு - மச்சைக்கு ஆதாரமாக, எழில்கொண்ட - அழகைக் கொண்ட, கடைக்கூறு - கடைப் பாகம், வாககா யெழுமென்று - வாககிந்திரியமாய் யுண்டாகின்ற தென்று, இயல் - (அநாதியாக) கடைபெற்று வருகின்ற, நான் மறையத்தங்கள் - நான்கு வேதங்களின் முடிவாயுள்ள உபநிட தங்கள், இசைக்கின்றன - கூறுகின்றன.

50. உண்ணுமபுனல் - (ஒருவன்) குடிக்கின்ற நீர், முக று - (சேனமாய்போது) மூன்று பாகமாக, அதில் - அம்மூன்று

பாகத்தில், முதற்கூறு - முதறநீரகம் உவாநீராம - முததிரமாம,
நடுவற் கூறு - நடுபபாகம், உதிரம் (ஆம்) - இரத்தமாம, கடைக
கூறு - கடைபபாகம் பிராணன் (ஆம்) - பிராணவாயுவாம
எண்ணு மிதில எண்ணுதற்குரிய இம் முனறனுள் இரு
கூறவை - இரண்டு பாகங்கள், நீ யாமிடி னன்னோ - நீ யானு
லலவா, இறுகின்ற - சித்ததற்குரிய, பிராணன்னது பிராண
வாயுவும், நீயாகுவை - நீயாவாய இசை (இக்கூறுபாட்டை
பாட்டுசித்தது) கூறக்கடவாய

11 துஞ்சில - (காம) உறவகுமபோது, உணர்வினமை
யால் அறிவில்லாமையாலும் உணரும் - (வ்ஷயங்களை) அறி
யும புலன்களொழிவால் - இந்நிரியங்களின் சம்பந்தம் நீங்கி
யிருப்பதாலும், பிராணனுய - பிராணவாயுவும், அல்ல - ஆதமா
ம, அஃதுபிராணன்தென்னின்-(உறவகுமபோது) அகதப
பிராணவாயுவின் வியாபாரம் இருத்தற்குக் காரணம யாதெனின்
ககாருழவலஞ்செய்பொழுது-அரசனொருவன் தனது நகரத்தைச்
சுற்றி வலஞ்செய்யும் பொழுது, சேனை - (அவனது) சேனை
மன்னின் - அவ்வரசனின் ஒழியாது - விடாது சூழ்க்கிருக்கின்றது
(அதபோல, ஆதமவரசன் தனது புரத்திரயத்தைச் சுற்றி வலஞ்
செய்யுமபொழுது சேனையாகிய பிராணவாயு அவனை
விடாது சூழ்க்கிருக்கின்ற தென்ப துணாக)

12. காணமொழிக - சுரோத்திர முதலியன வொடுங்கி
நிற்கவும், வாயு - பிராணவாயு, நிகழ்வென்கொ லென்னின் -

உசுவாச நிசுவாசங்களைச் செய்திருத்தற்குக் காரணம் யாதென்று வினாவுவாயாயின், உடல் காவலாகும் - (பிராணவாயு உறங்கு கின்றவனது) உடம்பிற்குக் காவலாக விருக்கின்றது, இலதேல் - (பிராணவாயுவின் காவல்) இலதாயின், (அவ்வுடம்பை), மரண மடைந்ததென்று - மரணமடைந்து விட்டதென்று, தமர் - (அவனது) சுற்றத்தார், சுட்டிடாமுன் - சுடுவதற்கு முன்னே, வளை வால்ன் - வளைந்த வாலையுடைய, நூனி-நாய், கொளும் (தனக்கா ளுராகக்) கொண்டிவிடும்.

33. இனமுற - (நானேந்திரிய பஞ்சசமுதலிய தத்துவங்க ளுக்கு) இனமாக, எண்ணவுள்ள - எண்ண விருக்கின்ற, கரணத் தில் - அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்தான், ஒன்று - ஒன்றாயிருப்பது, ஆறு எனலால் - இம்மனமென்று சொல்லப்படுவதாலும், இது என்னதெனலால் - இஃது என்னுடைய மனமென்று சொல்லப் படுவதாலும், முனம் - முன்பு, மனம் - மனமானது, அன்னமென்ற வதலாலும் - அன்னத்தின் காரியமாமென்று கூறிய வதலாலும், அல்ல - (மனம் ஆத்மா) அன்றும், அந்த வகையே - அந்தப்பிர ளுராகம், மதி - புத்தியும், அல்ல - (ஆத்மா) அன்றும்.

34. இடரின்புனதாய் - துக்கத்தையும் சுகத்தையும் தந்து கொண்டிருப்பதாயும், நிலைபற்று - நிலைபெறுவதின்றியும், அறி வற்று - அறிவில்லாதும், எண்ணம் - எண்ணுதற்குரிய, கரணம் களில் - அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்தான், ஆய் - ஒன்றாயும், ளும் - யாவர்க்கும், அடரும் பிறவிக்கு அடி (ஆய்) - கொடுக்கிய

பிறவி வருவதற்குக் காரணமாயும், (உள்ளது), என்னுணரும் -
என்றறியத்தக்க, அகங்காரமும்-, நீயல் - நீ (ஆத்மா) உன்றாய்,
என்றறி - என்னுணரக்கடவாய்.

55. ஓர் பொருள் - யாதாவதொரு பொருளினிடத்து,
ஐயப்படல் - (இதுவே அதுவே என்று ஐயமுறுதல், அதனை),
சிச்சயாயறியப்படல் - சிச்சயாக வறிதல், பாவென்கென்று
மதத், செய்யப்படல் - யான் என்கென்று அபிமானங் கொள்ளு
தல், (என்னும் முன்றினையும்), செபவது -, சித்தனையாம் - சித்த
மாய், சித்தம் - சித்தமும், அதுவன்கெனை - அம்வாதாவன் - நனை,
சீ தெளி - சீ தெளிவாக வறியக்கடவாய்.

56. சின்மலன் - மலரகிதராய் விளங்கும் முனிவர். உடம்
பது முன்னாக - ஸீதகம் முதலாவதாக, சித்தமது - சித்தம். முடி
வாக - ஈறுவதாக, மொழிந்த - கூறிய, பொருள்திரள் தான் -
விடயங் கூட்டங்கள், நீ பறியம்பொருளாய் சிதழ்கின்றதனால் -
சீ யறியம் பொருளாக விளங்குகின்றமையால், நின்னாகிவ -
உனது யதார்த்த வழுவமாகாவாம், என - என்று கூற, (சசிவன்
னன்).

57. உன்னுறியப்படு மிபாவையும் - உன்னுறியப்படுப
பொருளினத்தும், உன்னுருவன்று - உனது யதார்த்தவடிவமன்
றும், எனவேதினை - என்று கூறினீர், எனக்குக்கும் - அஃது
தருபவத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது, (ஆனால்), யானாகுவது -

யாம் னன்பது, என்ருலறியாகதாழியம் பொருளோ - என்னுலறி
யப்படாதொழியம் பொருளோ, என்ருன்ன - என்று வினவினான்.
என்றும் - என்று னவவம். (முனிவா)

33. அறியாப்பொருள் - சுட்டி யறியப்படாத பொருள்,
காரணமாயை - (உலகத்திற்கு) காரணமுள்ள மாயையாம்,
குறிசதரீபம் பொருள் - சுட்டி பரிபாடும் பொருள், காரியமா
முல - எரியாபுள்ள வலம், ஆந்நெறியால் - இம்முறை
பால், சக்தி - விளங்குகின்ற, தானமாயக்தமெலாம் - நான்கு
வேதங்கரின் முடிவாயுள்ள உலகத்தைத்தம், நிரந்தரம் -
எப்போதும், நீ - நீ (ஆத்மா), அன்றென - (இவ்விரண்டும்)
அல்லவன்று, ஒதும் - கூறுகின்றன.

34. அறிவாகிய சீயெனு மப்பொருள் தான் - அறிவே
வடிவமாகவுள்ள சீ யென்னும் அந்தப் பரம்பொருள், அறியும்
பொருளன்று - சுட்டி யறியப்படும் பொருளாகிய வலகமுமன்
ருத், அறியாப் பொருளன்று - சுட்டி யறியப்படாத பொருளாகி
ய மாயையுமன்றும், (அந்தப் பரம்பொருள்), பொறியின் வழி
நின்று - இத்திரியங்களின் வழியே (மனம்) நின்று, அறியும்
பொருளோ - அறியும் பொருளாமோ, (ஆகாதாம், ஆனால்),
போதக்கண் - ஞானக்கண், விழித்து - விழித்துக்கொள்ளுமா
யின் (அதனால்), அறியும் பொருள் - அறிதற்குரிய பொரு
ளாய்.

60 இது (கூறிய) இது வேதப் பொருள்தான் - வேதத்தின் நிச்சயமான பொருளாம் வேறு உதாஹம் - (இதற்கு) வேறுகூச சொல்லப்படும லினைபாவையம் கருமமனைத்து (அன்று) (அதப் பரிபொருளாய்விவதற்குக் காரணமாக) ஸுலலையாம் ஒரு வேறுமல்ல அதப் போதப்பொருள் - ஒரு வேதமுமையு மில்லாததுள்ள அத்தத்திருத்தப்பொருள், மறைக்கு வேதத்திறகு அணிபாம் (சீரோரத்த) ஆபரணமாக விருப்ப தரி புனிதப் பொருள் சுததப் பிரவரமமாய் ததவமசிய பொருள் தததுவாசியெனதுவர மகா வாக்மியத்தின் பொருள்

61 (தததுவமசி மகாவாக்மியத்தின) அது வெறுமையுள்ள அது (தத) என்னும் பதத்தின் பொருள், 'மலையப் பரி மலரத்தமாயுள்ள பரம்பொருளாம் (சுசனா), நீயெனும் பொருள் நீ (துவம்) என்னும் பதத்தின் பொருள், சீவனை சீவனம், அசிபதப்பொருள் - அசியென்னும் பதத்தின் பொருள், அமலமான - மலரத்தமான, இரண்டாய்க்கம் இவ்விருப்பொருள்களின் ஐக்கியம், ஆவது ஆவதாம் (என, சசிவன்னன்)

62 அருமையாகிய - (காண்பதற்கு) அருமையாயுள்ள, பரமம் பிரஹ்மம், (சீவனுக்கு), முன்னிலை யாகும் - முன்னுள்ளதாக விருக்கின்றது, ஆருபரி - வியாபகமாயுள்ள சிவன், (பிரஹ்மத்திற்கு), பின்னிலை (ஆகும்) - பின்னுள்ளதாக விருக்கின்றது, இருமையான் - (இவ்வாறு) இரண்டாக

சசுவன்ன பேர்த பதவுரை. 236

வ்ருககின்ற, இரண்டயிககியம் - (பிரஹ்மம் சீவ னென்னும்) இரண்டற்கும் ஐகியம், எயதுமாறு - உண்டாகும் வதம், எவன் - எங்கனமாம், என்னவே - என்று வினாவ, (அம்முனிவா).

63. உபாதியில் வரு பேதமே - (காரண காரிய வடிவ) பாதினா லேற்பட்ட பேதமே, இவா - (பிரஹ்மம் சீவனென்னும்) இவர்க்கு, பேதம் - பேதமாக விருக்கின்றது, அன்று - (உண்மையில் பேதம்) இல்லை, உறு - (இவ்வாறு பேதம்)அடைகதுன்ன, உயிரினின்-சீவனுக்கு, சுபாதியா முடல்போல-கப முதல்வற்றை யுடைய தேசம் (உபாதிபா யிருப்பது) போல, இறைக்கு - ஈசுவரனுக்கு, காரணதிகள் - சாவ காரணததுவ முதலியன, காரம் - உபாதிபா, உள - இருக்கின்றன.

64. ஈசன் - சர்வேசுவரன், முற்றறிவான் - சர்வஞ்ஞன், விபாபி - சாவாந்தரியாமி, எவைகது மேது - எல்லாவற்றிற்கும் (சர்வ) காரணன், இயம்பும் - (சிறப்ப்த்து) சொல்லப்படுகின்ற, மாகாசன் - சர்வஸ்திதி, நிருபாதி - சாவ சங்காரன், பாவனை சாவ சிருட்டி, (என்பன), காரணதிகளாவதே - காரணதிகளாவனவாம். (இவ்வேழும் ஈசனுக்குக காரண வுபாதியாம்).

65 நீதியால் - (பெரியோர் கூறிய) முறைமைப்படி, இரு உபாதி - (காரிய - ■■■■■ மென்னும்) உபாதி யிரண்டினையும், நீக்கிட - நீக்குதற் பொருட்டு, (தத்துவமசி மகாவரக்கியத்தில்),

நீ யேனச் சொல் - நீ (துவம்) என்று சொல்லப்படுகின்ற, பதத் திஹ - பதப் பொருளிலும், ஆதியாகிய - (அவ்வாக்கியத்தில்) முதலி லிருப்பதாகிய, தத் பதத்து - (அது வென்று சொல்லப் படுகின்ற) தத்பதப் பொருளிலு (உள்ள), அசுத்த சுத்தய அசுத்தத்தையம் சுத்தத்தையும், உணாத்தும - (யாம்) கூறுகின் றோம்

(16). ஆகமுன் - மேல் முதலாக, திகழ் - விளங்குகின்ற, ஏழு - ஏழு பொருள்களையும், நாமெனன் - நாமென்று கொள ஞதல், துவம் பதத்தின் அசுத்தம்-துவம்பதப் பொருளின் அசுத் தமாய், நான் - (அவற்றிற்கு) நான், சோக மன்றிய - சோக மிலவாத, சான்று - சாட்சி, எனல் - என்று கொள்ளுதல், துவம் பதப் பொருள் சுத்தம் - துவம்பதப் பொருளின் சுத்தமாம்.

(17). அகல் காரணமாத்ரி - சாவகாரணத்துவ முதலிய ஏழு பொருளையும், நாமெனன் - நாமென்று கொள்ளுதல், தத்பதத்தி னசுத்தம் - தத்பதப் பொருள் னசுத்தமாய், சகல் காரணம் - சாவகாரணத்துவம் (முதலியவற்றிற்கு), நான் சான்றெனல் - நான் சாட்சி பென்று கொள்ளுதல், தத்பதப் பொருள் சுத்தம் - தத்பதப்பொருளின் சுத்தமாய்.

(18). செறிந்த - (பரஸ்பரம்) ஒருவ்விடின், காரி யங்கள் - காரண காரிய வபாதிகள், சிதைந்து - (தத்துவ ஞானத் தால்) கெட, மேலுறு - (அவற்றிற்கு) மேலாகப் பொருந்தியுள்ள, சித்தநாய் - சின்மத்திரமாத்ரி, அறிந்த (அறிவும்) வாசனைதானும்-

யான சினமாதிரமாக விருகதினேறெ னென்று தன்னை)
அறிதவறிவு (அதன்) வாசனையும், அற்றது - ஒழிந்துள்ள
தலை, அவவசிபதப பொருளாவது அவவசிபதத்தின் பொரு
ந்தல்

69) விமலா - மோகமற்ற பெரியோர், இருபத்தினும்
தத துவமென்னு மிரண்டு பதங்களிலு, முக்கியப பொரு
ளாவது - முக்கியாததமாயிருப்பது, அசுததமாநயது - அசுததமா
யிருப்பதாம், இலக்கியப்பொருள்(ஆவது)-(அப்பதங்களின்)இலக
கியாததமா யிருப்பது, விசுததமானது சுததமா யிருப்பதாம்,
என்று சொல்லுவா என்று கூறுகின்றனா

70) முரண்ட - (தமமுன்) மாறுபட்டுள்ள, சிவபாகன
தம - சிவசுவராகனது, உடல - (காரியோபாதி - காரணோபாதி
மென்னும்) உடம்பு, முக்கியப பொருளாவது - (தததுவம் பதங
களின்) முக்கியாததமா யிருப்பதாம், இரண்டில் - இவ்விரண்டு
உபாதிகளிலும், வேறற-வேறறமையறறுவினகரும், சிற சொரு
பம் - சினமாதிரப பொருள், இலக்கியப பொருளாவது -
(அப்பதங்களின்) இலக்கியாததமா யிருப்பதாம்

71) அப்பர சிவா தங்கள் - அநதப பர (நச) சிவாகனது,
உடம்பிரண்டும - உடம்பாகிய உபாதியிரண்டினையும், இலககண
வாகியப்படி-இலககண வாகியத்தின் கிரமப் பிரகாரம், ஊக்கி-
ஆராய்ந்த, நீக்கினால்-நீக்கினோக்கினால், பாவதது - பரம்பொருள்,

ஒருவத்திலே - ஒருபொருளே (ஆக விளக்குவதாம்). இலக்கண வாக்மியம் - தத்துவமசி மகா வாக்மியம்.

72. உணர்வுனோர் - நூலுணர்வுடையவர், ஒரில் - ஆராயுமிடத்து, தேர் - தேர்ந்தறிதற்குரிய, இலக்கணை - இலட்சணையானது, விட்டது - விட்ட லட்சணையும், விட்டிடாதது - விடாத லட்சணையும், உபயமம் - விட்டிடாத லட்சணையும், என - என்று, திரிவிதத்தில் - மூன்று வகையில், (அடங்குவதாக, அதனை இசைப்பர் - கூறுவர், அது - அவ்விடட்சணையினியல்பினை, உபயமம் - கூறுகின்றோம். மாற்று - அசைக்கலை.

73. மஞ்சுகப்பிடுது - மஞ்சு கூப்பிக்கின்றது, என்றல் போலவும் - என்று கூறுதல் போலவும், வடபதீதி - வடக்கே யுள்ள கங்கையில், விஞ்சகோஷமது - பெரிய இடைச்சேர், உன்னது - இருக்கின்றது, என்றல் போலவும் - என்று கூறுதல் போலவும் (இருப்பது), விட்ட லட்சணையாவது - விட்ட லட்சணைக்கு உதாரணயாவதாம்.

74. சிவலை நின்றது - வெள்ளை போயினது - வெள்ளை போயது, என்று செப்புதல் போல - என்று கூறுதல் போல (இருப்பது), விடாத லக்கணை யென்று - விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமா மென்று, நீ கருத்திலே - நீ உன் மனத்திலே, கவலையின்றி - கலக்க மில்லாது, கொள் - கொள்ளக் கடவாய்.

சசிவன்ன போத பதவுரை.

70 மேலும் பொருத்திய, விடமிட்டாத வககளை விட்டு
பாத வடசுண்ணின் பெயர்மை உண்ணைப் பொருள் யாத
ளின் பாதென ரு அநத விததேவதததன்னும் பொருட்படி
சோயநதேவதததன்னனு (உதாரண வாகியததின) பொரு
ரீனபடி (தத்துவமிகு வாகியததினபொருளை), சீர முடி
வாக சிவதைபசுதிடு சித்திததுணரக கடவாய

71 விடவககணதரணபடி விட வட ண்ணை
டம், விடிக் க விடாதவககணதரணபடி விடாதவடசுண்ணைப்
படி, விடிக் க விடமிட்டாத வககணபால விடமிட்டாத
சுண்ணியுள் தத்துவமிகு வாகியததின பொருளாக
கொள்ளுவாயின் உணக்கு அப்பொருள், விளங்க - செவ்வை
பாக விளங்கும் விளங்குவதாம் (என்றனா, என், சசிவன்ன)

72 (சோயநதேவதததன்னனுபவாகியததுள்) போது
காலததையும், மேலியதேசம் பொருத்திய தேசததையும்
விடம் (அறிந்து) நீக்கி ஒரு புருடனை தேவதததன்னனு
ஒரு புருஷனை, கொள்கிறபோல் கொள்ளும் வத்யபோல்
தத்துவமிகு வாகியததுள்) ஒதும் முறகூறிய, ஈருடல்
உபாதி யிரண்டினையும், கண்டு விடம் - அறிந்து நீக்கி, அத
னுண்மை அமகாவாகியததி னுண்மைப்பொருளை, காண் -
அறிய, உரைத்திடு கூறவவேண்டிய (என்றனன, என்),

சசிவன்ன போத பதவுரை.

துவம் அசியென்னும் மூன்று பதங்களின், முடிபொருள் - வதே - முடிவான பொருளாவதாம். (என்று.)

௨1. சுருணைந்தி - சுருணைத்தியாகிய மாந்தி பராயண முனிவர். நமஸ்ப்பொருள் - மலராகிதமான ஜீவப்பிரஹ்ம ஐங்க யத்தை, சுருதிநெறியில் - சுருதி மாரகமாக, பெற - பெறுப படி, கூறவே சொல்லவே, (சசிவன்னன்), அமஸ்ப்பொருள் - மலராகிதமான (அந்த) ஜீவப்பிரஹ்ம ஐங்கயத்தை, பெறுதல் - பெறுவது, அருடைத்தனைக் கழறி - அருபையானதாகிவென்று கூறி, அடி வீழ - (அடிமுனிவரது) சூருவடியின் கண் வீழ்ந்து வணங்க. (பின் அர்முனிவா)

௨௨. தமராகலைத்து - ஸ்ரீவடிவமாகவுள்ள வேதத்துந்
கு அளவு தெரிவற்ற - அளவு தெரிதற்கரிய, தற்பொரு ளாதனை - ஆதம்ப் பொருளை, மருவான் - (சசிவன்னனுக்குத்) தெரிவித்தற் பொருட்டு, அராகது - தேவராகது, அளப்பரிய - அளவு செப்தற்கரிய, பதநர்புனர்கொடு - (தரது) சிறந்த பாதநீர்த்தத்தால், (அவனை), அய்டேசர் - மங்களஸ்நானம், செய்து - செய்வித்து.

௨௩. உடற்பகைகள் - உடம்பைப்பற்றி வருந்துன்பங்கள், தலைசாய - கெடும்படி, மா - பெருமை பொருந்திய, தவளப் பொடி - வெண்மையான விபூதியை, கவசமென விட்டு - (அவ னுடம்பில்) கவசமிடாற்போலத் தரித்து, பவனத்தில் -

எம்போலச் சிவநதுன்ன தமது திருவாயில, வைத்த - (தாய)
வைத்ததுண்ட, அமிர்தினின மிச்சில உணவன்ன செஷததை.
இனிம பர்வோடு இனிமையான அனபோடு இடடு - (அவ
னுக்கு) மகாசித்த

உத்தத்து (சசிவன்னன்) மோடு (தத்தது
மெடத) உடல் பொருளொடுவிய - உடல் பொருள் ஆவ் மூன
றையுட, கைக்கொடு ஏறறுக்கொண்டு உச்சிமிசை
(அவனது) முடியன்னீது தத்ததலத்தை - (தமது) திருவடி
யாணடைபுட, இட வைத்தநா, (சசிவன்னன்), இருபத
அததிருவடி யாணடைபுட, இருகைத்தலத்தொடு - (தனது)
இரண்டு கைகளாலுட, ஒரு போதொடே ஒரு புஷ்பத
துடின், மெல் பிடித்ததுக்கொண்டு, (அன்பு பராக விருந
தான், பின் அமுனிவா சசிவன்னனுக்கு),

நடு புலகண்ண திருசியமோகை ஒழிய - சீவகவுட, உப
நடதபயபாருள் மதர்ப உபகீடதப பொருளாகிய திருகதவன்ன
தர்சன முண்டாகவுட, உளஞானமட வழியை உளவழிப்பார
வைமை, கொடுத்த - தத்து, முப்பதப பொருளும் - (தத்-
துவம் - அசியென்னுட) மூன்று பதங்களின் பொருள்களையும்,
வெளிமட - விளக்கமாக, மொழியென - நீ கூறக்கடவா யென்று
கூற (சசிவன்னன்)

89. இறை - அம்முனிவர், நவில் நீதிபே - கூறிய ஒழுவ்
கின்படியே, [] - சேவசாக்கிரத்தை, துவக்கி - (முதலாகத்)
தொடங்கி, முடி - முடிவாகவுள்ள, துரியத்தை - சிவதுரியத்தை,
முற்ற - (அவை) முற்றும், மனவாகமற்ற - பனவர்க்க
மொழிந்த, அநுபவம் - (தனது) அநுபவத்திற்கு, (வந்தமை
யின்), உற்ற - (அவ்வாறவை) வந்த, சிர்கனவின் - (தனது)
ஞான சொப்பனத்தின், வலி - வலிமையினால், ஒதும் - கூறவா
றையினன்.

90. பறப்புள புலன்களும் - புறக்கரணங்களுள், அந்தக்கர
ணம் - அகக்கரணமும், (ஆகிய), யாவையுள் - எல்லாக்கரணங்
களும், புரணமாக - செவ்வையாக, வழங்கிடம் - (தத்தம் வியா
பாரங்களைச்) செய்யுங் காலத்தை, கனவென - (சேவ)சாக்கிர
மென்று, கண்டேன் - (நான்) கண்டனன். (புறம்புள - வெளி
யேயுள்ள.)

91. புறம்புள புலன் - புறக்கரணங்கள், கெட - (தத்தம்
வியாபாரங்களைச் செய்வது முற்றும்) கெட, அந்தக்கரண
வியாவையும் - அந்தக்கரணம் நான்கும், புரணமாக - செவ்வை
யாக, வழங்கிடம் - (தத்தம் வியாபாரங்களைச்) செய்யுங் காலத்
தை, கனவென - (சேவ) சொப்பனமென்று, கண்டேன்—.

92. இது - (சாத்திரத்திலிருப்பவர்) இந்த நிலைமை, மானிய தசையெனும்படி - மாண நிலைமைக்கு ஒப்பாமென்று கூறும்படி, மனாதி கரணமியாவையும் - மனமுதலிய வெல்லாக் கரணங்களும், இறந்துன-மாண்டுள்ள, சுழுத்தியும் - (சீவ) சுழுத்தியையும், கண்டேன்—.

93. எக்கரணமும் - எந்தக்கரணமுட, எஞ்சலின்றி - மிஞ்சாது, இறந்து - மாண்டு (போக), இருண்டிருந்த - இருள் மயமா யிருக்கின்ற, துஞ்சல் - சுழுத்தியில், உணர் (அவ்வருளை) அறிகின்ற, போத மாந்துரியமும் - அறிவாகிய துரியத்தையும், (சீவதுரியமென்று), கண்டேன்- அங்கு - அசை நிலை.

94. போதபாகிய துரியம் - ஞான வடிவமாக விளங்குதின்ற துரியவடிவச் சீவஞாகிய பரன், ஓர் துளக்கமற்று - ஒருசுலனமு மில்லாமல், அனைத்தின் - சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும், கரியதா யிருந்திடம் - சாட்சியாக விளங்குங் காலத்தை, பரன் நனவென - பாசாக்கிரமென்று, கண்டேன்—.

95. (பரன்) புணர்ந்த - பொருந்தியுள்ள, இச்சகத்து - இப் பிரபஞ்சத்திற்கு, (சாட்சியாக விளங்குவதை), ஒழித்து - நீக்கி, உணர்-(அவற்றிற்குச்) சாட்சியாக விளங்கிய, போதமாந்தனையே- ஞான வடிவமாகிய தன்னையே, உணர்ந்த அது - அறிந்துள்ள அக்காலத்தை, பரன்கள வெனும் படி - பாசொப்பனுமென்று

அறிஞா கூறுகின்றபடி, உணர்ந்தேன் - கண்டனன். மற்று—
அசைகலை

!!6. (பரன்) சான்று (யான்) சாட்சி, சாக்ஷியம் - (இவை) சாட்சியம், (என்று பாலிகதம் பாவனை), இறந்திட - இறந்துபோக, தானிருந்தையு - தானிருப்பது, தோன்றறாவிடம் - (தனக்குத்) தோன்றாதுள்ள காலத்தை, பரன் சுமுத்தியதென பர சுமுத்தி யென்று, துணிந்தேன் - துணிவாகக் கண்டேன

!!7. மரித்த தென்று - (மாயாப் பிரபஞ்சம்) மரித்த தென்று, உணர்ந்துரைத்தது - அறிந்து சொல்லியதும், மரித்த விடகதனிலே - (அது) மரித்தவிடத்திலே, (தான்) நசியாதிருப்பதை, தெரிந்த (து) அறிந்தது, (ஆகிய), போதமேது - அறிவெதலோ, அது - அவ்வறிவு, (ஆகவிளங்குதலே), (பரனுக்கு), பரன் துரியமாய் - பரஞரியாக தெளிந்தேன் - தெளிவா வறிந்தனன்.

!!8. இறையெனும்-சிவமென்று சொல்லப்படும, பொருட் றியமே - துரியப் பொருளே, என்னை யாண்டவனே - என்னை யடிமை கொண்டவனே, (பரன்), மறையினந்தம் - வேத முடிவின் கணுள்ள, நற்பதப்பொருள் - சிறந்த தற்பதத்தின் இலக்கி யார்த்தமாகிய சிவம், (ஆகவிளங்குதலை அவனுக்கு) கனவென- (சிவ)சாக்ஷி மென்று, மறித்தேன் - நிச்சயித்தறிந்தனன்.

(4) (சிவமாகப்பரணி) பண்ணை - அநாதியாகத் தொடர்த்து வருகின்ற) விச்சுவ வாதனைப்பழுது உலக வாசனை யென்னுமி பிரசபதத போய கங்கப்பெற்று முழுதுப (திருசியம்) அரு ரதபுர கண்ட அறிவுகின்ற கண்ணதேயாகிய (நிலை) அறிவுடைய விளங்கிய நிலை (அவனுக்கு) கனவதும் (சிவ சொட்பணி) உணராதபுர கண்டேன -

1(1) (பாஸுபச சிவாய விளங்கு சேவன்) காட்சியாவையுடைய அறிவுபாரு ள்ளதது, கண்ணதா அறிவேயாக (விளங்க) அக்கரும அவ்வாறு விளங்குமி அறிவும கரைந்த (தானை) விளங்குகின்ற உட்கிடங்கிய மேனமையான, அகோசர கூடமுயறிதாங்குபாத சீலையை (அவனுக்கு) உறக்கராய (சிவ) கழுத்தியாக உதித்தேன -

1(1) அருந்தவா - அருமையாகிய தவத்தை யுடையவரே மறைபுத்த - மறை முடிவிற்கு, அகோசராதனில - அகோசர மாயுள்ள விடத்தில் நீ - தேவரீர, இருந்தவாறு - இருக்கின்ற விதத்தைபு அறிவித்தவாறு - (அதனை) அறிவித்த விதத்தைபுர எங்குண மிணைப்பேன - எவ்வாறு கூறுவேன ஆம் சார்பை

1(2) எம்பிரான எபது குருமுாததியே, இடந்தொறு மிடந்தொறும் - (சேவசாக்ஷிமுதவிய) அவணைத் தொறும்

அவஸ்தை தோறும், அதுவதுவாய் - அவ்வவ்வவஸ்தை யாகார
மாய், தம்பிரான்-, நடஞ்செய்ய வகை - திருநடனஞ் செய்யும்
விதத்தை, சாற்றுகா றறியேன் - சொல்லும் விதம் அறியாதிருக
கின்றேன்.

113. ஆயியே - எனதுயிராகிய குருமூர்த்தியே, உனக்கு -
தேவரீகரு, அடியேன் செய் கைமபாறு - செய்யவேண்டிய
பிரதிபுகாரம், என்னெனின-யாதென்று ஆலோசித்து நோக்கின்,
அதுதாழும் - ஆலோசித்து நோக்குகின்ற அதுவும், பண்டே -
முன்னரே, உன்னுடையதாம் - தேவரீரது பொருளாக விருதகின்
றது, பாவியேன் - (அதனால் பிரதி புகார மின்ன தென்பதை)
எண்ணுதற குரியவனாக திருக்கின்றேன்.

114. தாக்கையுள்ள வளவும் - என துடம்புள்ள வள
வும், ஆவல் செய்து - அன்புகொண்டு, நின்னடியார்க்கு - தேவரீ
ரது அடியார்க்கு, எவல் செய்வதே யன்றி- எவற்பணியைச் செய்
வதையே யல்லாமல், மற்றொன்றும் - வேறொன்றையும், காணந்
தியேன் - காணறியாதவனாய் திருக்கின்றேன்.

115. இறவில் - அழிதவில்லாத, எப்பதமும் - எத்தன்மைய
தாய பதவியையும், பெற - (யான்) பெற, வேண்டிலேன் -
விரும்புகின்றேனில்லை, (ஆனால்), நின் திருப்பணி செய - தேவரீ
ரது திருப்பணியைச் செய்ய, பெறின் - பெறுவேனாயின். என்

று - எப்போதும், பிறவி - (ஆவ்வதமான) பிறவியையே,
வேண்டுவன் - வரும்புகின்றேன்.

106. அவன் - அச்சசிவன்னன், என்று - என்றிவ்வாறு
கூறி, பல எவ்விழும் - (பாநந்தி பராயணமுனிவரது திருவடி
களில்) பல முறைவிழுந்து வணங்குவான், எழும் - எழுந்து நிற்
பான், மெய்யும் - கைகூப்பி வணங்குவான், அழும் - (வீணய்க
கழிந்த தன்வாழ்நாளாக குறித்து) அழுவான், புரியும் - (அம்
முனிவரை) துதிசெய்வான், இனி யான் என்னை - இனியான்
(செய்வது) யாது (என்பான்), நனறு - இந்நிலையில் நின்று,
அன்பினெடு - அன்பினால், நெஞ்சருங் - மனமுருகி, பலவாக -
பலவாறாக, (தன் குருடகிமையை), உரைசெய்யும் - கூறிக்
கொண்டிருந்தனன்.

107. எட்டில் - சுருதி விசாரத்தால், (உண்டாய), அறி
வின்றி - ஞானமூயில்லாது, இறைதன்னில் - சற்குருவி னனுக்
கிரகத்தால், (உண்டாய), அறிவின்றி - ஞானமு மில்லாது, இவ்
வுடம்பினுடனே - இம்மானுட தேகத்தோடே, வீட்டிலுறை
வானே - மோட்சத்திலிருக்குஞ் சசிவன்னனை, இனி வீடுபெறு
மென்பது - இறந்தபின் மோட்சமடைவானென்று, விளம்புக
லம் - யாம் கூறமாட்டோம்.

108. வஞ்சவலியால் - (சசிவன்னனது) வலிய தீவினை
யின்பெருக்கத்தால், காகில் கீழ் - (சுவாக்கத்திலிருந்து) காகத்தில்

வீழ்ந்துகிடந்த, பிதிரர் அடைய - (இவனது) பிதிராகப் பாவ
 ரும், அந்நரகு பாழ்பட - அந்தநரகம் பாழாக, இவன் வ்ருசை
 வலியால் - (இவனடைந்த தத்துவஞானத்தின் மகிமையால், சுரா
 திபர்கள் - தேவர்களின் அறிபாகன (வாழும்), மீரலாகப் - புண
 ணியலோகத்தில், ஏறினா - குடியேறினார்கள்.

109. இவன் தொழில் - ஐசசசிவன்னன் செப்த க்ரு
 பணியிடையின் சிறப்பு, தேவரும - உதவராலும், மனித
 தரும - மனிதராலும், விபநது - (அளவிட்டு) வியநது, உரை
 செயப்படுவதோ - சொல்லப்படுவதா, (ஆகாதா), முடி
 ரும - முடிமுத்திகளும், முடியால் வணங்க - சிரசால் வணங்க,
 அவனது ஏவல் செய - அவனது ஏவற்பணியைச் செய், முநது
 மவா - (நானெனன்று) முற்பட்டு நற்பாராயினா.

110. ஞானியை - ஆத்மஞானியை, நரண்கர னெனது -
 மனிதனென்றும் தேவனென்றும் கூருது, ஒழிக - விடுக,
 வேதமுடிவு - வேத சிரசாகிய உபந்தங்கள், நாதன் பர
 மேசுவரன், ஞாலமுய - உலகத்தாருப்பதற்பொருட்டு, அரு
 ணால் - கருணையால், மேனியது கொண்டு - மானுட வழுவங்
 கொண்டு, தனைநல்க - (அதிகாரி புருஷர்குத்) தன்னைக்கொடுக்க,
 வருமென்று - வருகின்றனென்று, அறையும - கூறுகின்றன.

சசிவன்னபோத பதவுரை

முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு திருவிடி வாழ்க.

மகார கௌய கர்யாய,

வெ. 3 பி. 19, 1973

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நிருத்தம்.
13	6	முபாயம்	முபாயம்
15	7	மைந்தர்க்குறு	மைந்தற்குறு
21	18	முனிவரத	முனிவரது
50	20	யாவதொன்றின	யாவதொன்றின
52	6	யாரெ	யாரே
59	19	வோவருளு	தோவருளு
63	15	தன்னை	தன்னை
72	17	(இங்ஙனமே,	இங்ஙனமே.)
102	21	அந்தக்கரண	அந்தக்கரண
117	6	படைந்துள்ள	யடைந்துள்ள
135	18	சத்தத்திற்கு	சத்தத்திற்கு
„	20	சத்தத்திற்கு	சத்தத்திற்கு
143	13	விளங்குவதாம்.	விளங்குவதாம். (என் றனர்)
156	12	யங்கனோடே	யங்கனோடே
200	12	விழிப்பட்ட	விழிப்பட்ட

மகாமகேசரி நாதாராய, 1760
வே சாமிநாதையர் தயவு

